

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXV П'ЯТНИЦЯ, 15 ТРАВНЯ 2009 РОКУ ЧИСЛО 20 VOL. CXV FRIDAY, MAY 15, 2009 No. 20

У Празі відбулася зустріч учасників програми „Східнє партнерство"

ПРАГА, Чехія. — У Празі – столиці головуючої в Евросоюзі Чехії – 8 травня завершилася установча зустріч програми Евросоюзу „Східнє партнерство" (СП). Глави Вірменії, України, Азербайджану та Грузії особисто взяли участь в інавґурації проєкту СП в Конґрес-центрі. Білорусь на зустрічі представляв перший віце-прем'єр Володимир Семашко, Молдову – віце-прем'єр Андрій Стратан.

„Не треба прикидатися, що на схід від ЕС нічого немає, там теж є країни, які мають европейські амбіції", – сказав виконуючий обов'язки прем'єр-міністра Чехії Мірек Тополанек на підсумковій прес-конференції після завершення зустрічі.

Президент України Віктор Ющенко під час зустрічі з журналістами у Празі. *Фото: прес-служба Президента України*

За його словами, проєкт СП не повинен бути ні відновленням бльокової системи, ні боротьбою за сфери впливу. „Це повинна бути не формальна, а праґматична співпраця рівноправних партнерів як в галузі торгівлі та енерґетичної безпеки, так і в області зміцнення прав людини", – заявив М. Тополанек.

Учасники празької зустрічі СП запрошують парляментаріїв Евросоюзу та країн-партнерів просувати ідею щодо пропозиції Европейського парляменту та Европейської комісії про створення Парляментської асамблеї ЕС-Східні сусіди. Така заява міститься в спільній декларації, прийнятій за підсумками зустрічі.

7 травня у Празі була підписана угода про початок здійснення програми СП для шести країн-сусідів. Підписання угоди проіґнорували провідники двох з шести країн – до Праги не приїхали Президент Білорусі Олександер Лукашенко та Президент Молдови Володимир Воронін.

Учасники запрошують Европейський банк реконструкції та розвитку, інші фінансові інституції виділяти кошти малому та середньому підприємництву.

Президент Европейської комісії Жозе Мануель Барозу заявив на підсумковій прес-конференції 7 травня в Празі, що всі країни Европейського союзу підтриму-

(Закінчення на стор. 2)

Візита Генерал-губернатора Канади Мікаель Жан – запорука співпраці

Юрій Клюфас

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко і його дружина Катерина Ющенко провели церемонію привітання Генерал-губернатора Канади Мікаель Жан на площі перед офіційною резиденцією Президента України в центрі міста при участі військової оркестри та ґвардії.

Представник англійської королеви в Канаді і тим самим Канадської держави М. Жан прилетіла державним військовим літаком до Борисполя 22 квітня. Після виконання військовою оркестрою державних гимнів Канади і України та церемонійного перегляду державної ґвардії М. Жан привіталася з заступником Прем'єра України Іваном Васюником, виконуючим обов'язки міністра зовнішніх справ України і колишнім Послом України в Канаді Володимиром Хандогієм та Послом України в Канаді Ігорем Осташем.

З канадської сторони були Посол Канади в Україні Данєл Карон, керівник відділу Східньої Европи при Міністерстві закордонних справ Канади Роберт Гейґ та члени офіційної делеґації, серед яких був президент Конґресу Українців Канади Павло Ґрод.

Зустріч Генерал-губернатора

Президент України Віктор Ющенко і Генерал-губернатор Канади Мікаель Жан під час церемонії привітання у Києві. *Фото: прес-служба Президента України*

Генерал-губернатор Канади Мікаель Жан і канадський підприємець українського походження Мирон Спольський, який заснував у Києві підприємство „Везувіо піцца" і під час Помаранчевої революції годував на Майдані Незалежности її учасників. *Фото: Зенон Завада*

Канади з Президентом України відбулась 23 квітня в офіційній резиденції Президента України, так званому Будинку з химерами, побудованому 100 років тому архітектором Владиславом Городецьким. Звичайно такі державні зустрічі відбуваються в Маріїнському палаці, в якому тепер триває ремонт.

Президент України В. Ющенко подякував Канаді за постійну довгорічну підтримку України на міжнародній арені: „Канада – перша західня країна, що визнала незалежність України. Минулого року Канада визнала Голодомор 1932-1933 років геноцидом українського народу. Канада на кожному кроці підтримує право і намагання України увійти в структуру НАТО та в Европейський союз", – сказав Президент.

Генерал-губернатор Канади М. Жан підкреслила, що основна мета її візити – підтримати процеси розбудови демократії та громадянського суспільства в Україні.

Делеґація побувала біля Пам'ятника жертвам Голодомору, де у супроводі В. і К. Ющенків М. Жан поклала квіти пам'яті та оглянула недавно споруджений пам'ятник.

Наступна офіційна зустріч

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Міністер внутрішніх справ Ю. Луценко подав у відставку

КИЇВ. — 12 травня голова Верховної Ради Володимир Литвин на засіданні погоджувальної ради, зачитав письмову заяву міністра внутрішніх справ Юрія Луценка про відставку, в якій, зокрема, описуються обставини події на летовищі у Франкфурті. При цьому Ю. Луценко попросив парлямент розглянути його заяву якомога швидше й без його присутности. Раніше деякі німецькі засоби масової інформації (ЗМІ) повідомили, що в Німеччині на летовищі Франкфурту поліція затримала міністра та членів делеґації Міністерства внутрішніх справ (МВС) України в крайньому ступені сп'яніння. За даними німецьких ЗМІ, Ю. Луценко в бійці з німецькими поліцейськими використовував образливі та расистські висловлювання типу „нацистські свині". У свою чергу, МВС спростувало інформацію чужоземних ЗМІ. Ю. Луценко очолює МВС з 18 грудня 2007 року. На цій же посаді він працював з лютого 2005 року по грудень 2006 року. Він є депутатом Верховної Ради двох скликань. Ю. Луценко має намір судитися з німецькою газетою „Bild" за поширення неправдивої інформації щодо нього та його сина. Відповідаючи на запитання, чи вживав спиртне сам міністер, він зізнався, що після прильоту до Франкфурту обідав і випив пива. Ю. Луценко пояснив свій намір піти у відставку небажанням продовжувати політичний скандал. За його словами, випадок на летовищі у Франкфурті був, по суті, вичерпаний після вибачень з німецького боку, проте наступного дня „жовта преса" Німеччини подала неправдиву інформацію щодо події. „Надалі скандал набув політичного характеру в Україні... Я став жертвою побутової ситуації, яка вилилася в політичний скандал, і я не маю наміру його продовжувати", – заявив він. *(Радіо „Свобода")*

У Празі відбулася...

(Закінчення зі стор. 1)

ють ініціятиву СП. Проєкт СП не передбачає можливости членства в ЕС, але припускає політичне та економічне зближення з цією реґіональною організацією, включаючи полегшення візового режиму та співпрацю у сфері енерґетики. Проєкт націлений на зближення ЕС з Азербайджаном, Вірменією, Грузією, Молдовою, Білоруссю та Україною. Програмою передбачається виділення цим країнам 600 млн. евро до 2013 року. Ці фонди призначені для зміцнення державних інститутів, контролі кордонів та надання допомоги малим підприємництвам.

СП – етап на шляху до членства в Евросоюзі. Концепція СП дає Україні певні переваги, які необхідно використовувати, але при цьому не забувати, що головною метою є членство в Европейському союзі, заявив 1 травня заступник міністра закордонних справ України Костянтин Єлісеєв.

Ще однією перевагою даної концепції, на думку дипломата, є закріплення за Україною статусу реґіонального провідника. „Україна зобов'язана спрямувати канал політичної думки ЕС руслом „партнерство-асоціяція-членство", – заявив заступник міністра. *(„Кореспондент", Радіо „Свобода")*

МВФ надав Україні другу частину позички

КИЇВ. — Рада директорів Міжнародного валютного фонду (МВФ) на своєму засіданні 8 травня погодила видання Україні другого траншу кредиту „стенд-бай". Першу частину кредиту 4 млрд. дол. Україна отримала минулого року. Другу частину (МВФ) затримав через те, що, за його оцінкою, Україна не виконувала умов кредитування. Але після довготривалої місії до України делеґації з штаб-квартири МФВ у Вашінґтоні, представники цієї інституції рекомендували Раді директорів фонду таки продовжити кредитування України. Голова місії МВФ в Україні Джейла Пазабажалу після засідання Ради директорів заявила, що ситуація в українській економіці стабілізується: „Я рада повідомити, що Рада директорів погодила надання другого траншу кредиту 2.8 млрд. дол. Багато було зроблено Національним банком для стабілізації банківської системи та обмінного курсу, як також урядом, щоб забезпечити балянс пенсійного фонду, та інші кроки у напрямку податкової політики. Рада директорів підтримує Україну. Представники фонду вдячні, що уряд, Національний банк та президентська адміністрація працюють, щоб програма МВФ спрацювала. Існує велике сподівання, що програма буде запроваджуватись і ми зможемо рухатись далі". Загальна сума позики МВФ Україні становить 16 млрд. дол. і надається у вигляді чотирьох траншів протягом двох років. Щоквартально МВФ зобов'язаний перевіряти виконання умов кредитування перед тим, як надати наступний транш. Вже у червні місія МВФ знову приїде перевіряти виконання кредитної програми після надання другого траншу, для того, щоб визначитись з наступними діями. Третій транш кредиту має становити 3 млрд. дол. *(„Голос Америки")*

Відзначать 110-річчя Опери прем'єрою „Данила Галицького"

ЛЬВІВ. — 110-ту річницю від дня заснування Львівська опера відзначить в жовтні 2010 року прем'єрою величного героїко-історичного твору „Данило Галицький". Партитуру цього музичного проєкту представили 12 травня на прес-конференції його автори – композитор Мирослав Волинський та лібретист Роман Горак. В основу опери покладені реальні події з історії Галицько-Волинського князівства, зафіксовані літописними джерелами, звідки й черпався матеріял. Весь твір пронизаний думкою про те, що завдяки мудрій політиці Данила Галицького було врятовано европейську цивілізацію від руйнівної навали татаро-монгольських орд. Саме за майбутнє сьогоднішньої Европи українці заплатили численними жертвами, взявши на себе основний удар загарбників і перегородивши шлях на захід. Апофеозом опери є заснування Данилом Галицьким міста Львова, якому судилося стати духовною столицею майбутньої української держави. Опера має на меті збудити в слухача гордість за свою історію, за свій народ, який під час складних випробувань виявив високі моральні та патріотичні якості. Попередній кошторис вистави складає близько 1 млн. грн. Основну частину витрат взяла на себе львівська громадська організація „Мистецький фонд ім. Короля Данила". *(„День")*

В. Ющенко заборонив давати доручення органам влади

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко 8 травня призупинив ряд положень Реґламенту Кабінету міністрів, якими Прем'єр-міністер уповноважений давати доручення, обов'язкові для виконання центральними та місцевими органами виконавчої влади. Президент звернувся з відповідним поданням до Конституційного суду. Реґламент Кабінету міністрів був затверджений постановою Кабінету міністрів 18 липня 2007 року. В указі зазначено, що цей реґламент уповноважує прем'єра давати доручення, обов'язкові для виконання міністрами, керівниками центральних органів виконавчої влади, Радою міністрів Криму, місцевими держадміністраціями. Таке доручення Прем'єр-міністра оформляється як офіційний документ організаційно-розпорядчого характеру на спеціяльному блянку. Реґламент також містить ряд положень, які визначають механізм доведення зазначених доручень прем'єра до виконавців. Президент вважає, що зазначені положення Реґламенту не відповідають Конституції бо, наділивши актом Кабінету міністрів прем'єра повноваженнями давати доручення, обов'язкові для виконання центральними та місцевими органами виконавчої влади, уряд порушив норми Основного закону. *(„Кореспондент")*

В автокатастрофі загинув тележурналіст І. Пелих

КИЇВ. — 10 травня у Києві на Байковому цвинтарі поховали відомого тележурналіста Ігоря Пелиха, життя якого трагічно обірвалося 8 травня. Попрощатися з І. Пелихом прийшли сотні людей. Серед них – відомі політики, співаки, журналісти, друзі, шанувальники. І. Пелих загинув в автокатастрофі, що сталася у Києві на проспекті Перемоги. Йому було 35 років, був одружений, батько трьох дітей. За попередніми даними, водій автомобіля під час виконання маневру випередження не вибрав безпечний інтервал та скоїв зіткнення з автомобілем, що рухався у попутному напрямку. Унаслідок зіткнення двоє пасажирів, серед яких був і тележурналіст, загинули. Водій автомобіля з місця події зник і зараз розшукується. *(УНІАН, „Газета по-українськи")*

В Україні святкували День Перемоги

КИЇВ.— Україна 9 травня відзначила 64-ту річницю Перемоги у Другій світовій війні 1941-1945 років. У Києві головні святкові заходи проходили на Хрещатику, Майдані Незалежности та Европейській площі. Президент України Віктор Ющенко поклав квіти до Могили невідомого вояка у Києві. Президент з родиною та інші керівники держави очолювали урочисту ходу, яка пройшла від Бесарабської площі до Майдану Незалежности. У ході взяли участь Прем'єр-міністер Юлія Тимошенко, міністер оборони Юрій Єхануров, міський голова Леонід Черновецький, народні депутати, активісти ветеранських організацій, вихованці Київського військового ліцею ім. Івана Богуна. Головною вулицею столиці на бронетранспортері везли символ прапору перемоги. Військовослужбовці почесної варти Міністерства оборони несли Хрещатиком Державний прапор України, прапор міста-героя Києва, штандарти Першого, Другого, Третього, Четвертого Українських фронтів та Українського партизанського фронту. Музичний супровід урочистої ходи ветеранів забезпечували військові оркестри. На території Меморіяльного комплексу „Національний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941-1945 років" відбулося віче та запалення Вічного вогню. Завершилося святкування урочистим салютом. *(„Кореспондент")*

У Львові відкрили „Вікно життя"

ЛЬВІВ. — 8 травня у Львівському перинатальному центрі відкрито перше в Україні „Вікно життя". Це спеціяльний пункт, де матері можуть анонімно залишати свою новонароджену дитину. Відкриття пройшло за участю ініціятора проєкту, народного депутата України Петра Писарчука, головного лікаря центру Лариси Янів, представника Уповноваженого з прав людини Ніни Карпачової на Львівщині Зенона Котика, помічника міністра внутрішніх справ України Тараса Гаталяка та інших. За словами П. Писарчука, проблема матерів з неблагополучних сімей, які не мають змоги чи бажання виховувати новонароджену дитину, є надзвичайно актуальною. П. Писарчук наголосив, що тільки з початку цього року на смітниках було знайдено троє новонароджених дітей, які були мертвими. Відтак, було вирішено створити багатогранну комплексну програму допомоги вагітним матерям, одним з етапів якої є відкриття „Вікна життя", – місця, куди матір може анонімно віддати дитину. Немовляті відразу ж буде надана медична допомога. Як наголосила Л. Янів, є дуже багато сімей, які готові усиновити дитину. *(„Зік")*

Переказали в Україну 3.4 млрд. дол.

КИЇВ. — 3.4 млрд. дол. перевезли заробітчани в Україну – через український кордон у 2008 році. 2.9 млрд. становили перекази до України. 87 відс. з них здійснено за допомогою систем безготівкових переказів. Майже половину переказали з Росії, 9 відс. – з США, більше 30 відс. – з країн Евросоюзу. Попри те, що 80 відс. з опитаних заробітчан готові повернутися додому, точної дати вони вказати не можуть. Експерти також не прогнозують масового повернення „ґастарбайтерів" у зв'язку з кризою, натомість очікують на посилення їх матеріяльного впливу на стан вітчизняної економіки. *(5 канал)*

Візита...

(Закінчення зі стор. 1)

була із Прем'єром України Юлією Тимошенко, яка прийняла М. Жан в будинку адміністрації, звідки делеґація пройшла пішки до Верховної Ради, де при вході гостей привітав провідник парляменту Володимир Литвин. Разом всі перейшли до конференційної вітальні, де обидві сторони провели робочу зустріч.

Увечорі В. Ющенко приймав М. Жан в приміщенні Собору св Софії.

На другий день М. Жан відвідала Пам'ятник незнаному воїнові над правим берегом Дніпра. Під звуки музики Анатолія Пашкевича до пісні „Степом, степом" у виконанні військової оркестри ґвардія несла квіти до пам'ятника. Генерал-губернатор спеціяльно звернулась до військових керівників, щоб сказати їм, як її зворушила ця музка і елеґантно виконана церемонія пам'яті.

Опісля були відвідини Києво-Могилянської академії та відкриті дискусії з студентами.

Цікавим був робочий обід, на який було запрошено 19 представників канадського підприємництва в Україні, провід Канадсько-Української торговельної палати.

Останній день перебування М. Жан в Києві позначився зворушливими відвідинами Українського державного музею Чорнобиля, якраз у навечір'я річниці вибуху ядерного реактора 26 квітня 1986 року.

У Львові увага Генерал-губернатора була скерована на робочі громадські зустрічі. Після офіційного покладання квітів разом із головою Львівської обласної ради Миколою Кмітем та посадником міста Андрієм Садовим під пам'ятником Тараса Шевченка М. Жан провела прес-конференцію.

Після відвідин Львівської обласної ради Генерал-губернатор пішки пройшла вулицями Львова та відвідала міський ратуш, де її привітав А. Садовий. М. Жан дуже сподобався Львів, який в розмові з А. Садовим вона порівнювала до Парижа. Того ж вечора Генерал-губернатор перейшла до Палати мистецтв, де відбулась відкрита дискусія про включення молоді в суспільно-громадське життя України.

Наступного дня М. Жан відвідала реабілітаційний центр „Джерело", що займається оздоровленням дітей, хворих на церебральний параліч. Цю установу засновано завдяки фінансовій та професійній допомозі українських добродіїв Канади з ініціятиви Зені Кушпети з Торонто.

Останнім офіційним виступом Генерал-губернатора в Україні була робоча зустріч в Центрі здоров'я у Львові із представниками організацій, які займаються проблематикою української жінки.

На другий день вранці М. Жан полетіла до Норвеґії, але перед від'їздом поділилася своїми враженнями про візиту до України. Вона сказала: „Надвичайно приємно цією державною візитою продовжувати співпрацю між Канадою і Україною. На міжнародньому рівні ми підтримуємо незалежність та територіяльну цілісність України та всі намагання її членства в міжнародних організаціях. Я хотіла б, щоб ця візита була дипломатією з людським лицем. Ми будемо продовжувати розпочату працю над розбудовою громадянського суспільства".

Генерал-губернатор Канади Мікаель Жан вітає президента Конґресу Українців Канади Павла Ґрода на зустрічі канадських підприємців у Києві 24 квітня. *Фото: Зенон Завада*

Члени Канадсько-української торговельної палати (зліва): Зенон Потічний, Роман Савицький, Леслі Сальник, Роман Татарський, Іван Іванюра, президент Конґресу Українців Канади Павло Ґрод.

Державна служба – це обов'язок служити

ЛЬВІВ. – 27 квітня в Україні завершилася державна візита Генерал-губернатора Канади Мікаель Жан, яка при вступі на посаду у вересні 2005 року одним з пріоритетів своєї діяльності визначила створення умов для налагодження діялогу між різними прошарками канадського суспільства та донесення позиції громадян до людей, які мають реальні важелі впливу для того, щоб ці ідеї здійснити. При цьому особлива увага приділяється молоді, оскільки, за визначенням самої М. Жан, „її перебування при владі є можливістю пролити світло на неймовірні зусилля, які докладають молоді люди для того, щоб зробити цей світ кращим і щоб їх голоси все ж були почуті".

Тому не дивно, що в рамках досить короткої та насиченої подіями кількаденної візити М. Жан до України було знайдено час для двох зустрічей з молоддю у Києві та Львові.

Зустрічі відбувалися у формі молодіжних форумів, у яких могли взяти участь всі бажаючі за умови їх попередньої реєстрації. На Молодіжному форумі у Львові, учасниками якого стали кілька сотень представників молодіжних громадських організацій західньої України, обговорювалися виклики, пов'язані з прискоренням темпів ґльобалізації, необхідність інформаційної підтримки діяльности громадських організацій, можливості розвитку неформальної освіти в Україні та започаткування нових міжнародних освітніх проєктів, питання збереження самобутньої національної культури в умовах інтеґрації тощо.

Дискусія проходила у формі почергових доповідей п'яти українських та трьох канадських представників громадських організацій, у яких промовці намагалися порівняти досвід Канади та України у сфері збереження власної культури, підвищення активности молоді, покращення демографічної ситуації та розвитку неформальної освіти.

Після цього учасники мали можливість поставити запитання доповідачам.

Однак, на Форумі виникла досить неоднозначна, однак характерна для українського політичного життя ситуація. Коли у виступі представника Західньоукраїнського ресурсного центру Петра Лазарчука зайшла мова про погіршення демографічної ситуації в Україні, пов'язаного передусім з нівелюванням традиційних сімейних цінностей та бажанням молодих людей спершу побудувати власну кар'єру, а вже потім думати про сім'ю, із залі пролунало запитання, цікаве не стільки за змістом, як за щирістю та намаганням застосувати його до значної частини громадян України.

Керівник громадської організації „Кротос" Павло Бачинський запитав в українських посадовців, які були присутні на зустрічі, яким чином він, працюючи викладачем у школі та маючи місячний оклад еквівалентний 100 дол., може створити власну сім'ю та забезпечити її всім необхідним в сучасних економічних умовах.

Оскільки запитання П. Бачинського адресувалося, перш за все, українській частині офіційної делеґації, першим на нього відповісти вважав за необхідне віце-прем'єр-міністр України Іван Васюник. Однак, його порада полягала у тому, щоб „мати віру в майбутнє, оскільки віра допомагає людині долати будь-які труднощі".

Набагато більш суперечливою була відповідь Андрія Рожнятовського, начальника Головного управління молодіжної політики Львівської обласної державної адміністрації, який заявив, що сьогодні він „не бачить ніякої кризи, оскільки нинішню ситуацію не порівняти зі станом економіки у 1990-их роках, коли закривалися всі підприємства, а юнак у віці 20-22 років мав давати раду собі і допомагати батькам, яких звільняли з праці".

Щодо малої платні А. Рожнятовський сказав, що хороший вчитель здатен заробити на репетиторстві. Однак, тоді постає справедливе запитання, навіщо працювати у школі, якщо цей час можна використати на репетиторство. І про який рівень освіти в Україні можна буде говорити, якщо найкращі педагоги зароблятимуть левову частку доходів у позаурочний час, а робота в школі сприйматиметься як засіб накопичення стажу для отримання державної пенсії.

А. Рожнятовський порадив молодому вчителеві „не чекати, що хтось прийде і щось комусь зробить, як це було за Радянського Союзу, коли одні валили за 32 копійки ліс і здобували матеріяльні блага, а інші ці блага розподіляли, а просто працювати". Чиновник завершив свою коротку промову побажанням одному з доповідачів прийти в Молодіжну раду, де його навчать користуватися інтернетом. Очевидно, що принципи політичної коректности та побудови діялогу на засадах взаємоповаги є для окремих представників місцевих органів державної влади новими поняттями.

Якими не були б враження від окремих реплік учасників зустрічі, діялог все ж відбувся, дозволивши представникам канадських та українських громадських організацій дізнатися більше про молодіжну політику в обох країнах. Проте представникам державної влади недостатньо навчитися просто вислуховувати позицію громадян, їм потрібно також навчитися цю позицію правильно почути та знайти ефективні засоби для здійснення рекомендацій своїх співгромадян. Адже праця державного службовця пов'язана з зобов'язаннями перед громадянами, для яких чиновник повинен працювати. Навіть саме походження слова вказує на те, що державна служба – це передусім обов'язок служити своїй державі, її народові в цілому та кожному її громадянинові зокрема.

Ярослав Ковальчук,
випускник Парляментарної програми „Канада-Україна" 2008 року

АМЕРИКА І СВІТ

Іранський суд звільнив американську журналістку

ТЕГРАН, Іран. — Іранський суд 11 травня звільнив ув'язнену американську журналістку Роксану Сабері. За словами її батька і адвоката, Р. Сабері звільнили після того, як апеляційний суд скоротив їй вирок з восьми до двох років умовного ув'язнення. Минулого місяця іранський суд визнав 32-річну журналістку винною у шпигунстві на користь США. Родина Р. Сабері і американський уряд назвали звинувачення безпідставними і вимагали її звільнення. На захист журналістки також виступили правозахисні організації та засоби масової інформації. Тегран скритикував увагу, що її викликала справа журналістки на Заході, заявивши, що юридична система в Ірані є незалежною інстанцією і втручання ззовні є порушенням міжнародних норм. Президент США Барак Обама заявив, що він з полегшенням сприйняв повідомлення про те, що журналістка Р. Сабері на волі. *(„Голос Америки", Радіо „Свобода")*

Змінили командувача військами США в Афганістані

ВАШІНҐТОН. — Секретар Департаменту оборони США Роберт Ґейтс зняв з посади генерала Дейвида МакКірнана, командувача військами в Афганістані. 12 травня Р. Ґейтс оголосив у Пентаґоні, що в Афганській війні американським військам „бракує пари свіжих очей". Рішення Р. Ґейтса викликане дедалі більшими труднощами у війні з ісламістським рухом „Талібан", бойовики якого ведуть нестандартну партизанську війну, контролюють окремі райони країни, приходячи з Пакистану через кордон, а американські війська під командою Д. МакКірнана застосовували здебільшого традиційну тактику і, можливо, тому покищо не можуть дати собі ради з талібами. Р. Ґейтс високо оцінив „багатолітню видатну службу" Д. МакКірнана, який командував американськими військами на початку війни в Іраку, але нині, „наша місія в Афганістані вимагає нового мислення й нового підходу від наших військових провідників". Президент Барак Обама вимагає від армії перегляду стратегії в Афганістані паралельно з його наміром значно збільшити кількість військ, довівши її до 60 тис. вояків. На місце Д. МакКірнана призначено генерала Стенлі МакКрістала, випускника академії Вест-Пойнт, у минулому командувача в Іраку спеціяльними операційними силами, так званими „Зеленими беретами", які схопили Садама Гусейна і вбили Абу Мусаба аль-Заркаві, провідника терористичної організації „Аль-Кайда" у Мезопотамії. *(Радіо „Свобода")*

Зустріч Б. Обами з С. Лавровим

ВАШІНҐТОН. — До нетрадиційного – за дипломатичним протоколом – кроку вдався Президент США Барак Обама, який 8 травня зустрівся з міністром закордонних справ Росії Сергієм Лавровим. Зазвичай глава держави зустрічається з своїми колеґами, але не з міністрами. Цим кроком голова Білого Дому продемонстрував, наскільки важливим для нього є діялог з Москвою. Про цю зустріч стало відомо лише за день до неї. Раніше у графіку Президента Б. Обами зустрічі з С. Лавровим не передбачалося. Російський міністер заявив, що чинні суперечності, як то ситуація на Кавказі, розміщення протиракетної оборони (ПРО) у Східній Европі та складні стосунки між Росією та НАТО, з'явилися через політику адміністрації Джорджа Буша. А зараз є прекрасна можливість зробити „перезавантаження" та дійти компромісу. Президент США Б. Обама підкреслив: „Влітку ми матимемо зустріч з Президентом Росії. Це буде прекрасна нагода обговорити наші стосунки – від домовленостей у ядерній сфері, ситуації у Афганістані та Пакистані, іранську проблему, Близький Схід, а також економічну співпрацю та боротьбу з світовою фінансовою кризою". С. Лавров відповів: „Нас об'єднує спільна зацікавленість тоді, коли наші позиції збігаються; та почуття поваги один до одного – коли наші думки різняться. Хочу заявити – Президент Росії Дмитро Медведєв з нетерпінням чекає на зустріч з вами у Москві". *(5 канал)*

„Атлантіс" вилетів на ремонт космічного телескопа

КЕЙП-КАНАВЕРАЛ, Фльорида. — Космічний корабель багаторазового використання „Атлантіс" 11 травня вилетів з мису Канаверал з завданням провести ремонт космічного телескопа Габл. У разі успіху місії – вже п'ятої з числа подібних – телескоп зможе працювати на орбіті ще п'ять років і сягати ще дальших куточків космосу. Ця космічна подорож тривалістю 11 днів стане останньою місією корабля до телескопа Габл, який був виведений на орбіту 19 років тому. Американська космічна аґенція (НАСА) запланувала п'five виходів у відкритий космос, кожен тривалістю сім годин. Сім астронавтів мають замінити бльоки живлення і всі шість ґіроскопів Габла, встановити дві нові камери і відремонтувати обладнання, встановлене в межах двох невдалих наукових експериментів. НАСА каже, що цей лет особливо небезпечний з огляду на те, що „Атлантіс" летітиме на дуже високій орбіті – 560 кілометрів, де ризик зіткнення з космічним сміттям особливо високий. „Атлантіс" також перебуватиме надто далеко від Міжнародної космічної станції і не зможе долетіти до МКС у разі аварії. Тому інший американський корабель стоїть напоготові, щоб у разі потреби здійснити рятувальний лет. *(Бі-Бі-Сі)*

В Грузії розпочалися маневри НАТО

ТБІЛІСІ. — НАТО 6 травня розпочало військові навчання в Грузії, через день після того, як грузинський уряд оголосив про придушення заколоту на військовій базі поблизу Тбілісі. Більше 1,000 вояків з 18 країн понад три тижні братимуть участь у навчаннях. Для Грузії, якій пообіцяли у майбутньому членство в НАТО, ці навчання є знаком, що її не забули попри сумніви щодо вступу, які з'явилися після війни з Росією минулого року. Росія розглядає навчання, як провокацію і відмовляється від пропозиції надіслати спостерігачів. Уряд Грузії сподівається, що навчання НАТО будуть нагодою довести західним союзникам здатність безперешкодно провести важливі міжнародні навчання. *(Бі-Бі-Сі)*

Візита Папи Римського Бенедикта XVI на Близький Схід, до Святої Землі

АМАН, Йорданія. — Папа Бенедикт XVI 8 травня прибув до Йорданії у рамках своєї восьмиденної подорожі на Близький Схід.

Цю подорож від 8 до 15 травня названо прощею до Святої Землі, під час якої понтифік відвідав також Ізраїль і палестинські території. Провідник Католицької Церкви відвідав місця, важливі для християн, і закликав до покращення взаємин з мусульманами і євреями.

На летовищі в Амані Папу привітав король Йорданії Абдала. Під час триденних відвідин Йорданії Папа мав зустріч з мусульманськими релігійними провідниками, відвідав мечеть і місця, що пов'язані з Біблією. Католики становлять майже 2 відс. населення Йорданії. 10 травня на стадіоні в Амані Бенедикт XVI відправив Святу Літургію.

11 травня Святіший отець прибув до Ізраїлю. На летовищі Тель-Авіву понтифіка зустріли представники церкви і високопосадовці, зокрема Президент Шимон Перез, Прем'єр Бенямин Нетанягу, та інші політики.

Одразу з летовища понтифік вирушив до Єрусалиму, де 12 травня відвідав святині ісляму та юдаїзму, Меморіял жертв Голокосту Яд Вашем і місця, які вважаються святими для християнства, ісляму і юдаїзму.

В Єрусалимі, а також у Вифлеємі та Назареті понтифік відслужив Служби Божі.

Бенедикт XVI став другим Папою, що приїхав до Ізраїлю. Вперше це зробив 2000 року Іван-Павло II. Повноцінні дипломатичні взаємини Ватикан та Ізраїль встановили лише у 1994 році.

Після Ізраїлю Бенедикт XУІ відвідав палестинські території. Папа Бенедикт XVI засудив антисемітизм і закликав ізраїльтян і палестинців зробити все можливе для вирішення тривалого конфлікту на Близькому Сході та закликав вірних усіх конфесій відкинути конфлікти і розпочати діялог.

Бенедикт XVI став першим Папою, який відвідав мечеть Кубат ас-Сахра на Храмовій горі – священне для євреїв та мусульман місце. Понтифік також помолився біля Стіни плачу.

Того ж дня на міжрелігійному форумі у Єрусалимі незаплянований виступ палестинського промовця,, який розкритикував Ізраїль, змусив Папу Бенедикта XVI залишити міжконфесійну асамблею.

Промовцем був шейх Тайсір ат-Тамімі, який очолює систему шаріятських судів на територіях Палестинської національної адміністрації. Прорвавшись до трибуни, він закликав Бенедикта XVI засудити злочини Ізраїлю проти палестинців і домагатися від ізраїльського уряду припинення аґресії проти палестинського народу. *(„Голос Америки", Бі-Бі-Сі)*

І. Дем'янюка депортовано до Німеччини

ВАШІНҐТОН. — Народженого в Україні колишнього громадянина США Івана Дем'янюка, якого оскаржують у причетності до нацистських злочинів, 11 травня депортовано з США до Німеччини, де він має стати перед судом.

І. Дем'янюка, якому 89 років, службовці американської іміграційної служби відправили спеціяльним шпитальним літаком з Клівленду, Огайо, до Мюнхену, де суд звинуватив його у причетності до вбивства 29 тис. євреїв в концтаборі Собібор під час Другої світової війни.

Сам І. Дем'янюк наполягає на своїй невинности, кажучи, що він перебував в німецькому полоні.

Верховний суд США відхилив апеляцію, якою родина І. Дем'янюка намагалася заблькувати депортацію на підставі поганого стану здоров'я їхнього батька.

Останнім часом І. Дем'янюк, його родина й адвокати програли низку судових позовів у США, аж до найвищої інстанції, – Верховного суду, і в Німеччині, якими намагалися зупинити депортацію, арґументуючи це поганим станом його здоров'я.

Міністерство юстиції США, яке домагалося депортації, заперечувало ці твердження. У 1986 році його вже позбавляли громадянства США і видали до Ізраїлю, де засудили до кари смерти за звинуваченням, ніби він був сумнозвісним своєю жорстокістю охоронцем на прізвисько „Іван Грозний" у нацистському таборі смерти Треблінці, але Верховний суд Ізраїлю у 1993 році визнав, що І. Дем'янюк не є „Іваном Грозним", і його відпустили з в'язниці.

І. Дем'янюк повернувся до США. Проте американська влада продовжувала розслідування його діяльности і в 2002 році суд визнав доведеним, що І. Дем'янюк під час Другої світової війни служив наглядачем у ряді концентраційних таборів, на підставі чого ухвалив позбавити його громадянства і депортувати з країни. Тепер його оскаржують, що він працював в концтаборі Собібор.

І. Дем'янюк еміґрував до США в 1952 році, а в 1958 році одержав американське громадянство. Він стверджував, що служив у Червоній армії і в 1942 році сам став військовополоненим.

Покищо не відомо, коли саме почнеться суд над ним. *(„Голос Америки, Радіо „Свобода", Бі-Бі-Сі)*

Лист до Прем'єр-міністра Ізраїля

ТОРОНТО. – 4 травня Світовий Конґрес Українців (СКУ) надіслав лист до Прем'єр-міністра Ізраїля Беняміна Нетанягу відносно Голодомору 1932-1933 років в Україні. У листі порушується питання щодо представленої в центральному державному інформаційному агентстві Росії „ІТАР-ТАСС" заяви заступника генерального директора Міністерства закордонних справ Ізраїля та відповідального за зв'язки з Росією Пінгаса Авіві щодо Голодомору: „Ми вважаємо Голодомор трагедією, але ні в якому випадку не називаємо його геноцидом. Ми розглядаємо його як трагедію, під час якої постраждали народи Росії, Молдови, України, Казахстану та інших держав, і приймаємо позицію Росії. Для нас єдиний геноцид – це Голокост" (неофіційний переклад).

У листі СКУ зазначається, що заява П. Авіві суперечить сучасним доказам про Голодомор 1932-1933 років як геноцид та твердженню про геноцид українського народу відомого вченого, д-ра Рафаеля Лемкіна, який створив і впровадив у лексику слово „геноцид" та сприяв прийняттю Організацією Об'єднаних Націй у 1948 році Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього.

СКУ звернувся до Прем'єр-міністра Ізраїля з запитаннями, чи опублікована заява П. Авіві є достовірною, і якщо так, чи вона віддзеркалює офіційну позицію нового уряду Ізраїля відносно Голодомору. (*СКУ*)

Зберегти незмінною Чернечу гору

ВІЛКС-БАРІ, Пенсильванія. – Науково-публіцистичний вісник Шевченківського заповідника у Каневі „Чернеча Гора" (квітень цього року) подав звернення до Президента України Віктора Ющенка та українського народу за закликом про відродження козацької церкви Покрови Пресвятої Богородиці біля Чернечої гори, яка існувала тут з XVIII ст.

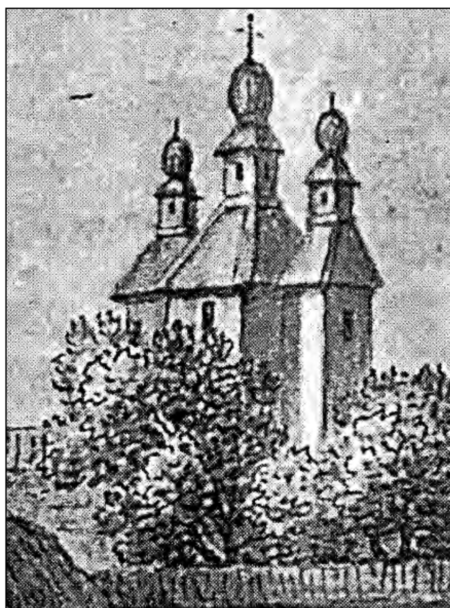
Ще у 2003 році, без згоди Міністерства культури і мистецтв України та Шевченківського національного заповідника, Всеукраїнське товариство „Просвіта" ім. Тараса Шевченка виявило ініціятиву зі збудування надбрамної Кобзарської церкви біля Шевченкової гори-могили та самостійно визначило місце її побудови.

Прихильники відбудови козацької церкви і Шевченківський національний заповідник керуються законодавством, яке не допускає будівництва у заповіднику нових споруд, але у виняткових випадках дозволяє реконструкцію втраченої культурної спадщини". Саме такою втраченою пам'яткою для українського народу є козацька церква, яка стояла біля підніжжя Чернечої гори. Тричі її зводили, розбирали і переносили в часи бурхливих історичних обставин. У 1859 році, в часі останньої подорожі в Україну, Т. Шевченко бачив цю церкву.

На щастя, зображення козацької церкви Покрови Пресвятої Богородиці, збудованої з дерева, збереглося в архівах України, Росії та Польщі. Зовнішній вигляд цієї церкви замалювали видатний французький культурний діяч Жан-Анрі Мюнц в 1781-1783 роках, та друг Т. Шевченка, виконавець його заповіту, художник Григорій Честахівський у 1861році.

На базі науково-документальних підтверджень опікуни могили Т. Шевченка з самого початку пропонували товариству „Просвіта" спрямувати оголошений ними заклик на відродження козацької церкви Покрови Пресвятої Богородиці, а не споруджувати надбрамну церкву, якої біля Чернечої гори ніколи не було.

Газета „Урядовий кур'єр" 18 квітня повідомила, що Президент В. Ющенко провів нараду з віце-прем'єр-міністром Іваном Васюником, міністром культури та туризму Василем Вовкуном та іншими представниками адміністрації, у справі побудови біля підніжжя Тарасової гори в Каневі козацької церкви Покрови Пресвятої Богородиці та Надбрамної церкви.

Дерев'яна козацька церква Покрови Пресвятої Богородиці в Каневі на малюнку Жана-Анрі Мюнца (1781 рік).

Інформуючи Президента, голова Черкаської обласної адміністрації Олександер Черевко сказав, що вже завершено розроблення ескізних проєктів обох храмів. За його словами, орієнтовна вартість відбудови храму Покрови Пресвятої Богородиці становить 10.5 млн. грн., а Надбрамної церкви – 8.5 млн. грн.

Президент В. Ющенко підкреслив важливість здійснення цих плянів з огляду на відзначення у 2014 році 200-річчя Т. Шевченка.

Позицію відбудови лише єдиної козацької церкви підтримують не тільки хоронителі Шевченкового меморіялу, а й Міністерство культури і мистецтв України, Всеукраїнське товариство охорони пам'яток історії та культури, Всеукраїнська асоціяція музеїв, молодіжне відділення Національно-екологічного центру України, громадські організації, тисячі паломників Шевченківського заповідника та канівці, які несуть відповідальність до збереження могили Т. Шевченка.

Вони пишуть: „Віримо, що український народ розділить позицію Шевченківського національного заповідника і назавжди збереже незмінним образ Великої Шевченкової гори-могили".

Д-р Володимир Карпинич

ТОЧКА ЗОРУ

Мюнхен-2009 ?

Святослав Караванський

У листі до депутата російської Державної Думи генерал-майор військової розвідки Російської Федерації у відставці Леонід Шершнєв розробляє стратегію втручання у внутрішні справи сусідньої держави України, де накреслює таку програму для „русскіх орґанізацій" в Україні:

„Прихід до влади в Україні проросійських сил, зближення України й Росії... аж до створення Союзної держави з єдиним...правовим, зовнішньополітичним, військовим простором і з возз'єднанням Криму та ряду областей України з Росією... Досягнення бажаних політичних змін в Україні є цілком можливим уже на найближчих президентських та парляментських виборах... Саме на негайній підготівлі до них варто зараз зосередитися, не гаючи ні часинки... Буде потрібне створення повноцінної мережі виборців для підтримки проросійських кандидатів...

Для консолідації російської громади в Україні та мобілізації її на підтримку гідних кандидатів... було б дуже ефективним запустити в обіг „Карту русского" – документ ідентичности з Росією... Щодо наступних виборчих кампаній, то їхнім центром могла б стати перша всесвітня мережа російського народу „Всє русскіє" (www.vserusskie.ru) Фонду сприяння об'єднанню російського народу „Русскіє".

Новина? О, ні. Ми вже це проходили. Це вже було, щоправда, не в Росії, а в Німеччині. Коли 1933 року до влади там прийшли націонал-соціялісти, вони тоді й почали збирати всіх німців на світі в один кулак, поширюючи серед них „Німецьку карту". Гуртували німців у Австрії, Чехословаччині, Франції та навіть за океаном – в Америці. Усіх-усіх німців узявся об'єднати під одну руку фюрер Адольф Гітлер.

Саме тоді виникли у цих країнах штурмові загони, які виконували ту саму ролю, що її московський генерал покладає на „русскіх" бойовиків: сприяли приходові в цих країнах „пронімецьких" сил. Яка зворушлива лексична близькість: пронімецькі сили – проросійські сили, штурмовики – бойовики. Ніби брати-близнюки.

Штурмовики набили руку на єврейських погромах, а російські бойовики в Україні – на переслідуванні українських патріотів. Проросійські кандидати в Україні матимуть аж он яку „ефективну підтримку". Тож генерали військової розвідки РФ разом з їхніми високими опікунами нічого нового не відкрили. Це вже було. І звалося воно, ой як просто: звичайний фашизм.

Фашизм виник у Німеччині після її поразки у Першій світовій війні. У Росії фашизм виник після невдачі побудови комунізму, що обернулася пшиком і розвалом імперії зла – СРСР.

Фашизм – дехто скаже – канув у небуття. Канув, та не зовсім, лишив після себе рецидиви. А ще лишив нам багато повчальних лекцій. Одна з цих лекцій – це Мюнхен-1938. Щоб відкупитись від Гітлера, західні демократії благословили його на розширення „німецької карти" коштом сусідів. Пактом Молотова-Ріббентропа підпрігся до цього благословення і СРСР. Отож спільним фронтом благословили. Аж побачили, що не відкупились, що не треба було віддавати на поїд фашистам народи й держави. Рано чи пізно, а довелося боркати гітлерівських картографів ефективнішою дипломатією.

Історія повторюється. І не лише в тому, що відродився фашизм. Водночас починає відроджуватися і те, як світ реаґував на його появу. А реаґував він відразу Мюнхеном, а вже потім війною. Отже, Мюнхен – це пролог Другої світової війни.

Не хочеться вірити, що той далекий Чемберленсько-Молотовсько-Ріббентропівський Мюнхен відроджується. На цей раз не в Европі, а в Західній півкулі.

Американці вирішили покращити стосунки з Росією. Ідея непогана. Чого б народам ворогувати й конфліктувати? Краще жити дружньо. Але яким коштом досягти цього покращення? І вашінґтонські „футурологи" не знайшли нічого кращого, як вдатися до мюнхенської спадщини: „...Не наполягати на вступі України та Грузії в НАТО...".

Тобто, іншими словами, залишити ці країни на ласку новітнього аґресора, який мріє про Крим та інші області України, тобто про перекрій кордонів. Це ж те саме, що не боронити Чехословаччину чи Австрію від возз'єднання в одну „Німецьку карту".

І це все заради того, щоб Москва не помагала Іранові набувати атомну зброю. Той, хто знає московську „дипломатію" протягом віків, тільки посміхнеться.

Росія, діставши свободу рук на „просторах її життєвих інтересів", на словах може пообіцяти не помагати Іранові, а прибравши до рук „русскіє" землі, таки помагатиме. Ще Президент Джордж Буш зондував ґрунт у Володимира Путіна щодо Ірану. Але В. Путін не пішов назустріч Дж. Бушеві. Бо де ж іще Москва може знайти такого ненависника Америки, як Іран?

В. Путін також добре знає, що Америка – була й буде головним ворогом каґебістської системи, котра й сьогодні керує Росією, відроджує культ Сталіна, „свято жовтневої революції" та ін.

То хіба можуть російські каґебісти припинити ненавидіти Америку? Американці схвалюють розвал імперії зла – СРСР, а КҐБ називає цей розвал найстрашнішим катаклізмом XX ст. Ці два погляди, як дві рівнобіжні лінії, ніколи не зможуть зійтися. І не зведе їх жодна промюнхенська дипломатія. Їх може примирити тверда, послідовна політика оборони американських цінностей свободи, демократії та людських прав.

Переговори можна вести, але бути твердим в обстоюванні здобутків цивілізації. І не шукати зближення з аґресором коштом слабших держав і народів.

Про автора:

Святослав Караванський – літератор, автор самвидаву, колишній політв'язень (засуджений в 1945, 1965 і 1969 роках, провів у неволі 31 рік). У 1979 році еміґрував до США.

Правда соціології і правда життя

Коли 14 квітня Віктор Ющенко оприлюднив свій намір кандидувати вдруге на найвищу в державі посаду, це, м'яко сказавши, не знайшло того розуміння в суспільстві, на яке Президент, очевидно, розраховував. Відповідно, в голосі керівника Партії Реґіонів Віктора Януковича, стійкого претендента на цей же пост, під час його інтерв'ю для київського телевізійного каналу, через пару днів після заяви В. Ющенка, вчувалася значно більша певність щодо майбутніх шансів на перемогу. „Я керую партією, яка має найбільшу електоральну підтримку, то як же я можу не брати участи у президентських виборах?", – самовдоволено сказав головний „реґіонал".

Справді, соціологія обидвох Вікторів – різна. Але ж і висліди опитувань громадської думки не стоять на місці і не такі однозначні, як цього хотілося б усім потенційним опонентам В. Ющенка. Впродовж минулого року склалося нібито стабільне враження, що за В. Януковича постійно готові віддати свої голоси 30-32 відс. виборців сходу і півдня України. Та ось результати дослідження, проведеного службою „Research and Branding Group" в кінці березня цього року: за В. Януковича проголосували б тільки 23 відс. громадян, а за Юлію Тимошенко – 16 відс. Якби президентські вибори відбулися в межах однієї тури, провідник реґіоналів досягнув би мети, але, швидше за все, буде й друга тура, а вона міститиме, за цими ж прогнозами, велику ймовірність виривання вперед Арсенія Яценюка: він переміг би в обох випадках – і супроти В. Януковича, і супроти Ю. Тимошенко. Це все – якби президентські вибори відбулися тоді ж, наприкінці березня.

Однак, громадська думка далі, і все швидше, змінюється. Згідно з опитуваннями німецької компанії „GfK", на початку квітня виявилося, що політичним партіям в Україні, беручи їх в цілому, не довіряють 69. 9 відс. громадян України.

Ось ще один цікавий вислід з 20 квітня: на запитання інтернет-видання „Газета по-українськи", „Хто на посаді президента міг би змінити Україну на краще?" В. Януковича назвали тільки 12 відс. читачів, Ю. Тимошенко – 17.95 відс., А. Яценюка – 17.28 відс., Олега Тягнибока – 12.2 відс. А 21. 63 відс. відповіли, що такої людини серед українських політиків взагалі нема.

Ось тут спробуймо з'ясувати, що це означає – змінити Україну на краще? Так, це те, чого не зробив В. Ющенко – не привів Україну до більшого законопорядку, не посилив її економічно, не домігся соціяльної справедливости, не подолав корумпованости державного чиновництва, не посадив злодіїв за ґрати, хоч обіцяв це... Що ж, припустімо, що новий президент усе це успішно здійснить. Але чи посуне він хоч на крок національне відродження Укріни, тобто те, що було головним у діяльності В. Ющенка? Поміркуймо над цими словами відомого російського публіциста Анатолія Стреляного: „Тиск Росії і російськости на Україну, як організований, так і стихійний, як зовнішній, так і внутрішній, не має аналогів. Це головне, що треба тримати перед очима, аби правильно збагнути таке явище, як Президент В. Ющенко. Політика В. Ющенка – це не щось інше, як політика українського національного опору. Сам же В. Ющенко – не хтось інший, як вождь цього опору...".

Все важливе в житті України – економіка, законопорядок, справедлива влада. Але найважливіше – сама Україна.

ТРАВЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Свідчення Миколи Костомарова

16 травня 1817 року народився український історик, етнограф, письменник і публіцист Микола Костомаров. Росіяни також мають його за свого, і не без підстав: його перу належить „Русская історія в жізнеописаніях єйо важнейших дєятєлей" та низка інших важливих праць, що стосуються російського минулого. Все ж навіть у цих нібито „великодержавних" творах М. Костомаров виказав себе щирим українофілом і надзвичайно глибоким українознавцем, в центр своєї дослідницької уваги ставлячи саме українські постаті – Богдана Хмельницького, Івана Виговського, Івана Мазепу, Павла Полуботка та багатьох інших діячів нашої національної історії.

М. Костомаров
Малюнок В. Кричевського

Ім'я М. Костомарова знаходимо серед кирило-методіївців, і хоч ним не рухав такий могутній революційний дух, як Тарасом Шевченком, ані не мав він незламного характеру, як Микола Гулак, проте залишив досить виразний слід у спадщині братчиків, написавши „Книгу битія українського народу", „Правила" та інші ідеологічні документи Братства.

„...І встане Україна зі своєї могили, і знову озоветься до всіх братів своїх Слов'ян, і почують голос її, і встане Слов'янщина... Й Україна буде незалежною Річчю Посполитою в союзі слов'янськім. Тоді скажуть всі народи, вказуючи те місце, де на карті буде нарисована Україна: ось камінь, що його відкинули будівничі, а він наріжним каменем став", – такими пророчими словами закінчує М. Костомаров „Книгу битія...".

Нездійснене і, мабуть, нездійсненне – „в союзі слов'янськім" – слід віднести на конто Костомарового романтизму, крізь який майбутнє бачилося йому таким гармонійним. Тому нехай йому Бог, а не ми, буде суддею за ту кричущу невідповідність між ідейними візіями і життєвою практикою, за низький страх і намагання вигородити себе, виказуючи на допитах інших братчиків.

Разом з тим М. Костомаров перший в російській і українській історіографії звернувся до теми етнічної окремішности українців і підкріпив свої висновки важливими спостереженнями, що стосуються особливостей нашої національної психології і ментальности. Вчений однозначно ствердив: українці і росіяни є різними, а в чомусь – навіть протилежними етносами, носіями зовсім інших духовних вартостей. У той час, як основою російської психічної природи є „община", життя в гурті, в масі, яка сліпо підкоряється цареві чи вождеві, українцям притаманний внутрішній федералізм, поцінування особистої свободи, і через те – здатність поважати й чужу свободу.

Ці висновки М. Костомарова дотепер не втратили і ніколи не втратять свого ідеологічного і практично-політичного значення. Окреслені ним психологічні різниці між українцями і росіянами пояснюють всю історію взаємин між Україною і Росією. Ця історія з російського боку була постійним підкоренням – де силою, де підступами – української нації, а з українського – жертовною боротьбою за незалежність.

Оцінюючи проклятий Переяслав, „Книга битія українського народу" чесним пером М. Костомарова каже: „Та невдовзі побачила Україна, що попала в неволю, бо з простоти своєї не знала, що значить цар московський. А цар московський значив те саме, що ідол і кат".

Добре було б, якби текст цього знаменитого документу українські державні провідники знов і знов перечитували перед підписанням нових договорів між Україною і Росією. Щоб ніколи більше не повторилося – „...та невдовзі побачила Україна...".

П. Ч.

СВОБОДА
Пам'ятаймо про Україну!
Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Заохочувати до благодійництва

Я давно збираюся написати про мою знайому в Україні, яку я ніколи не бачила, але вже 10 років листуюся з нею. Її батько після Другої світової війни опинився в Америці, одружився з американкою українського походження і жив у Вашинґтоні. Пізніше він помер, а його дочка Олександра Судак після надбання Україною Незалежности стала приїздити до своєї мачухи в гості.

У Вашинґтоні вона познайомилася з жінками з Православного сестрицтва св. Андрія і побачила, як вони допомагають іншим, зокрема в Україні. О. Судак, заохочена цим досвідом, почала у Миколаєві, де вона живе, відвідувати людей старшого віку, які живуть самі і потребують допомоги. Для них вона почала влаштовувати різні вечори, свята, відзначення, поїздки.

Сестрицтво висилає їм пакунки з одягом, різними потрібними речами, іноді допомагає грішми. Недавно ці літні люди спільно відвідали музей відомого маляра-баталіста Василя Верещагина, а безкоштовну туру уладнала для них О. Судак. Вона також проводить різні добродійні акції в сиротинцях і школах.

А недавно я мала розмову з однією жіночкою, яка недавно приїхала до Америки. Вона поскаржилася, що нудьгує, бо не мусить працювати, а інших занять не має. Я їй порадила зайнятися благодійними справами, але почула у відповідь, що безкоштовно вона нічого не робитиме.

Я думаю, що в Україні тепер теж є люди, які могли б допомагати іншим, але треба їх до цього заохотити, як була заохочена О. Судак досвідом сестрицтва.

Це може бути не тільки фізична допомога, а й відвідини, добре слово. Добродійні акції можуть бути спрямовані на благоустрій, допомогу тваринам, збереження рослинного світу. І найкраще для цього об’єднуватися у добродійні товариства.

Катерина Росандіч-Кричевська,
Монтен-В’ю, Каліфорнія

Спершу було три кози...

Я дістала листа з України, від моєї двоюрідної сестри Богданки з Сум. Вона пише про молодих фармерів, яких особисто знає. Їх відзначили на святкуванні Дня району за ефективне ведення особистого селянського господарства.

Моя сестра пише: „Вікторія С. жила у місті з трьома дітьми на маленькій пенсії. Під час відпочинку в малому селі Зелений Гай дуже сподобалась їй мальовнича природа. Тоді познайомилася з Юрієм І. Краса природи і його зачарувала. Вирішили покинути місто і жити в селі.

Початки були важкі: підшукали вільну садибу, де й оселилися. Продали телевізор та холодильник і купили трьох кізок. Разом вчилися їх доглядати та доїти. Юрій хлопчиною бував у сільських дідуся з бабусею і тоді навчився сільської праці. Він – майстер на всі руки. Поступово опанували науку життя в селі. Кози дали потомство і сім’я доглядала вже не три, а близько 30 кіз. Мали змогу продавати козяче молоко місцевим людям – на усе село було всього чотири корови, а також дачникам, яких там не бракувало. Придбали конячку, щоб розвозити молоко, але великого прибутку це не дало.

Звернулись до банку за позичкою. „Прокредитбанк“ видав їм першу позичку. Вони сплатили її перед часом. Відтак взяли іншу, а потім ще одну. Купили чотири корівки, телички, сусідні садиби, розвинули молочну господарку, мають свій сепаратор, продають вершки, сир, сметану, а охочих купити не бракує.

Після 10 років наполегливої праці сьогодні мають 19 корів, два трактори, картоплекопалку, плуги, косарку, а також два авта, без яких продаж продукції був би неможливим.

Діти підросли: син Богдан вчиться в Хотинському сільськогосподарському ліцеї, Оленка – в аґрарному коледжі.

У пляні родини – будівництво сучасного приміщення для худоби. Хочуть придбати більше землі для вирощування корму худобі. Юрій мріє мати електростанцію на воді.

Хочу поділитися цією першою вісткою-ластівкою з України про намагання відважних людей відродити українське село. Якби більше таких було, то і села України ожили б.

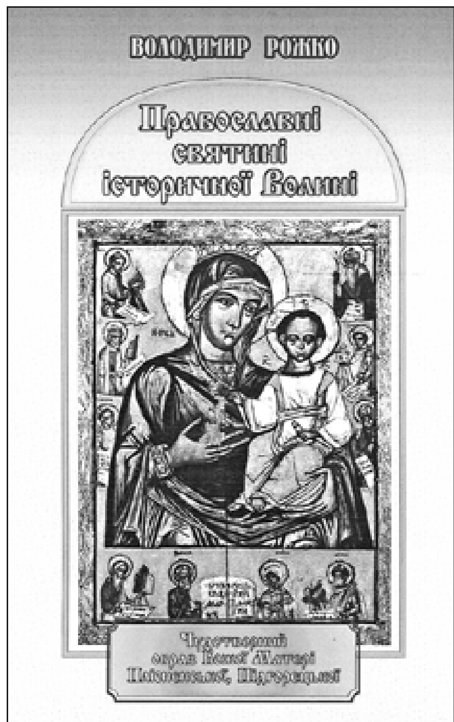
Марія Сахрин,
Торонто

Буде книга про православні святині

Щиро дякую за поміщення моїх матеріялів на сторінках „Свободи“ і за ті числа тижневика з моїми публікаціями, які мені надсилаєте. В кінці кожного року передаю їх до Державного архіву Волинської области і ними користаються дослідники, зокрема науковці, студенти, викладачі. Це єдині на Волині доступні числа „Свободи“, бо ніхто більше тут часопису не отримує.

Також повідомляю, що передав до друку мою нову книгу „Православні святині історичної Волині“ – дослідження з історії православних святинь нашого краю. У ній буде 600 стор. з світлинами. В книзі викладена історія монастирів, храмів, ікон, особливо шанованих на Волині. Більшість з них, особливо оригінальних, стали жертвами московсько-більшовицького комуністичного режиму, одначе, мені вдалося не лише зібрати матеріял про них, а й відшукати рідкісні світлини, які подані на сторінки книги.

Мені, пенсіонерові, не під силу оплатити видання, тому звертаюся до закордонних українців з проханням допомогти видати цю монументальну працю. Імена спонзорів будуть поміщені в книзі. Моя адреса:

Обкладинка майбутньої книжки Володимира Рожка.

Володимир Рожко, вул. Липинського, 1, кв. 19, м. Луцьк, 43024 Ukraine. Тел.: (380-332) 78-9090.

Володимир Рожко,
Луцьк

Шановні читачі!

У листах та статтях, які Ви надсилаєте до „Свободи“, просимо подавати повністю перші імена та прізвища згадуваних осіб, а також подавати свої поштову і електронну адреси, число телефону.

Редакція за загальними правилами преси має право редагувати мову за українським правописом і вдаватися до необхідних скорочень надісланих статтей. ***Редакція***

Поради лікаря новоприбулим

Особі, яка приїздить до Сполучених Штатів з України, необхідно замислитись над багатьма явищами і ситуаціями, що їх такий переїзд супроводить. Взявши під увагу речі, про які я тут пишу, треба буде достосуватися і відповідно плянувати перебування в Америці.

Якщо маєте родину в Україні, а переїжджаєте сюди самі, то самотність може вам сильно психічно докучати і навіть привести до депресивних станів. Якщо залишаєте на батьківщині малолітніх дітей, то роки їхнього зростання і дозрівання можуть бути втрачені для вас назавжди, а заробіток від перебування на чужині може видатися гірким і неприємним.

Якщо маєте родину в Америці, то часто-густо ваші тутешні двоюрідні брати і сестри чи їхні діти вже не володіють українською мовою. Перед приїздом до Америки займіться вивченням англійської мови. Це дасть вам можливість утворити власне оточення. Принаймні навчіться підставових чемностевих виразів: привітання, прохання, подяки, вибачення, представлення, розмови про погоду, самопочуття, родину тощо.

Якщо приїздите сюди з метою заробітку, але вдома ви виконували інтелектуальну, кваліфіковану працю, то, приїхавши сюди, вам правдоподібно доведеться працювати фізично, братися за непривабливу працю, далеку від керівного становища, на якому ви, може, працювали на батьківщині. Це все також може неґативно вплинути на психічний стан.

Намагайтеся не працювати в нічні години: порушення біоритму збільшить інтенсивність стресу на організм. Не їжте скороспеченої або смаженої їжі у ресторанах та у закладах швидкого обслуговування – це все шкодить здоров’ю, зокрема серцево-судинній системі. Не куріть, не пийте!

Обов’язково знайдіть час на дальше навчання – вчіться англійської мови вперто і наполегливо, не цурайтесь англомовного товариства, навіть якщо вам важко порозумітися. Читайте газети, навіть якщо не все зрозуміло. З таким підходом до справи швидше надійде опанування мови.

Шукайте праці, яка дасть вам забезпечення здоров’я, бо у випадку хвороби, навіть нетривалої, ваші заощадження можуть зникнути за кілька днів.

Не забудьте реґулярно спати, займатися фізкультурою, дихати свіжим повітрям, ходити на прогулянки.

В разі хвороби, якщо знайдете україномовного лікаря, не сподівайтесь, що він зможе вам виписати ті ліки, до яких ви звикли вдома. Не сподівайтеся також, що допоміжний персонал – фармацевти, медичні сестри, фізико-терапевти, лябораранти і спеціялісти-консультанти говоритимуть українською мовою.

Я це пишу з власного досвіду, зустрівшись зі значною кількістю новоприбулих з України, які не врахували усіх обставин. Окрему категорію становлять новоприбулі лікарі, дентисти, ветеринари і медичні наукові спеціялісти. Часто трапляється зневіра – їм бракує ентузіязму, з’являється сумнів у власних здібностях, загадковими видаються системи американських іспитів, які базуються на великій кількості питань з багатим вибором відповідей.

Якщо ви маєте медичну професію, то, доки не дістанете повної фахової ліцензії, найкраще працювати (навіть підрядно) в шпиталі, клініці чи в медичному кабінеті або лябораторії. Там фахова мова довкілля втримає вас професійно „при житті“.

Для навчання в цій країні є відповідні книжки і роз’яснення, за допомогою яких більшість звичайних людей може навчитися і скласти всі ці кваліфікаційні іспити. Намагайтеся познайомитися з людьми, які приїхали сюди раніше і продовжили свою медичну професію. Усі „давноприбулі“ побували у становищі „новачків“.

Д-р Василь Рождественський,
Вудгевен, Мишиґен

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Збори Екзекутивного комітету Українського Народного Союзу

Христина Е. Козак,
Головний секретар

ПАРСИПАНІ, Нью-Джерзі. – Перші цьогорічні збори Екзекутивного комітету Українського Народного Союзу відбулися 30 березня. Присутніми були Стефан Качарай – президент, Михайло Козюпа – другий віце-президент, Христина Е. Козак – головний секретар, Рома Лісович – скарбник, Славко Тисяк – контролер.

Зенон Голубець – перший віце-президент та Мирон Ґрох – директор для Канади, були відсутні.

С. Качарай відкрив збори, згадуючи д-ра Василя Лучківа – контролера та довголітнього радника Головного уряду УНСоюзу, секретаря відділу в Ню-Йорку, котрий відійшов у вічність 18 березня, та перевів хвилину мовчання в його честь.

С. Качарай розпочав збори доброю новиною: продаж пенсійних грамот (annuities) УНСоюзу за 2008 рік перевершив 2007 рік сумою 8.5 млн. дол. УНСоюз далі посувається в позитивному напрямі і ми обережно, але оптимістично ставимося до 2009 року.

Загальна сума приходу з вкладок та інвестицій за 2008 рік була 12,741,000 дол. та 4,009,000 дол. відповідно, в порівнянні до 2007 року, коли прихід з вкладок був 4,318,000 дол., а прихід з інвестицій був 3,474,000 дол.

Продаж пенсійних грамот (annuities) зріс від суми 2,868,999 дол. в 2007 році до 11,430,000 дол. в 2008 році, з одночасним підвищенням резерви згідно з законами і правилами. З підвищенням резерви члени УНСоюзу отримують додаткову певність, що їхні пенсійні рахунки забезпечені.

Переоцінення канадського доляра спричинило спад в загальній резерві УНСоюзу. Канадський закон вимагає, щоб УНСоюз тримав в активах у Канаді 10 млн. дол.

УНСоюз є дуже вразливий до нестійкості ринкової вартости канадського доляра супроти доляра США і це позитивно або неґативно впливає на фінансовий звіт УНСоюзу.

Якщо канадський доляр падає в порівнянні з доляром США, це неґативно впливає на балянсовий звіт, і навпаки, якщо канадський доляр піднімається вартістю, це позитивно впливає на балянсовий звіт УНСоюзу.

В 2007 році канадський доляр стояв майже рівно з американським доляром. Але в останньому кварталі 2008 року, коли непевність світової економіки почала сильно впливати на фінансовий ринок, канадський доляр впав до дуже низької вартости (0.82 кан. дол. в порівнянні з 1 дол. США). Через зниження вартости канадського доляра супроти американського, треба було узгодити балянсовий звіт, щоб віддзеркалювати вартість канадського доляра з кінцем 31 грудня 2008 року (час ринкової непевности та нестійкости ринкової вартости.)

Наслідком цього узгодження, заборгованість УНСоюзу збільшилася. 31 грудня 2008 року через курс чужоземних валют, узгодження активів і пасивів без віднімань було в сумі 1,043,000 дол. З кінцем року, надвишок УНСоюзу стояв при сумі 4,454,135 дол. Аналітики передбачають, що в 2009 році канадський доляр поволі посилиться.

Додатковим позитивом для УНСоюзу є загальне зменшення витрат протягом останніх трьох років: 2006 рік – 1,903,000 дол., 2007 рік – 1,206,000 дол. і 2008 рік – 677,000 дол. Тенденція до зменшення витрат зберігається.

Головний секретар Х. Е. Козак повідомила про дуже позитивний напрям УНСоюзу у справі продажі УНСоюзових продуктів. Прихід з вкладок за 2008 рік був у сумі 12,741,403 дол. (195 відс. від приходу у сумі 4,317,784 дол. за 2007 рік). Новий продаж (200 поліс) життєвого забезпечення дав суму 2,523,000 дол. з річними вкладками у вартості 146,879 дол. Найбільш популярні пляни життєвого забезпечення, а саме „20 Payment Life", котрий вимагає 20 рівних щорічних вкладок та „Single Premium Life" – одноразова вкладка, далі перевищують усі інші пляни життєвого забезпечення.

Продажі пенсійних грамот (annuities) в 2008 році на 337 відс. перевершили продажі в 2007 році. Новий підсумок приходу з пенсійних грамот за 2008 рік був в сумі 11,151,076 дол. в порівнянні до суми 2,551,821 дол. за 2007 рік. Ця підвищка у продажі пенсійних грамот була спричинена всілякими факторами, включно з дуже конкурентноздатними відсотками УНСоюзу.

УНСоюз далі активно шукає аґентів через професійні газети і журнали, та старається тримати ім'я УНСоюзу на передовій лінії.

УНСоюз представив Програму вірних членів – нову заохочувальну програму для тих, котрі закуповують короткотривалі пенсійні грамоти УНСоюзу. Ця програма надає 0.25 відс. додатково вищесннуючих відсотків, якщо член перекине свою короткотривалу пенсійну грамоту в іншу короткотривалу пенсійну грамоту.

Дотепер 2009 рік розпочався дуже позитивно. Відділові секретарі одержали нововидруковані книги вкладок і зворотний зв'язок був дуже позитивним.

Найновіші продукти – це термінове забезпечення на 20 років (річні вкладки є дуже доступні та бажані для наших членів). УНСоюз пропонує чотири термінові грамоти – п'ять-, 10- і 20- річні, та термінові грамоти для підлітків до 30-річного віку. Назагал вкладки цих продуктів знизилися, так що забезпеченеві продукти УНСоюзу є більш конкурентноздатними.

Скарбник УНСоюзу Р. Лісович звітувала, що сучасна світова фінансова криза не вплинула на дохід наших інвестицій, та що є помітний прогрес у приході з інвестицій.

За 2008 рік, загальний прихід з інвестицій стояв при сумі 4,009,000 дол., в порівнянні з сумами 3,474,000 дол. і 3,052,000 дол. за ті самі періоди у 2007 і 2006 роках.

Неспокійність ринків підчас останнього кварталу 2008 року відчутно не вплинула на УНСоюз. Піддавання ризикові страхових сум було обмежене різноманітністю інвестицій УНСоюзу.

Головним засобом інвестицій є боргові зобов'язання/розписка, менше тепер полягається на нерухомі заклади і на ціни на біржі. Акції (stock) УНСоюзу є акції спільного ринку, котрі УНСоюз успадкував від попередних адміністрацій. За останні два терміни сучасного Екзекутивного комітету не було жодних нових інвестицій в акціях. Портфель інвестицій не був під прямим впливом так званих „sub-prime mortgages" обов'язків, пов'язаних з боргами додаткових забезпечень, або замін відмов від сплати боргу. Дохід з інвестицій УНСоюзу за 2008 рік був 6.25 відс. Але через те, що проценти падають, буде щораз важче це втримати.

Розпочалося підготування до Українського культурного фестивалю, котрий відбудеться на Союзівці від 17 до 19 липня. Як і в минулі роки, Українська народна фундація спонзорує цей фестиваль. Цього року сподіваємося, що фестиваль буде більшим і більш успішним, ніж в минулі роки. Виступатиме Руслана Лижичко – переможець Евробачення 2004 року. Розпочалася кампанія оголошень – летючки і афіші будуть готові незабаром.

На прохання Головного Уряду УНСоюзу у жовтні 2008 року відбулися збори у Торонто, Канада. Присутність усіх відділових секретарів Канади була бажаною (а при відсутності просили послати на збори представника Відділу).

Представники Головної канцелярії С. Качарай і С. Тисяк подали всім учасникам перекрій статистичних інформацій про продажі життєвого забезпечення канадськими секретарями від 1998 року, та поінформували усіх про пропозицію переведення канадських поліс життєвого забезпечення з канадських долярів на американські доляри. С. Качарай разом з М. Ґрохом подали додаткові інформації про працю Канадського комітету за останні 14 місяців. Вони наполягали на збереженні секретарських зв'язків та на втриманні УНСоюзу в Канаді. Протокол зборів буде представлений під час зборів Головного уряду в третьому кварталі цього року.

На зборах були обговорені теми оновлення Головної канцелярії включно з бюрами „Свободи" та „Українського Тижневика."

Збори закінчилися дуже позитивно. Ми очікуємо успішного літа на Союзівці та успішного року для продажі життєвого забезпечення та пенсійних продуктів УНСоюзу.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Допомога школі св. о. Миколая

Під час передання чека від УККА на допомогу школі (зліва): о. Богдан Налисник, д-р Олесь Стрільчук, Марія Фіняк, Павло Бандрівський, Ева Зеленко, Богдан Мельник.

ЧИКАҐО. – 26 квітня Українська катедральна школа св. о. Миколая організувала День відкритих дверей, щоб познайомити громаду з учителями, учнями, програмою навчання, професійними успіхами колишніх випускників, підкреслити релігійне виховання, пов'язане з моральними принципами, які змалку треба плекати в молодих душах.

Школа вже від кількох років переживає фінансову кризу, бо число учнів меншає. Парафії св. о. Миколая і свв. Володимира й Ольги намагаються, в міру можливостей, покривати недобір, приходять з допомогою Спілка „Самопоміч" і Фундація „Спадщина".

В Ілинойському відділі Українського Конґресового Комітету Америки (УККА) закріпився звичай передавати чистий прибуток з кожнорічного Шевченківського концерту на користь школи. Цього року такий прибуток становив 2,100 дол. і чек на цю суму представники проводу УККА, відвідуючи школу з нагоди Дня відкритих дверей, передали директорові школи Марії Фіняк і ректорові катедри о. Богданові Налисникові.

Делеґація була приємно вражена шкільною атмосферою, привітністю, радісними обличчями учнів.

Іванна Т. Ґорчинська

В поклоні „Будівничим Пласту“

Ігор Шуст

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 14 березня Осередок Пластового сеньйорату у Філядельфії, під проводом Ані Гаврилюк, організував надзвичайні сходини старших пластунів та сеньйорів Осередка, щоб вшанувати чотирьох „Будівничих Пласту" – д-ра Олександра Тисовського, проф. Северина Левицького, Івана Чмолу та Цьопу Паліїв.

У 1920-1930-их роках їхня інтелектуальна та патріотична далекосяжність сформувала плятформу ідеалів та практичних принципів пластування для молоді.

У 1920-их роках в Пласті визначилися три ідеологічні напрямки. На думку д-ра О. Тисовського („Дрота"), шляхетність та елітарність пластової організації виникла з його професійної праці ґімназійного учителя. Він робив наголос на характері юнака і виховував його на свідому українську людину.

„Дрот" опрацював пластові підручники, інструкції й в кінці залишив книжку „Життя в Пласті", що є пластовим дороговказом по сьогоднішний день.

Теорія д-ра О. Тисовського була поширена та удосконалена С. Левицьким, („Сірим Левом"), який

(Закінчення на стор. 11)

В президії (зліва): Богдан Печеняк, Марко Клос, Ксеня Захарчук, Роман Процик, Аня Гаврилюк.

Хочемо більше знати про Україну

ВОРЕН, Мишиґен. – Учні Української католицької школи при парафії Непорочного Зачаття не тільки вивчають граматичні правила, творчість відомих українських поетів та прозаїків, а й поглиблюють свої знання з історії, географії та культури українського народу.

У березні учні україномовної групи восьмої кляси почали вивчати складові елементи українського національного костюму. Учителька Ольга Новачинська розповіла про історичний поділ України на етнічні реґіони, про символіку українського костюму, відмінності між реґіональними костюмами та поділ одягу на групи. Відтак учні самостійно вишукували інформацію на цю тему й дискутували у клясі.

Для презентації, на яку запросили батьків, учителів та гостей з місцевої преси, гарно підготували кімнату, прибрали вишитими рушниками, цілою колекцією вишитих подушок, виставкою, котра включала головні убори дівчат деяких реґіонів, взуття, пояси, череси, намиста.

Також намалювати карту України з позначеними кордонами областей, які вивчили ще у шостій клясі. Карту розмалювали так, щоб було добре видно, як територія України колись поділялась на 17 етнічних реґіонів, і наклеїли на неї малюнки костюмів з кожного з цих реґіонів.

Презентація почалася з загального огляду інформації про Україну. Цей матеріял підготували Богдана Шерстило та Ростислав Морозовський. Катруся Дудун і Роман Стасів підготували тему „Український костюм – частка душі українців".

Для презентації вибрали Київщину, Гуцульщину, Волинь та Поділля. Лариса Ворик і Михась Нона зробили короткий огляд загального українського вбрання, наголошуючи на спільних і відмінних елементах і символах різних реґіонів. Стефанія Король і Назарій Думанський цікаво порівнювали вбрання Гуцульщини й Полтавщини, а Лілія Кулик і Б. Шерстило докладно розповіли про різницю народного вбрання на Волині й Поділлі.

Опис костюмів учні робили у двох мовах – українській і англійській. Кожен був відповідно одягнений у повному костюмі даного реґіону. Дівчина описувала жіночий стрій, а хлопець – чоловічий. З розповідей присутні дізналися, що найкращим зразком одягу українців було весільне вбрання, адже кожна молода пара хотіла виглядати у цей день красиво й барвисто.

Богдана Шерстило,
Ростислав Морозовський,
учні 8-ої кляси

Учасники презентації в національних строях.

Виставки, вечірки, курси в Українському Національному Музеї

ЧИКАҐО. – Український Національний Музей став візитною карточкою присутности українців у цьому багатомільйонному місті. Тут зберігається майже 100 тис. одиниць пам'яток, архівних матеріялів з історії та культури України, унікальних реліквій славного минулого українського народу – від козацької доби до новітньої, що розповідає про національно-визвольні змагання та шлях до державної незалежности.

З початком травня в Українському Національному музеї розпочалася виставка творів відомого в Америці українського мистця Ореста Поліщука. Вона має назву „Калейдоскоп яскравих образів і кольорів" і складається з 60 творів. Малярську композицію виставки довершує скульптура.

За багатогранну творчу та громадську діяльність ім'я мистця занесено до американської книги-енциклопедії відомих людей. Починаючи від 1964 року, О. Поліщук взяв участь у 34 виставках, з них 17 – персональні.

Червень познайомить відвідувачів музею з творчістю українських художників Юрія Олішкевича, Анатолія Хмари та Олекси Коваленка.

Активністю своїх програм відзначається група молодих професіоналів, приятелів музею. Вони влаштували цікаву вечірку з поєднанням американо-українських традицій проводів зими та початку посту.

Успішними були курси писанкарства під керівництвом Віри Самиці. Понад 30 осіб навчалися писанкарства і більшість учнів – це були американці.

(Закінчення на стор. 14)

Засновано Альбертське товариство сприяння українським студіям

Учасники перших загальних зборах Альбертського товариства сприяння українським студіям. *Фото: Роман Петрів*

ЕДМОНТОН, Канада. – 8 квітня в Едмонтоні на перших загальних зборах засновано Альбертське товариство сприяння українським студіям. Головною метою товариства, сказав у вступному слові д-р Орест Талпаш, є сприяння науковим і освітнім програмам і проєктам Канадського інституту українських студій (КІУС) Альбертського університету.

Колишній канцлер університету Петро Саварин пригадав на зборах, що подібне товариство, відоме сьогодні як Канадська фундація українських студій, постало ще в 1975 році, але через маштаби своєї діяльности набрало всеканадського характеру, а його управа була перенесена до Торонто. Серед найбільших його здобутків можна назвати підтримку таких фундаментальних видань, як п’ятитомна „Енциклопедія України“ та переклад „Історії України-Руси“ Михайла Грушевського, а також створення електронної „Encyclopedia of Ukraine“, проєктів Методичного кабінету української мови та низки інших публікацій.

На зборах обрано управу, раду директорів та авдиторський комітет. Головою товариства обрано професора-емерита д-ра Богдана Медвідського, відомого своєю науковою, громадською і філантропічною діяльністю. У своєму виступі д-р Б. Медвідський назвав інститут „скарбом нашої спільноти“, без якого важко уявити українську громаду і без якого про Україну і українців знало б набагато менше людей.

„Створення товариства, – наголосив у своєму виступі директор КІУС д-р Зенон Когут, – є актуальне ще й у зв’язку зі світовою економічною кризою. Оскільки діяльність інституту базується на відсотках від його вічних і меморіяльних фондів, заснованих добродіями інституту, то його річний бюджет був зменшений на 275 тис. дол., що вже призвело до скорочення посад і зменшення видатків на дослідні проєкти і стипендії.

Далі д-р З. Когут розповів присутнім, яку ролю сьогодні відіграє КІУС у Канаді й за кордоном у поширенні знань про Україну й українців, налагодженні зв’язків із історичною батьківщиною і збереженні культурної спадщини через різні програми і проєкти. Д-р З. Когут вказав на проєкт археологічних розкопок колишньої столиці гетьманської України міста Батурина, як зразок вагомости зусиль КІУС.

Керівники окремих програм КІУС розповіли про їхню діяльність. Д-р Іван Химка поділився своїми думками про Програму дослідження релігії і культури, яка ставить одним із головних завдань збереження культурної спадщини. Д-р Сергій Ціпко розповів про „Ініціятиву з діяспорних студій“, що займається вивченням досвіду українських діяспор світу.

В кінці було висловлено сподівання, що створення товариства започаткує новий етап у розвитку українських студій в Канаді, зміцнить зв’язки інституту з громадою і сприятиме його діяльності на національному і міжнародному рівнях.

Прес-служба КІУС

В поклоні...

(Закінчення зі стор. 9)

був не теоретиком, а суспільно-практичним пластуном. Його пластування було основане, до певної міри, на військовій службі в австро-угорській армії та у війську Українських Січових Стрільців.

На відміну від „Дрота“ „Сірий Лев“ був за поширенням Пласту між ремісничою та селянською молоддю, що стало великим поштовхом до зросту Пласту у 1920-их роках.

Постать І. Чмоли – це ідеал пластового виховника. Після поразки у бою Січових Стрільців, у якому І. Чмола брав участь, він почав з ентузіязмом організувати перший „Обласний Пластовий табір“.

Ц. Паліїв, посідала сильну, а часом контроверзійну особистість, яка дала їй змогу розвинути та закріпити виховну ділянку в Пласті.

У дискусії про „Будівничих Пласту“ Роман Процик, Ксеня Захарчук, Богдан Печеняк та Марко Клос відкрили сторінки історії Пласту.

Загальні збори УСО „Тризуб"

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – На оновленій оселі „Тризубівка", яка є першим в історії українського поселення в США крайовим спортовим і товарисько-розваговим центром, відбулися 59-ті загальні збори Українського спортового осередку (УСО) „Тризуб".

Збори відкрив голова УСО Ігор Чижович. Після молитви, присутні хвилиною мовчання вшанували пам'ять членів УСО, які відійшли у вічність під час минулої каденції: о. мітрата д-ра Івана Біланича – довголітнього капеляна „Тризуба", Івана Дубеля, Стефана Гавриша, Зенона Квашинського, Миколу Леськова, д-ра Євгена Новосада і Бориса Прокоповича.

Присутні заслухали звіти членів управи. Скарбник УСО Адріян Гаврилів повідомив, що прихід у минулому році становив 161,021 дол., а витрати – 129,309 дол. „Тризуб" має 588 членів.

Скарбник спортової ланки „Philadelphia Ukrainian Nationals" Іван Німчук подав фінансовий звіт. Загальний оборот становив 126,405 дол.

Звіт спортової ланки „Philadelphia Ukrainian Nationals" представив її голова Тарас Козак. У минулу каденцію найбільш активними були ланки копаного м'яча, тенісу, плавання та ґольфу.

На полях „Тризуба" удосконалювали свою майстерність 28 дружин копаного м'яча: дві чоловічі й 26 молодіжних. Перша команда під довголітнім проводом Михайла Юрчака і тренера П. Борецького у сезоні 2007-2008 років здобула третє місце в „United Soccer League". До половини сезону 2008-2009 років перша команда зайняла перше місце і здобула золоту медалю на IV Діяспорній олімпіяді.

Молодіжні дружини складалися з спортовців віком від семи до 18-ти років – 17 хлоп'ячих і дев'ять дівочих. Всіх разом було понад 400 змагунів і змагунок.

Під час вікенду Дня пам'яті 2008 року відбувся сьомий футбольний турнір на „Тризубівці" з участю 168 дружин під керівництвом директора Данила Ниша. На турнір приїхали дружини з багатьох штатів Америки і навіть з Бермудів.

У травні і вересні 2008 року на „Тризубівці" відбувся щорічний тенісовий турнір під проводом Юрія Савчака.

Ярослав Козак, екзекутивний заступник голови УСО, звітував про усю діяльність „Тризуба". Це була координація імпрез, спорту, бари, господарської частини, направи і малювання будинку, покриття новим паркетом старої залі, побудова нової площі для паркування авт та підключення води від міста.

Звіт товариського суду подав Микола Бойчук.

У своїй доповіді І. Чижович підвів підсумки діяльності „Тризуба" і ствердив, що в майбутньому потрібно залучати до роботи в управі молодих членів осередку. І. Чижович прозвітував про Фундацію „Тризуба", яка має окрему дирекцію, та заохотив всіх, хто робить свій заповіт, не забувати про Фундацію і складати свої датки на „Тризуб". І. Чижович склав сердечну подяку за княжий дар із заповіту св. п. Звенислави і Володимира Романових.

Новообраний голова УСО „Тризуб" Ярослав Козак.

Після звіту голови Контрольної комісії С. Кундеревича та дискусії, І. Чижович подякував всім членам управи, батькам гравців дитячих дружин, які допомагали на Олімпіяді, та всім за підтримку.

За поданням Номінаційної комісії, яке зачитав Орест Лесюк, обрано новий склад управи.

До Ради директорів УСО обрані: Ярослав Козак (голова), О. Лесюк, Євген Луців, Роман Гірняк, Тарас Козак, А. Гаврилів, Ірина Бучковська, Лариса Стеблій, Бил Юр, Богдан Возьняк, І. Чижович.

До Спортової управи обрані Т. Козак (голова), М. Юрчак, Д. Ниш, І. Німчук, Йосиф Госак, Ю. Савчак, Христина Тершаковець, Йосиф Гомик, Йосиф Пекора, Петро Мекмінамін.

Після обрання нової управи її голова Я. Козак подякував за довіру та накреслив основні напрямки праці у спортовій та господарській ланках і закликав членів „Тризуба" до активної допомоги у відновленні спортової посілості.

Роман Лужецький

Нова управа УСО „Тризуб" (перший ряд зліва): Орест Лесюк, Роман Гірняк, Ігор Чижович, Ярослав Козак, Адріян Гаврилів, Ірина Бучковська, Микола Бойчук; (другий ряд зліва): Роман Лужецький, Іван Німчук, Степан Абрам, Тарас Коваль, Петро Кондрат, Євген Швак, Остап Левицький, Богдан Возьняк.

Пластуни-сеньйори відбули загальні збори

НЮ-ЙОРК. – Осередок праці Уладу Пластунів-сеньйорів станиці Ню-Йорк відбув загальні збори 29 березня в домівці Товариства „Самопоміч". Збори відкрив довголітній голова осередку Володимир Гнатківський.

Зборами провадив Юрій Ференцевич, а секретарка Володимира Ганкевич документувала їхній перебіг.

Звіти курінних стеж висвітлили їхню активність. Стежа куреня „Бурлаки" відзначила їхню участь у проведенні щорічного лещетарського табору, який курінь організовує і про успіх якого були статті в часописах. „Перші стежі" відзначили своє 60-ліття, на якому відбувся круглий стіл „Пласт вчора, сьогодні і завтра". Сеньйорки з куреня „Чорноморські хвилі" працюють в станиці. Станична Оксана Кіналь належить до їхньої нюйоркської залоги. Старші сеньйори з куреня „Лісові чорти" допомагають молодшим сеньйорам і старшим пластунам у пластовій праці. Плавня куреня „Ті, що греблі рвуть" брала участь у відзначенні 80-ліття куреня, членки якого працюють у різних площинах громадського життя. Сеньйори „Червоної калини" виконують працю у Пластовій фундації, яка фінансово допомагає станиці. „Верховинки" провели літературний конкурс для юнацтва, видали брошурку і влаштували вечір в память їхньої членки Надії Світличної, як також вислали книжки до дитячих бібліотек в Полтаві і Підгайцях.

В. Гнатківський в своєму звіті високо оцінив постійну працю сеньйорів в Пласті, в українській громаді, а також в американському суспільстві включно зі службою у війську. Осередок щорічно продовжує традицію „Сеньйорської ялинки". Святкова програма, веселий товариський настрій сприяють обговоренню поточних справ і найновіших подій в Пласті.

Присутні обрали новий провід, до якого увійшли голова – Володимира („Мира") Ганкевич з куреня „Буриверхи", заступник і секретар Андрій Ластовецький („Лісові чорти") та скарбник Зоріяна Клюфас („Чорноморські хвилі").

Обранням В. Ганкевич, колишньої зв'язкової 2-го куреня Уладу Пластунок-юначок ім. Лесі Українки, активної виховниці, членки комісії третьої юнацької проби, сеньйори звернули увагу на виховний сектор, як засіб успіху і розвитку Пласту напередодні його 100-ліття.

Мотря Мілянич

Новообрана голова осередку Володимира Ганкевич вітає з днем народження найстаршу сеньйорку осередку, „ровесницю Пласту" Уляну Старосольську в її помешканні.

В пам'ять Великого Кобзаря

ПАРМА, Огайо. – Заходом Українських злучених організацій (УЗО) 15 березня в парафіяльній залі при церкві св. Трійці в Норт-Роялтоні проведено Шевченківське свято. Свято відкрив голова управи УЗО Василь Ліщинецький.

Перша частина святкового концерту розпочалося співом „Заповіту" Тараса Шевченка у виконанні Українського чоловічого камерного хору (солістка Мирослава Стефанюк, диригент Гордій Пасіка, акомпаніятор Стефанія Стефанюк).

Потім ведучі програми Галина Пляка і Надія Макаду оголосили про виступ дітей із дитячого садочка „Світличка" 130-го відділу Союзу Українок Америки під керівництвом Наталії Боднар і Лесі Сенів. Діти заспівали дві пісні, а вірш „Поклін тобі, Тарасе" деклямували Калина Кульчицька та Андрійко Якубович.

Далі виступала Школа українознавства ім. Т. Шевченка з літературно-музичною композицією „Вклонімося Великому Кобзареві" (музичний керівник Леся Сенів, диригент Н. Макаду).

Святкове слово виголосили учениці Юлія Ванчосович і Анастасія Коваль. Опісля продовжувався виступ учнів молодших і старших кляс цієї ж школи. Вони виконали три пісні, а також деклямували вірші.

Квартет „Бібрчани" з Львівської области заспівав пісні „Летить галка через балку" та „Стоїть гора високая".

Осередок Спілки Української Молоді ім. гетьмана Богдана Хмельницького виконав літературно-музичну композицію, присвячену поезії Т. Шевченка „І мертвим, і живим, і ненародженим" (музичні керівники композиції Адріяна Краснянська, Ліда Апостолюк та Ірка Завадівська).

Другу частину концерту розпочали учні Школи українознавства Товариства „Рідна школа" інсценізацією балади Т. Шевченка „Причинна" (сценарій підготувала Оксана Шараневич, режисер Ігор Гнида, художнє оформлення Наталі Ярош). В інсценізації брали участь Михайлина Ющишин, Іра Нагірнич, Таїса Заперник, Адріяна Краснянська, Степан Клек, Дмитро Касіян, Марта Вілшинецька, Діяна Василевич, Юля Лозинська і Леся Заперник. Солістка М. Стефанюк заспівала дві пісні на слова Т. Шевченка.

Пласт виступив з темою „Мистецтво Т. Шевченка з 1845 року", яку підготувала Віка Кріслата, котра разом із Роксоляною Балух були оповідачами про художні твори Т. Шевченка при супроводі на бандурі Остапа Стахіва, який також заспівав пісню на слова Т. Шевченка „Думи мої".

Камерний хор виконав пісню на слова Т. Шевченка „Бандуристе, орле сизий" (солісти Ігор Кріслатий та Гордій Пасіка).

Присутні в залі закінчили свято співом Державного гимну України.

Петро Твардовський

На сцені – члени Клівлендського осередку Спілки української молоді.

Учасники Шевченкового свята у Норт-Роялтоні, Огайо.

Виступають учні Школи українознавства Товариства „Рідна Школа".

Виступ у Норт-Роялтоні, Огайо, учнів Школи українознавства ім. Тараса Шевченка. *Фото: д-р Володимир Боднар*

Юні сумівці на стійці

ПАЛАТАЙН, Чикаґо. – Парафія Української греко-католицької церкви Непорочного Зачаття і Осередок Спілки української молоді (СУМ) ім. полковника Дмитра Вітовського розташовані поруч, тому вже увійшло в традицію, що у Страсний тиждень, Велику П'ятницю і Велику Суботу юні сумівці тримають стійку біля Божого Гробу.

Так було 10 квітня, коли юні сумівці з рою „Козаки" під проводом своєї виховниці і дружинниці Олі Кусик мали стійку, а у Велику Суботу їх змінили юні сумівки з роїв „Незабудьки", „Червона Калина" і „Котики", котрими опікувалася головна виховниця і дружинниця Стефа Мроз.

Перед церквою інтенсивно триває перебудова Українського центру, ініціатором якої є місцевий Осередок СУМ. Передбачається завершення праць в кінці літа.

Володимир Кусик

„Козаки" з виховницею Олею Кусик перед церквою.

„Козаки" Михайло Дембицький і Марко Тюн з осередку СУМ ім. полковника Дмитра Вітовського на стійці біля Божого Гробу.

Виставки...

(Закінчення зі стор. 10)

Наступним проєктом творчої молоді стала презентація голівудського фільму „Північна зоря", який вийшов на екрани ще в 1942 році. Професор Мирон Куропась представив глядачеві епоху просовєтської пропаґанди в американському суспільстві та відповідь на це українців Америки.

Двічі в минулому році відбулися у музеї курси ґерданоплетіння з мисткинею з Торонто Марією Рипан. 2 червня М. Рипан матиме презентацію прозірок народних строїв Буковини на основі колекції майстрині вишивки Настасії Жмендак та власних експедицій музеями України.

Також до благодійних вечорів долучилася група ветеранів американської армії, учасники якої активно працюють над відкриттям експозиції, присвяченої службі американських військовослужбовців.

30 травня у музеї відбудеться ретро-вечірка мистецтволюбів і кавоманів, під час якої відбудеться відкритий авкціон творів мистецтва під гаслом: „Українські митці – українському музеєві!". Музей вдячний усім мистцям, які приєдналися до акції та усім меценатам-благодійникам. Серед них найвідоміший –музейник-колекціонер д-р Юрій Подлуський.

Цікаві виставки і події відбудуться в музеї й восени.

УКРАЇНА І СВІТ

Благодійна акція „Писанка"

ОСТРОГ, Рівненська обл. – Понад 700 осіб, які мешкають в різних реґіонах України, отримали напередодні Великодня подарунки від Спілки української молоді в Україні та Організації українських жінок (ОУЖ) з Великобританії в рамках проведення доброчинної акції „Писанка".

„Ініціяторами такої акції стали активістки ОУЖ, які й запропонували сумівцям з України долучитися до її проведення.

Фінансову підтримку проведенню акції надали члени ОУЖ, а ми забезпечили її організацію", – розповів голова Крайової управи СУМ в Україні Святослав Липовецький.

Символічні кошики з привітаннями та неодмінними атрибутами великоднього святкового столу: паскою, крашанками, маслом, сиром, овочами, м'ясними й кондитерськими виробами, отримали потребуючі люди на Тернопільщині, Івано-Франківщині, Львівщині, Донеччині, Рівненщині, Херсонщині, Чернігівщині, Кіровоградщині, Хмельниччині, Київщині та в Києві.

Члени Острозької міської організації СУМ в Україні також взяли участь в акції. Вони принесли великодні кошики для 25 одиноких старееньких, учасників Другої світової війни, котрі проживають у місті.

Долучившись до акції „Писанка", молодь мала нагоду не лише передати подарунки людям похилого віку, інвалідам, ветеранам визвольних змагань, але й поспілкуватися з ними, подарувати кілька хвилин радости та уваги. А це є чи не найціннішим подарунком.

Інформаційна референтура СУМ в Україні

Пам'яті буковинського Орфея

ХОРОСТКІВ, Тернопільська область. – До 60-річчя від дня народження та 30-річчя загибелі композитора Володимира Івасюка 5 квітня у приміщенні Будинку культури відбулася пам'ятна зустріч з його сестрою Оксаною Павлюк.

Разом з нею на Тернопілля прибули перший заступник голови Чернівецької обласної державної адміністрації Віктор Павлюк, директор Чернівецького меморіяльного музею В. Івасюка Мирослав Лазарук, зберігач фондів цього закладу Наталія Мороз і організатор обласної фотовиставки про життя і творчість ювіляра Роман Островський.

О. Павлюк розповіла про родовідне дерево Івасюків, няню Магдалину Колетилюк, стосунки з викладачами композиторського факультету Львівської консерваторії (нині Музична академія) Анатолієм Кос-Анатольським і Лєшиком Мазепою, дружбу з однокласницею, артисткою Людмилою Шкуркіною, яка приїжджала на його похорон.

Виступили і відповіли на запитання слухачів на Дні пам'яті В. Івасюка В. Павлюк та М. Лазарук, котрий у 1987-1988 роках у часописі „Молодий буковинець" опублікував твір батька композитора – Михайла Івасюка „Монолог перед обличчям сина", а також став ініціятором відкриття в Чернівцях меморіяльного музею.

Хоростківчани придбали диски з записами пісень В. Івасюка у виконанні популярних артистів, відеодиск „Життя моє – обірвана струна". Гості також репрезентували книги „Володимир Івасюк. Життя як пісня. Спогади та есеї", „Монолог перед обличчям сина" і фотоальбом „Володимир Івасюк. Вернися в спогадах".

Іван Бандурка

Відбулася конференція до 80-річчя ОУН

КИЇВ. – 28 лютого відбулася науково-практична конференція до 80-річчя ОУН, організована Міжнародною організацією „Об'єднання Українських Націоналістів (державників).

Молебень за загиблими членами ОУН відслужив о. Юрій Бублик з Української Православної Церкви Київського патріярхату. Зі собою о. Юрій привіз з Сум ікону останнього кошового гетьмана Запорізької Січі Петра Калнишевського, яку урочисто подарував голові Центрального проводу ОУН(д) Павлові Дорожинському.

Конференцію відкрив голова Київського міського відділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів Микола Зозуля.

Привітання з нагоди 80-річчя ОУН від заступника голови Київської міської державної адміністрації Сергія Рудика прочитав його помічник Вадим Гаврилюк. Серед учасників конференції були: син командира „Карпатської Січі" Орест Климпуш – колишній депутат та колишній Посол України в Угорщині, полковник Петро Костюк – заступник директора Департаменту гуманітарної політики Міністерства оборони України, Наталія Осьмак – донька президента Української Головної Визвольної Ради (УГВР) Кирила Осьмака, капітан I ранґу Євген Лупаков, відомий політичний та громадський діяч.

В конференції взяли численну участь представники цілої низки організацій, товариств, установ. Привітання учасникам конференції передали представники з-за кордону, зокрема уповноважений ОУН(д) в Німеччині Всеволод Мардак і голова осередку ОУН(д) в Мурманську Наталія Литвиненко-Орлова.

У вступному виступі П. Дорожинський зробив коротку розвідку про історичні передумови створення ОУН, починаючи від леґіону Українських Січових Стрільців, боротьбу за Українську державність армій Української Народної Республіки, в тому числі Січових Стрільців і Української Галицької Армії, появу низки націоналістичних організацій в 1920-ті роки.

З доповіддю про життєвий шлях ідеолога Українського націоналізму, автора брошури „Самостійна Україна" Миколу Міхновського виступив Анатолій Доценко. Темам створення Української військової організації (УВО) і Першого конґресу українських націоналістів приділила увагу Наталія Колотило. Про участь членів ОУН в обороні Карпатської Січі говорив Віталій Матяш.

З зацікавленням учасники конференції слухали доповідь найстарішого члена ОУН, 96-річного Романа Рифяка. Він вступив у лави ОУН у 1931 році. Через хворобу доповідач не зміг приїхати зі Львова, тому його доповідь зачитав С. Авдєєв.

Певні зауваги викликали тези з доповіді про „Націократію" Миколи Сціборського, підготовлену Григорієм Ковальським. Після цієї доповіді взяв слово Олесь Гриб, звернувши увагу на потребі дискусії стосовно висвітлених у ній позицій. На конференції виступив представник КУН Юрій Шепетюк. Також виступав з деякими пропозиціями член громадсько-політичної ради ОУН(д) проф. Валерій Бублик.

Н. Осьмак висвітлила значення тіньового українського парляменту і уряду, які діяли на окупованій території, ставши керівним органом боротьби за відновлення незалежної Української держави. Не оминули учасники конференції відновлення ОУН на рідних теренах після 1991 року і подальшої діяльности. З доповіддю на цю тему виступив Юрій Кисельов.

Конференції і урочистості до 80-річчя відбуватимуться в різних реґіонах України і за кордоном.

Прес-служба ОУН (д)

ПОДОРОЖІ

Квітень на Святій Землі

(Закінчення. Початок в ч. 18)

Левко Хмельковський

Стежки, якими ходив Ісус Христос

У квітні Ізраїль вкритий буйним цвітінням, навіть в південній пустелі помітний спалах квітнучої рослинности. Особливо ж багато квітів на півночі, у Галилеї, де дбайливо бережуть усі місця, пов'язані з земним служінням Ісуса Христа. У Назареті, де Йосиф після поверенення з Єгипту збудував дім для своєї сім'ї, споруджено велетенську церкву Благовіщення, а у ній зібрано зображення Божої Матері з усіх країн світу. Є також українська мозаїка. На місці, де була теслярська майстерня Йосифа, споруджено церкву його імені.

Ми їхали довкола Галілейського моря і милувалися його блакитними просторами. Кожне місто чи село на узбережжі було пов'язане з Святим Письмом. Ось прохолодні води Йордану, у яких Христос прийняв водне хрещення. Багато віруючих тепер заходять у ріку для омовіння. Поблизу Назарету – село Кфар Кана, де Ісус здійснив перше чудо – перетворення води на вино. Капернаум (Кфар Наум) – село Наума, де Господь покликав Своїх учнів і проповідував у синагозі. У місці чудесного нагодування людей хлібом і рибою можна і тепер скуштувати рибу з озера, яку називають рибою св. Петра.

Прапор України в Ейлаті, над Червоним морем.

Тривожні почуття викликає місто Кесарія, розкопане на узбережжі Середземного моря, руїни палацу Понтія Пилата, з якого римський правитель виїздив до Єрусалиму, щоб вершити там суд, велетенські театр та іподром для змагань римських вояків на колісницях. Чужа сила прийшла колись у цю землю і принесла переслідування і ганебні страти – розп'яття на стовпі. Але саме в Кесарії апостол Петро навернув до християнської віри римського сотника Корнилія – першого не юдея серед християн.

У Єрусалимі співіснують християни, юдеї і мусульмани, маючи власні святині. Християни проходять Дорогою скорботи – Віа Долороза, якою вели Христа на страту. Скорботний шлях починається від вежі Антонія і закінчується біля Храму гробу Господнього.

Церква Благовіщення в Назареті.

„Легше верблюдові пройти через вушко голки, ніж багатому увійти у Царство Боже" (Мт.,19:24). „Вушко голки" – вузька брама в Єрусалимі.

Омовіння християн в водах Йордану.

Камінь, ня який поклали Ісуса Христа перед похованням.

Камінь з написом, що засвідчує перебування Понтія Пилата в Кесарії.

На шляху є 14 зупинок, кожна з яких позначає страждання Ісуса Христа. У церкві прочани моляться біля могильного каменя Ісуса Христа – однієї з великих святинь християнства, беруть участь у Службі Божій біля гробниці Сина Божого, з благоговінням доторкаються до скелястої поверхні Голготи.

В пам'ять жертв і рятівників

Національный меморіял катастрофи і героїзму еврейського народу (Яд ва-Шем) розташований в Єрусалимі на Горі Пам'яті. Його заснували в 1953 році, щоб увічнити пам'ять жертв нацизму в 1933-1945 роках і вшанувати борців проти фашизму і праведників світу, які рятували євреїв, ризикуючи власним життям. Меморіял щороку відвідує понад 1 млн. осіб.

У Меморіялі також вшановано українців, які, ризикуючи життям, рятували євреїв від нацистів в роки Другої світової війни.

З приємністю побачив я біля таблиць з прізвищами праведників-українців групу молодих ізраїльських вояків, які слухали розповідь історика про цей подвиг. Зворушили і синьо-жовті стрічки на кущах біля таблиці, на якій були зазначені також імена моєї мами Валентини і її сестри Галини.

Синьо-жовті стрічки біля таблиць з іменами праведників світу-українців.

Ізраїльська молодь біля таблиць з іменами українців-праведників світу слухає розповідь історика про їхній подвиг.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

На концерті в УМІ звучала музика Середньовіччя (XII і XIII ст.)

НЮ-ЙОРК. – Останній концерт серії „Музика в Інституті" відбувся 25 квітня в Українському музичному інституті з вишуканою програмою музики XII і XIII ст. у виконанні бостонського жіночого вокального ансамблю „Тапестри". Засновниками ансамблю є Лорі Монаган (мецо-сопрано), яка також акомпаніює на середньовічній арфі; Крісті Катт (сопрано), яка гармонізує і аранжує давню музику для ансамблю, і Данієля Тосіч, (альт), яка аранжує пісні народів Балканського півострова. Діяна Бруер (мецо-сопрано) виконує ввесь акомпаніямент та інтерлюдії на п'ятиструнній віолі до старовинних мотетів (літургічних багатоголосних наспівів), а на скрипці – до традиційних пісень Ірляндії, Шотляндії й Америки.

Музика, як і поезія, були дуже популярні за часів Середньовіччя. Вони мандрували країнами Західньої Европи завдяки трубадурам – поетам-співакам, які також грали на різних інструментах і розповсюджували релігійний пієтизм, гуманітарні ідеї, любовні і жартівливі пісні.

Таку звичку на американську півкулю привезли конкістадори і колонізатори та католицькі місіонери – еспанці й португальці. З тих часів на нашому континенті цю музику беперервно культивує цілий ряд ансамблів.

Ансамбль „Тапестри" заснований 1995 року з метою плекання музики Середньовіччя. Для публіки він має також великий репертуар традиційних і сучасних пісень, включно з народними.

В інституті ансамбль виступив з програмою „Жіночі обличчя", яка складалася з оригінальних пісень жінок-поетів і композиторів, включно з визначним трубадуром XII ст. Беатріс де Дія.

Велика частина мотетів – це суто релігійні пісні, переплетені піснями світського характеру. Були і епічні поеми: сербська „Матір і дитя" в аранжуванні Д. Тосіч, про Королеву св. Ізабелю в обробці К. Катт, малий триптих з літургії Сергія Рахманінова „Тебе оспівуємо" і „Сугубної єктенії", а серед них „Великодній кант" Анни Ахматової в гармонізації англійця Івана Муді, викликав велике захоплення української публіки, яка в другій частині щораз більше оплескувала виконавців.

Далі була „Кантичка" св. Тереси з Авілі „Ніщо тебе не турбує" та співогра про св. Ізабелю з текстом і музикою її чоловіка Дениса – короля Португалії. Колискові і любовні пісні в гармонізації сучасних композиторів Джоен Шимко, Мальвіни Рейнольдс і Маркоса Кріґера створили свого роду шедеври.

Виконавці ансамблю – професійні музиканти з великим сценічним досвідом, відрізняються від інших ансамблів своїм середньовічним жанром та особливо приємним компактним звуком. Техніка співу – прекрасна, музичні проґресії навіть у складній гармонізації звучить чітко, неначе інструментально, а коли голоси збігаються в унісон, твориться враження, що співає одна особа. Таке виконання не часто можна почути.

Богдан Марків

Новий запис гуцульської музики

МЮНХЕН. – Випущено компакт-диск „Hutsul Magic – Authentic Hutsul Music from the Ukrainian Carpathians", який не є стандартним українським виданням. Почнемо з того, що випущений він в електронному форматі; по-друге, він з'явився в західних онлайн-крамницях музики, тоді як випуск у звичайному форматі в Україні покищо лише плянується. „Hutsul Magic" – збірка традиційних гуцульських мелодій, записаних протягом 2007-2008 років у селі Шепіт Косівського району Івано-Франківської области.

Музику виконують брати Юрій, Микола та Михайло Данищуки, професійні весільні музиканти, у деяких випадках разом з їхніми дітьми, сусідами. Усі виконавці на компакт-диску є гуцульськими музиками – в тому сенсі, що увесь їхній репертуар є традиційним для Гуцульщини. Жоден із старших музикантів не володіє нотною грамотою, тільки деякі із молодших віком відвідували лекції музики, однак усе, що є на диску, виконується в традиційній гуцульській манері „троїстої музики".

До збірки входить 20 треків з майже усіма зразками музики, яка побутує сьогодні на Гуцульщині: мелодії на скрипці, цимбалах, фіярці та трембіті; гуцульські співанки, автентичне гуцульське колядування.

Диск „Hutsul Magic" доступний у цифровому форматі у основних онлайн-крамницях музики. Ціни різні: iTunes пропонує індивідуальні треки за 0.99 дол., а цілий альбом за 9.99 дол.; Amazon продає індивідуальні треки за 0.89 дол., а альбом за 6.99 дол.; Napster пропонує так званий флетрейт абонемент, який дозволяє скачувати необмежену кількість музики. Подібні пропозиції мають онлайн-крамниці eMusic, Lala, Shockhound Amie Street. У кожній з них можна придбати диск „Hutsul Magic". Додаткову інформацію, відео та фото можна знайти на сторінці Інтернету: www.hutsul-music.com.

Валентин Мороз

19 травня – день народження української поетеси Ліни Костенко

19 травня – день народження славної української поетеси, лавреата Національної нагороди ім. Тараса Шевченка Ліни Костенко. Вміщуємо два вірші з її першої збірки „Проміння землі" (1957).

Огортають Землю замети
і обтяжує горе зайве.
А Земля, як годиться плянеті,
випромінює тепле сяйво.
Я Землі не бачила збоку,
не вела спостережень в ночі,
виміряю віддалі кроком,
бачу сяйво на власні очі.
Коли серпень у росах іскриться,
я тону в степовому теплі,
і здається мені пшениця
золотим промінням землі.
Коли маки у травах жеврїють,
коли хвилями грає море, –
голубе, зелене, рожеве
підіймається сяйво вгору.
А буває, ідеш по світу,
і проходить повз тебе людина
так, неначе проносить квіти
і тобі віддає половину.

Ще трохи – і літ юнацьких
не знайдеш, як вітру в полі.
Дорослою стала зненацька.
Змужнілою стану поволі.
Поволі, поволі, поволі
над серцем здобуду владу –
навчуся не плакати з болю
і в щасті дам собі раду.
Тоді не подумай, друже,
що вже відшуміли зливи,
що серцем я стала байдужа
і словом стала зрадлива.
Ти знаєш – великі ріки,
спокійні, глибокі, холодні –
в собі затаїли навіки
і вир, і каміння підводне.
То хай же літа юнацькі
зникають, як вітер в полі...
Дорослою стала зненацька.
Змужнілою стану поволі.

Початок шляху Богдани Смирнової в документальному кіно

НЮ-ЙОРК. – Кінорежисер Богдана Смирнова навчається на маґістерській програмі у Школі мистецтв Тіш Ню-Йоркського університету. У Києві та Ню-Йорку вона зняла свій дипломний фільм „Її місце порожнє", який показала 27 березня в Науковому Товаристві ім. Шевченка. Б. Смирнова відповіла на кілька запитань Анни Іванченко.

– Яким був початок твоєї кар'єри?

– Я народилася в Києві, батько працював начальником очисного цеху на Чорнобильській атомній електростанції і рано помер. Мама – викладач фізики за фахом, є ще сестра – лікар. Я вчилася у фізико-математичному ліцеї. Після школи вступила до Інституту практичної психології, а потім – на факультет режисури. Мой перший фільм „Паперові клопоти" отримав численні нагороди на фестивалях. Потім був фільм „Мені начхати на ваш матан!", тобто на математичну аналізу.

– А як прийшло рішення навчатися в США?

– Там вчилася подруга і однокласниця Тамара Саковська. Вона запропонувала допомогу у вступі до американської кіношколи. Ми набрали в електронній пошуковій системі слова „кіношколи Ню-Йорку". Я надіслала свої роботи до Школи мистецтв Тіш, а на заявку до Колюмбійського університету в мене вже не вистачило грошей. В Тіш мої роботи сподобалися, зі мною провели співбесіду по телефону, а потім запросили на навчання.

– Як можна порівняти студента української та американської кіношколи?

– В Україні мотивація студента – це любов до мистецтва, абстрактність майбутнього, бо кіноіндустрії в Україні майже немає. В українській кіношколі виховують режисерів-мислителів, які розуміють, що їм подобається, а що – ні. Робиться акцент на філософії. У США навчання дуже дороге. Щоб вступити, люди повинні бути переконаними, що це саме те, чим вони будуть займатися. На навчання вони беруть кредит, який після отримання диплому повинні повернути. Тому вони намагаються взяти якомога більше від школи. Університет в Америці дає всі можливі технічні навички, вважаючи, що мислити самостійно студент і так вміє. Проте в цьому й полягає, на мій погляд, помилка – багато кінодіячів виходять з чудовими технічними знаннями, але з не дуже розвиненими та оригінальними поглядами. Американці сприймають культуру як розвагу, за яку люди повинні заплатити гроші. В Україні інша крайність: мистецтво має чогось навчати. Американське кіно передбачає запити публіки і саму власне публіку, тобто діялог. Українське кіно передбачає автора як індивідуальність. Я не є прихильником погляду на кіно як на розвагу, але ідея діялогу з публікою мені близька.

– Як до тебе приходять сюжети?

– Я збираю сюжети навколо себе. У мене в інституті був чудовий викладач драматургії – Олег Приходько. Він навчив нас вести так звані творчі записники – це зібрання спостережень, почутих історій. А згодом кількість переходить у якість. Буває, що від первісного задуму мало що залишається.

– Ти вже закінчила навчання в університеті?

– Ще ні. Після навчання нам надається два роки на створення дипломного фільму. Наразі я зняла свій дипломний фільм „Її місце порожнє" – про те, як декілька поколінь жінок в одній еміґрантській сім'ї по-різному реагують на смерть родички. Я розшукую акторів серед української громади Ню-Йорку. Багато хто вже з ентузіязмом відгукнувся.

НОВІ ВИДАННЯ

Засвідчена відданість вартісній ідеї

„Матеріяли до історії українського патріярхального руху (1963-2001)". Упорядник Андрій Сороковський. Львів, „Свічадо", 2009.

Книжка, яка щойно появилась, – це надзвичайно важливий документ про віддану, послідовну та динамічну працю провідної верстви української діяспори в усіх її поселеннях, ідея і ціль якої була активно підтримана широкою громадою. Успіх цієї праці полягав, мабуть, у тому, що українська діяспора, політично дуже заанґажована, бачила в Помісній Українській Церкві один з підставових атрибутів української державної самостійности.

Надхненником і промотором ідеї патріярхату для Києво-Галицької митрополії був Митрополит Йосиф Сліпий, який, витерпівши 18 років комуністичної каторги, був звільнений 26 січня 1963 року, а вже 9 лютого прибув до Риму й відразу, невідкладно, почав активно дбати про відбудову Церкви. Свою мету піднести Києво-Галицьку митрополію до статусу патріярхату Митрополит оприлюднив 11 жовтня 1963 року на II Ватиканському Соборі. Як і можна було сподіватись, не всі українські владики приняли цей виклик з ентузіязмом.

Митрополит Й. Сліпий скликав II Архиєпископський Синод у вересні 1964 року і знову запропонував владикам відновити патріярхат. У той час ініціятива Митрополита вже мала значну підтримку в Америці, де творились місцеві комітети мирянського руху за патріярхат.

В атмосфері все більшого піднесення в Ню-Йорку, за ініціятивою Василя Качмаря, створилась ініціятивна група Крайового комітету за створення Києво-Галицького патріярхату. Членами комітету були Богдан Шебунчак (голова), Роман Осінчук, Володимир Богачевський, Дам'ян Горняткевич, Богдан Кравців, Стефанія Бережницька, Микола Чубатий, Володимир Пушкар і Василь Качмар.

Рух за патріярхат дуже швидко поширювався по цілій Америці. Головною діяльністю на початках було висилання листів і петицій до Папи. Від вересня 1964 року до кінця червня 1965 року було вислано 40,000 індивідуальних петицій та понад 30 збірних звернень. Варто б відзначити, що до колективних звернень належить і меморіял українських професорів, що був висланий до Папи в серпні 1969 року, який у цьому збірникові документів поданий українською і англійською мовами.

Деякі владики критично ставились до діяльности мирян, особливо до тих листів і звернень до Папи в справах Української Церкви. Та це не спиняло наших громадських діячів, швидше навпаки – спонукало їх до ще завзятіших дій. З цією метою 1965 року було створене Товариство за патріярхальний устрій Української Католицької Церкви, яке опісля прийняло назву – Українське Патріярхальне Товариство (УПТ).

Першим осідком Товариства став Ню-Йорк, опісля – інші міста.

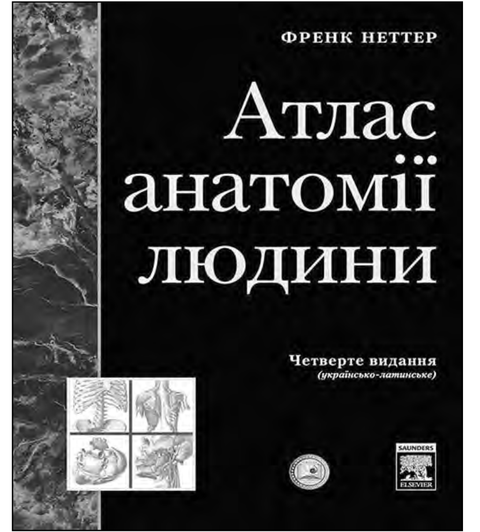
Діяльність УПТ не обмежувалась тільки питанням патріярхату; мета була далекосяжна – відновити цілісність Української Церкви. У грудні 1966 року патріярхальні комітети створили Централю комітетів оборони обряду, традицій і мови УКЦеркви в США та Канаді. І вже наступного року відбулася у Ню-Йорку Світова конференція українських мирян, в якій взяли участь представники 11 країн. Ця конференція була немов прологом до остаточного завершення у 1969 році структури патріярхального руху – у формі Світового товариства за патріярхальний устрій УКЦ, довголітнім головою якого був св. п. Василь Колодчин, а тепер – Василь Пасічняк. Патріярхальний рух Америки очолює Рома Гайда.

Про діяльність патріярхального руху ось вже маємо велику книжку. Її можна одержати за 25 дол. (з пересилкою), пишучи на адресу: Roma M. Hayda, 60 Stones Throw Rd., Easton, CT 06612.

Тарас Гунчак

В книзі – усе про людину

Френк Нетер, „Атлас анатомії людини" (Frank Netter's Atlas of Human Anatomy), переклад з англійської, четверте видання, професійна версія, 2009; США: АУМФ / Львів, „Наутілус", 549 стор.; тверда обкладинка, ISBN 966-8574-09-5.

Недавня поява четвертого видання цього атласу українською мовою зумовлена великим попитом на цей підручник. Нова професійна версія атласу складається з 548 рисункових аркушів, багато з яких вміщують по кілька ілюстрацій для чіткого зображення анатомічних подробиць. Значення атласу полягає в тім, що анатомія є основною цариною медицини, адже вивчення анатомії довело до перших уявлень про функції людського організму.

Застосування атласу до вимог медицини XXI ст. відображається значним числом рентґенограмів, артеріограмів та маґнітнорезонансних і комп'ютерно-томографічних зображень у новому виданні, які доповнюють класичні рисунки Ф. Нетера. До того ж, 17 рисункових аркушів вперше використані в четвертому виданні – деякі з них нарисовані або перероблені артистами-лікарями, які дотримуються засад і стилю Ф. Нетера.

Атлас Ф. Нетера має загальне признання у світі за його незрівняну чіткість та точність у відображенні анатомії людини та уникнення зайвих подробиць. Завдяки цим рисам він став найбільш розпроданим атласом анатомії у світі. Перекладений на 16 мов, він забезпечив Ф. Нетерові признання „Мікель Анджеля медицини".

Атлас поділений на вісім кольором позначених частин, які відповідають логічному поділові тіла людини. Україномовні анатомічні відповідники подані поруч латинських, а 26-сторінковий покажчик дає змогу легко відшукати потрібне зображення.

Своїм виглядом атлас радше нагадує елеґантну мистецьку книгу, ніж анатомічний підручник. Навіть сторінки позначені числом рисункових аркушів, а наявність червоної стрічкової закладки – що рідко коли зустрічається в медичних книгах – підсилює це враження.

Поява четвертого видання українською мовою дає змогу медпрофесіоналам в Україні успішніше користуватися цим клясичним твором їхньою рідною мовою, в якій знання краще втримуються в пам'яті.

Це видання вийшло завдяки Американсько-Українській медичній фундації, очоленої д-ром Павлом Джулем, з фінансовою підтримкою Любомира і Дарії Курилків, Стефанії Зарічної (в пам'ять покійного мужа д-ра Василя Зарічного), та Фундації Антоновичів.

Обов'язки головного редактора виконував професор Юрій Чайковський, а редакційна рада складалася з д-рів Андрія Цегельського (головний перекладач), Олександра Луцика, Павла Джуля, Юрія Кривка й Романа Воробця.

Особливе признання за друк атласу належиться д-рові Олександрові Завадці, голові фірми „Наутілус", та Дмитрові Телошевському. Їм вдалося наладнати друкування атласу впродовж неймовірно короткого часу – чотирьох тижнів – щоб задовольнити міжнародні контрактні зобов'язання між кількома видавництвами. Це подвиг, що вимагав найвищого рівня такту для узгодження праці трьох незалежних друкарень у Львові.

Роман Воробець

Видано спомини д-ра О. Домбровського

Олександер Домбровський, „Спомини". Редактор Алла Атаманенко. Упорядник Галина Клинова. Ню-Йорк-Львів-Острог, 2009, 373 стор. Серія УІТ „Мемуаристика", т. 6.

В 2009 році Українське історичне товариство (УІТ) в серії „Мемуаристика" видало „Спомини" відомого українського історика, почесного члена УІТ, дійсного члена Української Вільної Академії Наук і Наукового Товариства ім. Шевченка, автора численних наукових досліджень та поезій Олександра Домбровського.

Виходець зі Львова, О. Домбровський через усе життя проніс любов до України, її історії, культури, традицій (особливо народних пісень). Опинившись на еміґрації, автор активно включився в розбудову української історичної науки, присвятивши свої дослідження проблемам етногенезу українського народу, періодизації української історії, а також на основі першоджерел вивчав Геродотову „Скитію".

Науково-організаційна діяльність О. Домбровського, в першу чергу, пов'язана з УІТ, в якому він довгі роки був членом президії та редколегії журналу „Український історик". Тому невипадковою є присвята „Споминів" 40-літтю УІТ та його засновникові Любомирові Винареві і піонерам.

Ініціятива публікації спогадів О. Домбровського належить проф. Л, Винареві, який написав вступне слово до видання.

Книгу відкриває стаття редактора Алли Атаманенко та упорядника книги Галини Клинової, в якій детально висвітлено життєвий шлях О. Домбровського.

Безпосередньо споминам передує „Пролог", в якому автор з філософської точки зору говорить про своє життя та життя взагалі. Свої спогади автор писав на 91-му році життя, тому багато речей переосмислено, підведено певні підсумки… В коротенькому „Слові від автора" О. Домбровський відзначив ролю УІТ в своєму науковому житті.

Автор детально відтворює власну біографію, наповнюючи її фактами, враженнями, емоціями. За спогадами О. Домбровського легко уявити не лише родинне оточення, шкільні та гімназійні роки майбутнього вченого, але й життя Львова до і після радянської окупації, будні Львівського університету, Наукового товариства ім. Шевченка.

В 1944 році О. Домбровський був змушений еміґрувати. Життя в таборах складає окремий підрозділ книги. Історія виїзду до США є преамбулою до великого основного розділу книги, яким є картина наукової діяльності О. Домбровського. Про УВАН і НТШ, про видатних українських вчених автор пише дуже докладно. У своїх спогадах О. Домбровський називає понад 40 прізвищ науковців, яких він знав та активно з ними співпрацював, а тому його спогади є надзвичайно цінними для відтворення біографій українських вчених діяспори.

Аналізуючи 40-літню діяльність товариства, автор дає цінний фактичний матеріял для вивчення його історії. Епілог логічно завершує „Спомини". У ньому автор намагається підсумувати не лише усе сказане, але й пояснити читачеві свої світоглядні позиції.

Варто відмітити особливий стиль написання спогадів – галицькою або львівською говіркою – мовою, яку редактори видання абсолютно справедливо не коригували. Колоритна мова та особливий стиль автора, що поєднують гумор і серйозні роздуми, надають спогадам особливого забарвлення, за яким частково простежується і характер їх автора.

Анастасія Хеленюк,
Національний університет
„Острозька академія"

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

„А москалі і світ Божий в путо закували"

У ч. 19 „Свободи" було вміщено рецензію Володимира Єфимова з Дніпропетровська на фільм „Тарас Бульба". Нижче подаємо уривки з статтей ще кількох рецензентів.

Знову ламають списи

Валерій Степаненко
(Київська міська організація Спілки Української Молоді, www.sum.org.ua)

Вкотре вже в Україні ламають списи, намагаючись відповісти на споконвічне запитання: хто є хто Україні, з ким бути і куди йти? Останнім часом особливо багато списів було зламано через фільм народженого у Москві і вихованого у Києві відомого радянського та російського кінорежисера Володимира Бортка, який є членом Комуністичної партії Російської Федерації. Саме його фільм, знятий за мотивами другої (цензурованої) редакції відомої повісті Миколи Гоголя „Тарас Бульба", викликав бурхливий сплеск емоцій та діяметрально протилежні оцінки у середовищі інтеліґенції.

Відразу варто наголосити, що фільм не є екранізацією, а лише знятий за мотивами повісті М. Гоголя. Це дає право режисерові відступати від клясичної фабули твору, вводити на власний смак і розсуд нові епізоди, персонажі, події. Всім цим В. Бортко скористався сповна. Щоправда зробив він це досить упереджено, тенденційно, спотворюючи історичні факти, намагаючись потрафити владомоцям та пересічним глядачам своєї нової Батьківщини, для якої імперські великодержавні амбіції завжди переважали поняття честі та елементарної порядності. Хто дає гроші, той замовляє музику. А значну частину з 25 млн. дол. бюджету фільму було надано Міністерством культури Росії.

Фільм В. Бортка перетворює трагедію українського козака Тараса Бульби на трагікомічний фарс у стилі нацистсько-більшовицького „аґітпропу" 1930-1940-их років. Чи не найбільш притягнутим за вуха є те, що у фільмі ледве не всі українські козаки перед смертю думають виключно „про землю русскую і веру православную". І це тоді, коли „зємлі руской" у розумінні, яке вкладає у неї режисер, просто не було – земля та називалася тоді як завгодно: Московщиною, Московським князівством чи царством, а зовсім не „зємльой руской". Тут режисер переплюнув навіть М. Гоголя, який не протестував проти перетворення у другій редакції своєї повісті волелюбного українського козака Тараса Бульби ледве не на вірнопідданого холопа білого московського царя.

А чи хтось хоч один зі знаних представників сучасної російської культурної еліти висловився критично щодо історично необґрунтованого, а, по суті, взятого зі стелі примітивно-шовіністичного ура-патріотизму у фільмі комуніста В. Бортка? Таких немає... Принаймні про це широкому загалу нічого не відомо... Можливо саме тому український пророк Тарас Шевченко писав „ляхи були – все забрали, кров повипивали, а москалі і світ Божий в путо закували".

Як читають Гоголя

Євген Білоножко
(„Українська правда", www.pravda.com.ua)

Чому варто дивитись фільм „Тарас Бульба"? Тому, що можна побачити як один геніяльний актор рятує всю стрічку. Давайте уявимо фільм без Богдана Ступки? Тож добре, що він там знявся, тому фільм якось себе виправдовує.

Варто подивитися кіно і тому, що рідко коли вдається так нецікаво прочитати Миколу Гоголя. Потрібно дивитись фільм, щоб з'ясувати, чому так не люблять росіяни поляків.

Варто піти у кіно на „Бульбу", щоб зайвий раз довести дурість слов'янофільської тези про зраду поляків, які будучи слов'янами, стали католиками. На жаль, ця тема присутня у багатьох російських авторів, зокрема, майже у кожному романі Федора Достоєвського. Якщо така геніяльна людина не може собі відмовити у дріб'язкових претензіях до поляків, чого вимагати від інших? Антипольські настрої в Росії у моді. Поляків можна „покусати", бо вони одночасно і чужі, хоча ніби слов'яни, тому наче наші. Поляки – ось джерело українських хибних доріг, ось хто звабив своїми пишними формами українців і тягне їх у НАТО!

Потрібно дивитися кіно і росіянам. Їм просто необхідно це зробити, адже там якнайкраще показана натура українців, або, як дехто каже, „жителєй южной Расії".

Українці хочуть того, щоб їм не заважали, вони хочуть свободи. Закон для них – це правда та воля, обрання гетьмана у них може відбуватися хоч кожного дня. Чи це не відповідь на запитання росіян: що там у Києві робиться? Чи це не пояснення того, чому не подобався Леонід Кучма і чому так весело і цікаво зараз?

Вибори кошового у повісті Гоголя – це українська політика сьогодення. І як добре, що це показано у фільмі. Може тепер стане всім зрозуміло, що мужні люди, народжені степом, не можуть не вигадувати нових ідей та не мати амбіцій.

А дебати про те, „чий" Гоголь — не важливі. Було б смішно, якби італійці визнали його своїм письменником на підставі того, що „Мертві душі" написані у Римі, а це місто він любив більше, ніж Петербурґ.

Реклямний плякат фільму „Тарас Бульба".

В Росії – про Тараса Бульбу

Відомий російський критик і літературознавець Ігор Золотуський, автор кількох книг про Миколу Гоголя, голова Гоголівського фонду 2 лютого в інтерв'ю інтернет-виданню Lenta.ru, відповів також на запитання інтернет-читачів щодо „Тараса Бульби".

Олександер: Незабаром вийде фільм за мотивами повісті М. Гоголя „Тарас Бульба". Як Ви ставитеся до екранізації творів клясиків і чи не боїтеся, що запис в титрах „за мотивами твору М. Гоголя" буде єдиним фактором, що пов'язуватиме фільм з повістю?

І. Золотуський: Такі побоювання в мене є, тому що ставить фільм „Тарас Бульба" режисер Володимир Бортко, який раніше ставив фільми „Бандитський Петербурґ", „Майстер і Марґарита" (жахливий, на мою думку, фільм).

Рутен: Як відомо, повість „Тарас Бульба" мала дві редакції. У першій повість з'явилась в 1835 році, в другій, яка була більшою за обсягом і мала більше персонажів, в 1842-му. Друга редакція вважається остаточним варіянтом. Але повість у цій редакції багато втратила з вини переписувача Павла Анненкова і видавця Миколи Прокоповича. Вважається, що повість істотно „підрихтована".

І. Золотуський: Справді, було дві редакції: перша – в 1835 році; потім, в Римі, Гоголь написав нову редакцію, яку включають в усі зібрання його творів.

Поетична рубрика „Свободи"

Олександер Шугай

Хочу в НАТО

Хочу в НАТО! А до НАТО
Не пускають мама й тато.
Мама – звать її Анґела –
Фрау мила і весела.
Обіцяє, умовляє, –
Тільки в НАТО не пускає.
Народилась в НДР,
Та й збиткується тепер.
Тато ж, він хоч і француз,
Пам'ятає ще Союз,
І киває в бік Москви:
„Ти її не прогніви!"
Жде вказівки із Кремля, –
Отакий він, Ніколя.
Хочу в НАТО! А із НАТО:
„В нас таких, як ви, багато..."
Хай вам грець! Не пропаду –
До Бен-Ладена піду!

Бджола

Золотої днини біля школи,
Де стежина мальвами цвіла,
В скляночці з-під кока-коли
Билася ув'язнена бджола.
Хто ж тебе вневолив, трудівнице?
Замість квітки
– на стовпі, в ганьбі.
Чей, крапнуло трути плем'я нице –
Чужинецьких пахощів тобі?
У нектарах рідні видноколи.
Полетіла б ти, якби могла...
В скляночці з-під кока-коли
Билася ув'язнена бджола.
Вже тії бджоли давно немає.
Чути інших чарівний мотив.
Але бранка душу зігріває
Тим, що я з тюрми її звільнив.

Вулиця Івана Мазепи в Ромні

Дослухаюся до кроків.
Чую серцем часу плин...
Майже через триста років
Повернувся в місто він.
Світлий профіль засвітився
І в душі, і на стіні...
Із Мазепою зустрівся
Я у рідному Ромні.
Тут його полки стояли,
Щоб в очікувану мить
Від царевої навали
Україну захистить.
Догоджали лиходію –
Марно. Істина стара.
Краще меч гострить – надію,
Що ніколи не вмира.
Піднялася над Сулою
Круча – давній оберіг.
Краще впасти серед бою,
Ніж чолом – царю до ніг.
Праведну обрав дорогу.
Так, це – воїн, це – гетьман.
Кликать Карла на підмогу
Заповів йому Богдан.
Чи далеко до Полтави?
Будем вільні чи раби?
До Полтави чи неслави?
До тріюмфу чи ганьби?
Все, що звалось по-вкраїнськи,
То було твоє ім'я...
Недаремно ж із колиски
Ріс мазепинцем і я.
Ні, не зрадник, – хто свободу
Рятував нам із біди.
Ти до рідного народу
Повернувся назавжди.
Не прокляття, а молитву
До твоїх пошлю доріг...
Навіть і програвши битву,
Ти, гетьмане, переміг!

Київ

ПОСТАТІ

Прийшов час згадати Богдана Весоловського

ТОРОНТО. – 5 квітня у бенкетовому залі ресторану „Золотий лев“, відбувся концерт з творчости Богдана Весоловського, де звучали його пісні, аранжовані шанованим в українській громаді Зеновієм Лавришиним і талановитим композитором Ларисою Кузьменко. А виконували їх біґ-бенд „Орфей“ (керівник Мирослав Білейчук), жіночий хор „Веснівка“ і чоловічий камерний хор під орудою Квітки Зорич-Кондрацької. Концерт пройшов при переповненій залі і настільки успішно, що давно не чули в Торонто таких оплесків.

Був час, коли Львів вирував від його пісень, написаних у легкому жанрі естрадної музики. На стадіонах, в парках, ресторанах безперервно дзвеніли написані ним танґо, фокстроти, вальси. Мова про талановитого композитора Б. Весоловського, музика якого й досі продовжує хвилювати серця.

А почалося все з танґо „Прийде ще час“, яке було видане у Львові восени 1937 року окремою брошурою, всього на декількох сторінках, але з модерно розмальованою обкладинкою. Мелодія і ритм пісні були такими давно очікуваними, що її хотілося співати без кінця. Гарним був і текст.

І коли 22-річний хлопчина з Стрия проходив вулицями Львова, його впізнавали львів'яни, з ним поспішали привітатися, отримуючи задоволення та відчуваючи гордість, наче б вони самі були причетні до створення пісні.

Б. Весоловський був на той час студентом права Львівського університету та Музичного інституту ім. Миколи Лисенка. Душа була на піднесенні. А в такому разі хотілося творити й творити. І він творив. Згодом появилися його пісні: „Усміх“, „Ти і твої чорні очі“, „Чар Карпатських гір“, „Як тебе не любити“, „Колискова“.

Молодому композиторові приємно було почуватися популярним. Закінчивши навчання, він виїхав спочатку на Закарпаття, а потім до Відня, де невдовзі захистив докторську дисертацію і почав правничу діяльність.

На початку 1940 років композитор еміґрував до Канади й оселився в Монреалі. Ось тут і почався другий, довгий і останній етап його творчости. Він продовжує писати музику як на власні тексти, так і на вірші відомих поетів Олександра Олеся, Степана Чарнецького, Павла Тичини, Павла Воронька, Дмитра Загула, Максима Рильського, Богдана-Ігоря Антонича, Тодося Осьмачки, Богдана Нижанківського, Ганни Чубач, Василя Симоненка. Є у нього свій варіянт знаменитої „Марічки“ Михайла Ткача. Найбільше мистець любив поезію Володимира Сосюри. Понад 20 його віршів перелив композитор через своє серце і створив незабутні мелодії. Серед найпопулярніших з них: „Скільки рік, скільки гір“, „Чи винен я“, „Спи, моя кохана“, „Ти рвала ожину“, „Помах білої руки“.

У Монреалі Б. Весоловський активно влився в осередок української громади і майже відразу після приїзду став головним редактором українського радіо. Крім того, він організовував оркестри, виступав як співак, піяніст, займався грамзаписом та розповсюдженням власних творів. Мистець був добре зорієнтований у справі культурного життя в рідному краї і пропаґував пісні Платона Майбороди, Анатолія Кос-Анатольського, Ігоря Шамо, брався за укомплектування декількох авторських збірок, які, на жаль, через матеріяльну скруту так і не видав. Наприкінці 1960-их років Б. Весоловський побував в Україні, зокрема у Львові, але не знати, чи залишив він якісь спогади про це.

Зате маємо цікаву розповідь львівського поета Миколи Петренка, автора популярної пісні „Намалюй мені ніч“. А допоміг у цьому поет і громадський діяч Микола Дубас, який, дізнавшись, що я збираюсь написати цю статтю, зателефонував до М. Петренка і вияснив деякі факти. Тепер ми знаємо, що текст пісні „Намалюй мені ніч“ було написано на межі 1959-1960 років. Невдовзі Мирослав Скорик поклав її на музику і пісня стала знаменитою. Особливо запам'яталася вона у виконанні Софії Ротару.

Проходив час. І ось через 10 років після її написання, приїхала з-за кордону відома співачка Володимира Чайка і привезла звідти платівку з назвою „Верба“, випущену Б. Весоловським у Монреалі, де поряд з іншими піснями була й „Намалюй мені ніч“. То була велика несподіванка для поета, бо пісня

Богдан Весоловський

була досить мелодійною, написана в темпі повільного вальсу. Так й існують від тих пір дві мелодії на один і той же текст, в Україні – М. Скорика, а в Канаді – Б. Весоловського.

Помер композитор у Монреалі 1971 року.

Цікаво, що вісім років тому Львівське видавництво „Галицька видавнича спілка“ видало у світ 140 з написаних Б. Весоловським пісень та музичних творів танцювального жанру. Рівно 30 років чекали вони на своє опублікування. Допомогли у цьому упорядник Олександер Зелінський та меценати Орися й Борис Антоновичі з Чикаґо.

Варто сказати добре слово й про дружину композитора Олену Весоловську, що сприяла всім його діянням і дбайливо зберегла все написане ним.

Анатолій Житкевич,
поет і композитор

ПРО ПЕРЕЖИТЕ І НЕЗАБУТЕ

Останній постріл у Шешорах

Восени 1942 року на Волині виникли перші відділи Української Повстанської Армії. Юнаки і дівчата вступали до її лав, бо наближався фронт і повертався сталінський терор. Жителі села Шешори збирали харчі, одежу, допомагали чим могли. У 1944-1945 роках на теренах сіл Космач, Шешори, Брустури, Шепіт, Снідавка розміщувалися пункти вишколу підстаршин і старшин, а також майстерні пошиву одягу для вояків УПА, пекарні, склади.

У березні 1945 року в день святкування роковин Тараса Шевченка в Шешорах відбувся концерт, в якому брали участь повстанці зі сотні „Чабана" і „Святослава". Всі мешканці Шешор пішли на концерт. Палкі промови, синьо-жовті прапори піднімали настрій, здавалося, що Україна от-от скине одвічні пута. Але в квітні 1945 року почалися облави. Сотню „Святослава" було розбито, чимало повстанців кинули до тюрми, решта пішла в підпілля. Вони боролися аж до 1953 року.

23 січня 1953 року пролунав останній постріл у криївці в Шешорах, де перебував станичний Михайло Ткачук („Лебідь"). Ось як згадує про станичного М. Ткачука вояк УПА Юрій Паєвський („Жук"): „Провідник Лебідь користувався повагою як серед підпільників, так і в населення. Неодноразово доводилося мені бути свідком, як люди просили в нього поради в складних життєвих ситуаціях не тільки в його рідних Шешорах, але й у довколишніх селах. Допомагав він не тільки добрим слово, але й ділом. Завжди врівноважений, поголений, в добре підігнаному однострої, блискучих чоботях – мав вигляд старшини, який щойно вийшов з військової казарми, а не з підпільної криївки". (Цитата – з книжки Михайла Андрусяка „Брати Грому").

Другий зліва – Андрій Мельничук („Цвіркун").

З настанням 1951 року „Лебедева" група поповнилася двома шешорськими хлопцями – Андрієм Мельничуком („Цвіркун") і Василем Крилюком („Тихий"). Остання криївка „Лебедя" знаходилася в центрі села, над швидкоплинною річкою Пістинькою. Тільки з допомогою зрадника вдалося більшовикам виявити її. У криївці були „Лебідь", його дружина Емілія і вояк „Цвіркун". На волі жили сини провідника – Богдан і Михайло та маленька донечка Маруся... А „Цвіркунові було тільки 20 років... Живим енкаведистам не здався ніхто...

Місце їх поховання невідоме, а на місці трагічної події дочка „Лебедя" – Марія і сестра „Цвіркуна" Оксана поставили хрест. Щороку 23 січня збираються односельчани біля нього на спільну молитву.

Оксана Крилюк
(в пам'ять свого вуйка
Андрія Мельничука („Цвіркуна")
Філядельфія, Пенсильванія

Полтавці у війську Української Народної Республіки

Уродженець міста Гадяча на Полтавщині Михайло Крат був полковником російської царської армії, а пізніше став генералом-хорунжим Армії Української Народної Республіки.

Під час Першого зимового походу він виконував обов'язки начальника штабу Запорізької дивізії. Це його, як пише Роман Колісник з Канади в книзі „Військова управа та українська Дивізія „Галичина" (НТШ-Канада, 1990) було визначено на нового командира цієї Дивізії. Пізніше, після Другої світової війни, М. Крат став комендантом табору полонених дивізійників у Белярії, Італія.

М. Крат залишив спогади про життя в Гадячі, у яких зокрема писав: „Предки наші з давніх давен служили в українському Гадяцькому полку і були шляхтичами. Прадід мій Григорій Крат приділений був до Чернігівського козацького полку у 1812 році. Дід не міг без сліз читати підпільного тоді Шевченка... Батько скінчив Полоцький кадетський корпус в 1872 році, а два роки пізніше почав службу у царській гвардії, був командиром Феодосійського полку в Катеринославі. В 1902 році віддали мене в кадетський корпус в Сумах, а згодом до 1-го кадетського корпусу в Петербурзі. Я читав „Кобзаря", читав історію Аркаса й „Літературно-науковий вісник"... Після закінчення корпусу і Павловської офіцерської школи служив у Пскові, а 1 грудня 1917 року таємно покинув свій полк і по кількох днях зголосився в Українській Раді при 1-ій армії".

Загалом роди Кратів належать до славних українських дворянських родів. З роду Кратів, зокрема, походив надвірний радник Георгій Крат, пізніше – керівник Лубенської сільськогосподарської школи, а його син – пастор Павло Крат був автором доволі грунтовної праці „Українська стародавність" (Торонто, 1958).

Чимало вихідців з Полтавщини зголосилося в добу Української революції 1917-1920 років до Армії УНР.

Окрім полковника Петра Дяченка та підполковника Антона Кущинського можна назвати генерала-хорунжого штабу військ УНР, пізнішого начальника штабу 5-ої Херсонської дивізії Василя Чабанівського (1887-1963), який помер на еміґрації в Чикаґо, а також уродженця Лубенщини, полковника Армії УНР Михайла Деркача, який відійшов у вічність 5 вересня 1963 року в Лос-Анджелесі, генерала-хорунжого Андрія Голуба та підполковника Армії УНР Юрка Климача.

Генерал-хорунжий М. Крат скінчив свій земний шлях 8 серпня 1979 року у Дітройті й був похований на цвинтарі у Савт-Банд-Бруку, Ню-Джерзі.

Олександер Панченко
Лохвиця, Полтавська область

В СРСР авіякатастрофи були таємницею

3 травня 1985 року пасажирський літак Ту-134, який виконував лет з Естонії, наближався до Львова. В сальоні було 65 дорослих і вісім дітей. А у Львові готувався до лету в Москву військово-транспортний літак Ан-26, в сальоні якого було майже усе командування військово-повітряних сил Прикарпатського військового округу – генерали, дружина і два сини командувача 40-ою армією Бориса Громова. Другим пілотом був син радянського космонавта Валерія Биковського, випускник летунської школи.

Коли літаки були над Золочевим, диспетчер на землі помилився в обчисленні відстані між ними і дав летунам неправильну команду. Летуни надто пізно побачили небезпеку, сталося зіткнення. Самописці занотували передсмертний крик пасажирів. В обох літаках було 94 особи. Свідки трагедії телефонували з Золочева до Львова. Але опісля катастрофа стала державною таємницею, і тільки через сім років повідомлення про неї з'явилося в часописі „Цивільна авіяція".

Керівництво СРСР заявляло, що в комуністичній країні авіяційних катастроф не буває, і засекречувало такі події.

Так було також 15 травня 1976 року, коли пасажирський літак Ан-24 з 52 особами на борту розбився на околиці села Вікторівки Чернігівського району. Він летів з Вінниці до Москви.

Преса про цю катастрофу не повідомляла: була вказівка не поширювати інформації. На полі викопали яму й загорнули землею рештки пасажирів та залоги. Але полковник міліції Олександер Барило, який у 1976 році очолював науково-технічний відділ міліції области, зробив фотографії.

Літак належав Київському об'єднаному авіозагонові Українського управління цивільної авіяції. Летун Анатолій Марценюк, який того дня виконував лет на Бахмач і був свідком катастрофи, розповідає: „Щось невідоме пройшло перед літаком, і якась сила підкинула його на 300-400 метрів угору, так що всі прилади миттєво відмовили. Двигуни зупинилися, вийшла з ладу радіостанція. Усі, хто був в літаку, загинули ще до його падіння на землю. До аварії могло призвести зіткнення з військовим літаком, але це залишилось таємницею. Проте пенсії родинам загиблих членів залоги платило Міністерство оборони. Тобто, провину військові взяли на себе. Часи були такі, що усе намагалися засекретити".

На початку 1960 року я був курсантом навчально-тренувального загону цивільної авіяції на летовищі Жуляни в Києві і брав участь у похороні залоги велетенського літака Ан-10, який розбився у Львові.

Літак Ан-10 „Україна", первісток пасажирських машин Олега Антонова, вперше піднявся в небо у 1957 році. В СРСР тоді використовували літаки тільки з поршневими двигунами, які не задовольняли потреби у повітряних перевезеннях. Конструкторському бюрові О. Антонова доручили терміново побудувати потужний літак з трубоґвинтовими двигунами. 21 липня 1959 року Ан-10 виконав перший лет за маршрутом Київ-Москва. Літак сподобався пасажирам, приємно здивованим затишком салонів. Але 16 листопада 1959 року у Львові сталася катастрофа. Літак, який знижувався до летовища, несподівано впав і згорів. Пасажири і залога загинули. Про катастрофу звеліли на розголошувати, причини трагедії не виявили. Літаки Ан-10 продовжували лети, а через три місяці катастрофа повторилася на тому ж місці у Львові: 26 лютого 1960 року розбився Ан-10 з пасажирами та залогою.

Станом на 1 квітня 1971 року, крім двох літаків у Львові, було втрачено ще шість – в Ульяновську, Адлері, Сиктивкарі, два в Кишиневі, Луганську. Похмура слава про ці машини, попри повне мовчання засобів масової інформації, ширилася серед людей, пасажири не хотіли літати на них.

18 травня 1972 року сталася подія, яка перекреслила долю Ан-10. У Харкові зруйнувався в повітрі Ан-10, який прибув з Москви. Загинули 122 особи. Після цього усі Ан-10 були зняті з використання (67 – в цивільній авіяції і 11 – у військовій). Кілька літаків було передано на авіозаводи для вантажних перевезень, деякі потрапили в музеї або були перетворені на дитячі кінотеатри. Усе ж Ан-10 дав той досвід, якого потребувало літакобудування для творення машин нового покоління.

Звісно, такий досвід швидше став би надбанням фахівців, якби не безпідставне замовчування інформації про трагедії.

Левко Хмельковський

СПОРТ

„Шахтар" гратиме у фіналі Чаші УЕФА

ДОНЕЦЬК. – 7 травня на стадіоні „Олімпійський" відбулися півфінальні змагання за Чашу УЕФА між командами „Динамо" і „Шахтар" (гра у відповідь). Перша гра між цими командами у Києві закінчилася з рахунком 1:1. Поразка „Динамо" в Донецьку з рахунком 1:2 відкрила шлях до фіналу Чаші УЕФА команді „Шахтар", яка виявилася більш мобілізованою і дисциплінованою.

До гри в „Динамо" вийшло два нападники, то можна було очікувати на гострі атаки гостей, а „Шахтар" обмежився лише одним нападником. Але в цієї команди вже перший вихід в карний майданчик супротивника закінчився ґолем у ворота. Кастільо Жадсон з 10 метрів „розстріляв" ворота „Динамо" – 1:0.

На 37-ій хвилині кияни зробили простріл до воріт і Огнен Вукоєвич переправив м'яч у сітку, але боковий арбітр зазначив становище „поза грою". На початку другої половини Осман Бангур викотився сам на сам з донецьким воротарем і технічно перекинув м'яч у кут воріт – 1:1. На 82-ій хвилині розвеселив футболістів уболівальник, який влетів у ворота „Шахтаря" замість м'яча. На 88-ій хвилині Ілсіньо (Ілсон Перейра Діас Жуніор) легко обійшов захист киян і вцілив повз воротаря – 2:1.

Додані арбітром три хвилини не врятували Київ, а на вулицях Донецька розпочалося свято, що буде продовжуватися до 20 травня, коли у Стамбулі „Шахтар" у фіналі змагань за Чашу УЕФА гратиме з німецькою командою „Вердер", яка перемогла у півфінальному поєдинку „Ґамбурґ" з рахунком 3:2.

Бременський клюб „Вердер" був заснований у 1899 році. Після численних реґіональних успіхів перемiг у змаганнях за Чашу Німеччини в 1961 году. Чемпіон Німеччини у 1965, 1988, 1993, 2004 роках. Здобував Чашу Німеччини у 1961, 1991, 1994, 1999, 2004 роках, Суперчашу Німеччини – у 1988, 1993, 1994, 2006 роках, Чашу чаш – у 1992 році.

Донецький „Шахтар" став ще одним клюбом з колишнього СРСР, який вийшов у фінал Чаші УЕФА. Торік чемпіоном був російський клюб „Зеніт" із Санкт-Петербурґа, у 2005 році – московський Центральний спортивний клюб армії (ЦСКА).

Усі ці клюби об'єднує те, що вони мають багатих власників. Гроші допомогли придбати талановитих бразилійських та африканських футболістів, а також утримати найкращих місцевих гравців. Східньоевропейські клюби виставляють в Чаші УЕФА найкращий склад, у той час як англійські клюби воліють зосередитися на власній Прем'єр-лізі.

Успіх у Европі підвищив зацікавленість футболом в Україні. Це також привело до успіхів на міжнародній сцені, де Україна на Чемпіонаті світу 2006 року вийшла у чвертьфінал. *(„Чемпіон")*

Вістки з УСВТ „Чорноморська Січ"

Дружина копаного м'яча здобула звання чемпіона

„Чорноморська Січ" – „Енфорсерс" СК – 2:1

В неділю, 3 травня, перша дружина „Ч. Січі" відбула останні календарні змагання в півпрофесійній Центральній дивізії „Ґарден Стейт Сакер Ліґи" і здобула перемогу вислідом – 2:1, завдяки якій стала чемпіоном сезону 2008-2009 років. Суперником „січовиків" була бразилійська дружина „Енфорсерс", яка в минулому сезоні здобула чашу чемпіона Ню-Джерзі.

Зустріч пройшла на вищому спортовому рівні. Обидві дружини виявили найкращі свої якості. „Січовики" в останніх трьох зустрічах подолали інших претендентів на звання чемпіона, зокрема спортовий клюб СК „Тайсон", дружини „Панамерікен" і „Космос". Тепер вони мусіли пройти останню бар'єру і завдяки ентузіязмові здобули перемогу.

Змагання розпочалося швидким рейдом нападу гостей на ворота „Ч. Січі", в яких воротарем був Олександер Шашкевич. В дальшому ході змагань напад „Ч. Січі" провів кілька швидких акцій, одну з яких на 15-ій хвилині провідний снайпер дружини Данило Левицький закінчив ґолем – 1:0.

На 20-ій хвилині чергову акцію нападу успішно завершив Тарас Оконел, який гарним ґолем встановив вислід першої половини – 2:0.

Після перерви другу половину бразилійці почали швидкими рейдами в підворотта „Ч. Січі", завдаючи багато праці оборонцям і воротареві. На 76-ій хвилині гостям врешті вдалося знизити вислід – 1:2. Після цього ґоля господарі в свою чергу провели кілька небезпечних для гостей контратак, в одній з яких м'яч проминув їх воротаря, але вдарив у поперечку воріт і відбився назад. Остаточно змагання закінчилися перемогою „Ч. Січі".

Здобутий чемпіонат перша дружина присвятила 85-річчю „Ч. Січі" і 40-річчю Спортової школи, в якій більшість змагунів протягом років проходила вишкіл. В цій зустрічі добре грали у лінії оборони Андрій Мандзій, Андрій Кудрик і Степан Колодій. В середній лінії домінував Андрій Панас, граючий тренер, якого важко було пройти нападникам бразилійців. Добре виконали свої завдання Ляврент Делявак, Петро Касіяненко, Роман Табачук. В нападі активно грали Д. Левицький, Т. Оконел, Дмитро Терещук. Дуже добре боронив свою твердиню воротар О. Шашкевич, який замінив перешкодженого Алекса МакДоналда. Провідник – Микола Гординський, другий – тренер Гриць Сергіїв.

Напередодні українського світового турніру копаного м'яча

З проводу ланки копаного м'яча Української спортової централі Америки і Канади (УСЦАК)-Схід, інформують, що вже зформовано репрезентацію, яка відлітає двома летами до Англії, де візьме участь у світовому українському турнірі 17-24 травня в Нотінґгамі. Друга збірна УСЦАК-Канада вилітає з Торонто.

В цьому турнірі, який почався у 2007 році в Сиднеї, Австралія, в цьому році беруть участь збірні клюби з таких міст і країн:

Група „А"
1. Збірна студентів Комерційної академії Львова, Україна;
2. СК „Біла Рожа", Йоркшир, Англія;
3. Збірна делеґатури УСЦАК, Канада;
4. ФК „Тризуб", Нотінґгам, Англія.

Група „Б"
1. Збірна делеґатури УСЦАК-Схід Америки;
2. СК „Київ", Лондон, Англія;
3. Збірна українських клюбів Австралії;
4. „Норд Вест Юнайтед", Ланкашир, Англія.

До складу збірної УСЦАК-Схід, входять Стефан Харечко (УСО „Тризуб", Філядельфія), Олесь Дем'янчук (СК СУМ „Крилаті", Йонкерс, Ню-Йорк), Андрій Кудрик („Ч. Січ", Випані, Ню-Джерзі), Данило Левицький („Ч. Січ"), Андрій Мандзій („Ч. Січ"), Андрій Панас („Ч. Січ"), Данило Паславський („Ч. Січ"), Християн Різанов (УСО „Тризуб", Філядельфія), Мат Шашкевич („Ч. Січ"), Дмитро Терещук („Ч. Січ"). Медична опіка – Дануся Черниченко („Ч. Січ"), координаторка поїздки – Марія Гривна.

Омелян Твардовський

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ", березень 2009 р.

200 дол.	Банах Меланія	Вудбридж, Н. Дж.
	Малюца Анна	Дандес, Іл.
110	МакКензі-Рудник Романа	Лос-Анджелес, Каліф.
100	Перейма Марта	Арлінґтон, Ва.
	Сохан Неоніля	Моріставн, Н. Дж.
	194 Відділ УНС	Ню-Йорк, Н. Й.
	Клебович Володимир	Кенсінґтон, Кон.
	Кричики Марія і Олександер	Лорейн, Огайо
	Перейма Марта	Арлінґтон, Ва.
85	Біраковський Богдан	Коледж-Пойнт, Н.Й.
	Бонакорса Христина	Белвіл, Н. Дж.
	Ясінський Лонгин	Портола-Валі, Каліф.
	Камінський Юрій	Флашінґ, Н. Й.
	Криштальські Віра і Ярослав	Форест-Гілс, Н. Й.
75	Джулі Ірина і Павло	Ґросе-Пт.-Шор, Миш.
60	Ґудзяк Ярослава	Сиракюз, Н. Й.
55	Чировські Марія і Лев	Бриджвотер, Н. Дж.
	Дудка Василь	Гамілтон, Онт., Канада
50	Фундація І. Багряного	Чикаґо, Іл.
	Дейчаківський Орест	Белцвіл, Мд.
	Матковський Степан	Рочестер, Н. Й.
	Байляки Анна і Роман	Матітак, Н. Й.
	Ґрень Анна	Ферпорт, Н. Й.
	Якубовичі С. і Г.	Брик, Н. Дж.
	Левицький Юрій	Філядельфія, Па.
	Поповичі Марія і Теофіль	Балтимор, Мд.
	Шарко Мирон	Велсвіл, Па.
	Стебельська Лідія	Йонкерс, Н. Й.
45	Беґей Роман	Мавнт-Вернон, Ваш.
	Олиник Степан	Вашінґтон, Д.К.
	Петришин Володимир	Кренфорд, Н. Дж.
	Сим-Ліпська Йоанна	Бірфілд-Біч, Фла.
	Захарчук Петро	Енсіно, Каліф.
40	Шевчук Василь	Мейплвуд, Н. Дж.
35	Аміноф Надія	Олд-Ґренвіч, Кон.
	Бачинська Марія	Натлі, Н. Дж.
	Бадинський Йосиф	Фінікс, Аріз.
	Баніт Віра	Ст.-Леонард, Кве. Кан.
	Баксер Марта	Савтбурі, Кон.
	Бекерська Дарія	Таксідо-Парк, Н. Й.
	Бемко Ігор	Едінборо, Па.
	Червоняки Катря і Ярослав	Літл-Фолс, Н. Дж.
	Дербіш Лідія	Торонто, Он., Канада
	Дідошак-Кунцьо З.	Бейсайд, Н. Й.
	Досій Дмитро	Флашінґ, Миш.
	Гнатюк Юлія	Монреаль, Кве., Кан.
	Ярош Стенлі	Кінелон, Н. Дж.
	Карпенко Андрій	Дес-Плейнс, Іл.
	Колодій Григор	Бейсайд, Н. Й.
	Козак Лідія	Норт-Порт, Фла.
	Лаврін Надія	Стерлінґ-Гайтс, Миш.
	Лавро Марія	Лонґ-Айленд-Сиґі, Н. Й.
	Ліс Микола	Едісон, Миш.
	о. І. Лотоцький	Чикаґо, Іл.
	Литвинець Микола	Рочестер, Н. Й.
	Макар-Лауді С.	Бруклин, Н. Й.
	Маринюк Андрій	Бей-Гарбор-Айл, Фла.
	Матула Ольга	Потомак, Мд.
	Мельниченки Галина і Євген	Овінґс, Мд.
	Мостович Леонід	Понте-Ведра-Біч, Фла.
	Наконечна Ірина	Річмонд, Ва.
	Никифорук Василь	Джексон-Гайтс, Н. Й.
	Панчишин Степан	Парма, Огайо
	Пришляк Микола	Дженкінтавн, Па.
	Пундії Оришеда і Павло	Чикаґо, Іл.
	Ратич Іванна	Норт-Порт, Фла.
	Семків Ярослав	Бойлінґ-Спрінґс, Па.
	Скрипух Роман	Брентфорд, Он., Канада
	Стасів Роман	Конґерс, Н. Й.
	Стецик Орест	Юніонтавн, Огайо
	Торієлі Марта	Колонія, Н. Дж.
	Вірщук Марія	Рендолф, Н. Дж.
	Воловодюк Володимир	Четам, Н. Дж.
	Женецька Ольга	Йонкерс, Н. Й.
30	Лиско В.	Александрія, Ва.
	Рудь Пелагія	Ріджвуд, Н. Дж.
	Сербин Ольга	Монреаль, Кве., Кан.
	Слободинський Михайло	Периш, Фла.
	Бойко Ліеда	Порт-Шарлот, Фла.
	Пундії Оришеда і Павло	Чикаґо, Іл.
25	Мандибур Дмитро	Мінеаполіс, Мін.
	Андрусяк Марія	Ворен, Миш.
	Артимів Модест	Філядельфія, Па.

25 дол.	Білоуси Лідія і Орест	Оспрей, Фла.
	Бровінси З. і В.	Ен-Арбор. Миш.
	Храплива Христина	Матаван, Н. Дж.
	Чипак Ольга	Вейн, Н. Дж.
	Даниленко Наталія	Сомердейл, Н. Дж.
	Феденко Стефан	Ворен, Миш.
	Фіріщак Осип	Чикаґо, Іл.
	Ганкевичі Марія і Ярослав	Чикаґо, Іл.
	Якубовичі Д. і О.	Брексвіл, Огайо
	Кебужинський Юрій	Ґейтерсбурґ, Мд.
	Корсунь Віра	Джексон-Гтс, Н. Й.
	Костюки Алекса і Теодор	Силвер-Спрінґ, Мд.
	Костів-Кладко Люба	Санівейл, Каліф.
	Ковальчук Роман	Рідінґ, Па.
	Ковальчин Михайло	Джексон, Н. Дж.
	Крижанівський Юрій	Медисон, Н. Дж.
	Кухаришин Ігор	Едмонтон, Алб., Кан.
	Кульчичий Володимир	Лорейн, Огайо
	Лялька Михайло	Вестон, Он., Канада
	Лапичак Люба	Іст-Ганновер, Н. Дж.
	Лебедович Міляс	Савана, Джа.
	Лехман Неонілія	Лафаєт, Інд.
	Лоїк Володимир	Салт-Лейк-Сиґі, Ют.
	Максимович Анна	Вілов-Ґров, Па.
	Маренін Лідія	Енґелвуд, Кол.
	Матковський Степан	Рочестер, Н. Й.
	Мисишин Мар'ян	Спрінґфілд, Мас.
	Паар Ірина	Торонто, Он., Канада
	Пихович Юрій	Прескот-Велі, Аріз.
	Шебунчак Богдан	Помптон-Плнс, Н.Дж.
	Стецура Іван	Мідлбурґ-Гтс, Огайо
	Смосарчук Юрій	Монро, Н. Й.
	Савицький Роман	Кротон-он-Гадсон, Н. Й.
	Телепко Ігор	Парсипані, Н. Дж.
	Тимків Стефан	Мілерсвил, Мд.
	Заяці Стефа і Ігор	Іст-Ганновер, Н. Дж.
	Закревська Лідія	Мідл-Вилидж, Н. Й.
22	Гуцал Йосиф	Торенц, Каліф.
20	Климук Василь	Волнат-Крік, Каліф.
	Ханас Петро	Овк-Лон, Іл.
	Дроздовська Анна	Бафало, Н. Й.
	Федій Олександер	Едисон, Іл.
	Фішер-Слиж Марія	Торонто, Он., Канада
	Ґелетканич Роман	Бедфорд, Н. Г.
	Ґлюх Валентина	Парма, Огайо
	Ґрамяк Орися	Голівуд, Фла.
	Ганкевич Ольга	Міссісаґа, Он., Канада
	Гоголі Марія і Михайло	Етобіко, Он., Канада
	Юрчищак Роман	Ню-Британ, Кон.
	Леськів Олександер	Іст-Ганновер, Н. Дж.
	Лонкевич Корнелія	Кергонксон, Н. Й.
	Маєр Богданна	Монреаль, Кве., Кан.
	Мелех Володимир	Торонто, Он., Канада
	Мельник Андрій	Чикаґо, Іл.
	Меренюк Богдан	Монреаль, Кве., Кан.
	Олексюк Анастазія	Балтимор, Мд.
	Падик Ольга	Етобіко, Он., Канада
	Павлюки Ніля і Борис	Ленсдейл, Па.
	Петрик Анна	Шервут-Парк, Ал. Кан
	Плещен Неля	Маямі-Шорс, Фла.
	Романів Микола	Норт-Берґен, Н. Дж.
	Романишин Петро	Арвада, Кол.
	Заболотна Параня	Кандентон, Мо.
	Сімок Андрій	Ляс-Веґас, Нев.
	Смит Христина	Гарісбурґ, Па.
	Субчак Леся	Кентон, Огайо
	Тарасюк Наталія	Нютон, Па.
	Гаврищук Борис	Овшин-Спрінґс, Міс.
	Жучок Андрій	Мелфорт, Канада
15	Червійовський Олександер	Ворен, Миш.
	Феденко Степан	Ворен, Миш.
	Каркоць Петро	Коламбія-Гтс, Мін.
	Копінська Лідія	Лягуна-Ніґуель, Каліф.
	Кузель Ярослав	Рочестер, Н. Й.
	Мартинів Галина	Норт-Порт, Фла.
	Руснак Ірина	Рочестер, Н. Й.
	Штомпіль Тимофій	Іст-Ганновер, Н. Дж.
	Щербанюк Григорій	Жольєт, Іл.
	Витковицький Ігор	Сильвер-Спрінґ, Мд.
	Жеребецький Богдан	Марлтон, Н. Дж.
	Балабан Ольга	Волнат-Крік, Каліф.
	Барановський Юрій	Вест-Гартфорд, Кон.
	Бардин Ігор	Торонто, Он., Канада

15 дол	Білевич Роман	Ірвінґтон, Н. Дж.
	Букс-Шведи Славік	Пало-Алто, Каліф.
	Буренко Олег	Кристал, Фла.
	Данилик Михайло	Гюстон, Тек.
	Дяків Марія	Ворен, Миш.
	Дутка Орест	Флашінґ, Н. Й.
	Феленчак Стефан	Ню-Берн, Пн. К.
	Ґеба Іван	Ґлен-Спей, Н. Й.
	Ґелета Богданна	Коледж-Парк, Мд.
	Ґлюх Тереса	Вест-Гартфорд, Кон.
	Гафткович Ірина	Рочестер, Н. Й.
	Гінтон Надія	Толідо, Огайо
	Гнатейко Мирон	Кліфтон, Н. Дж.
	Голюка Олександра	Флашінґ, Н. Й.
	Городецька Ольга	Кендел-Парк, Н. Дж.
	Грамяк Мирон	Норт-Порт, Фла.
	Гунзе Ірина	Гантинктон-Ста, Н. Й.
	Яримович Зиновій	Філядельфія, Па.
	Качоровська Ольга	Сейлем, Кон.
	Каркоць Петро	Коламбія-Гтс, Мін.
	Карпенко Борис	Савтфілд, Миш.
	Кохман Олександра	Чикаґо, Іл.
	Коропецька Оксана	Балтимор, Мд.
	Крупа Теодозій	Мориставн, Н. Дж.
	Кулинич Євген	Вілас, Н. Дж.
	Кузьо Теодор	Ґренбі, Кон.
	Кушнірук О.	Чикаґо, Іл.
	Кутний Богдан	Савквіл, Виск.
	Кузич Юрій	Ґлен-Елин, Іл.
	Латишко Микола	Етобіко, Он., Канада
	Лаванґа Марія	Філядельфія, Па.
	Лімонченко Олексій	Сан-Матео, Каліф.
	Лобур Любомира	Севен-Гілс, Огайо
	МекКай Дарія	Едінборо, Па.
	Мельник Люба	Елмгерст, Н. Й.
	Мельник Мирослав	Талмедж, Огайо
	Миськів Оксана	Йорктавн-Гтс, Н. Й.
	Назаревич Євстахія	Фінікс, Аріз.
	Небеш Євген	Парма, Огайо
	Оберишин Ярослав	Джамейка, Н. Й.
	Онишкевич Еліяс	Ірвінґтон, Н. Дж.
	Орлінс Іван	Лос-Анджелес, Каліф.
	Пастернак Ольга	Норт-Порт, Фла.
	Петрик Федір	Левітавн, Па.
	Почтар Людмила	Скоч-Плейнс, Н. Дж.
	Покінська Дарія	Джексон Гтс, Н. Й.
	Процик Люба	Спрінґфілд, Ва.
	Процик Ольга	Трой, Миш.
	Прокопович Іриней	Калабасас, Каліф.
	Пилип Романа	Ріверсайд, Кон.
	Раки Анна І Володимир	Ню-Йорк, Н. Й.
	Ріба Меланія	Вексфорд, Па.
	Рудик Михайло	Лонґ-Айленд-Сиґі, Н. Й.
	Шепелявий Данило	Скенектеді, Н. Й.
	Степаник Ірина	Стонгем, Мас.
	Сиґіда Н аталія	Іст-Ганновер, Н. Дж.
	Ткач Михайло	Тупело, Міс.
	Волошини Марія і Григорій	Форест-Гілс, Н. Й.
	Яриш Іван	Рокі-Гіл, Кон.
	Занків Анна	Чіктоваґа, Н. Й.
	Звадюки Віра і Олег	Ґрейт-Фолс, Ва.
12	Рузилович Микола	Філядельфія, Па.
11.68	163-ій Відділ УНС	Філядельфія, Па.
11	Ковалевський Микола	Тіфін, Огайо
10	Ґоляш Надія	Пелетайн, Іл.
	Ґудз Мирон	Гартфорд, Кон.
	Гафткович Надія	Ветерсфілд, Кон.
	Гошко Володимир	Піскетевей, Н. Дж.
	Іваничко Еліяна	Норт-Порт, Фла.
	Єфіменко Федора	Палм-Ковст, Фла.
	Каркоці Надія і Михайло	Мінеаполіс, Мін.
	Керницька Ольга	Мідлотіян, Ва.
	Копач В.	Ріджвуд, Н. Й.
	Кулиничі Ольга і Петро	Йонкерс, Н. Й.
	о.Малаховський Юрій	Флашінґ, Н. Й.
	Мазяр Людмила	Блумінґдейл, Іл.
	Мельничин Юлія	Норт-Порт, Фла.
	Мельничук Едвард	Кренфорд, Н. Дж.
	Панчук Ярослав	Чикаґо, Іл.
	Рабій Ірина	Ютика, Н. Й.
	Слевінський Тарас	Стретфорд, Кон.
	Ставничі Ірина і Микола	Сільвер-Спрінґ, Мд.
	Рабій Ольга	Росліндейл, Мас.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ“, березень 2009 р.

10 дол.	Балтарович Марія	Ворен, Миш.
	Бараник Роман	Ворен, Миш.
	Бартошик Мерійон	Гаяцвіл, Мд.
	Барусевич Софія	Норт-Порт, Фла.
	Бекерська Анна	Ютика, Н. Й.
	Берегулько Павло	Коламбія, Пд. К.
	Білецька Іванна	Ст-Пол, Мін.
	Білик Стефанія	Кліфтон, Н. Дж.
	Блага Іванна	Рочестер, Н. Й.
	Блашків Наталія	Клівленд, Огайо
	Боднарська Марія	Чіктоваґа, Н. Й.
	Богданик Йосиф	Чикаґо, Іл.
	Борачок Олег	Медисон, Виск.
	Борден Микола	Флосмур, Іл.
	Борисюк Петро	Ветерсфілд, Кон.
	Бурдин Лев	Мидл-Вилидж, Н. Й.
	Цап Василь	Стретфорд, Кон.
	Чарків Олександер	Філядельфія, Па.
	Чайковська Наталія	Морис-Плейнс, Н. Дж.
	Червійовський Олександер	Ворен, Миш.
	Ціке Марія і Микола	Савтґейт, Миш.
	Чабан Галина	Кентон, Мас.
	Чарторийський Святослав	Бруклин, Н. Й.
	Чмола Ольга	Діпю, Н. Й.
	Давид Григорій	Філядельфія, Па.
	Дебравн Людмила	Голівуд, Фла.
	Денисенко Іван	Ворен, Миш.
	Дол-Савчин Ірина	Конвент-Стн., Н. Дж.
	Дудка Василь	Гамілтон, Он., Канада
	Диміцька Ольга	Філядельфія, Па.
	Дитиняк Марія	Едмонтон, Алб., Кан.
	Дзядів Марія	Линдгирст, Н. Дж.
	Дзіман Михайло	Мейплвуд, Н. Дж.
	Дзюба Христина	Рочестер, Н. Й.
	Федорів Дарія	Норт-Роялтон, Огайо
	Федорко Любомира	Редфорд, Миш.
	Ференцевич Юрій	Джерзі-Сіті, Н. Дж.
	Футей Богдан	Анаполіс, Мд.
	Ґайдич Микола	Кергонксон, Н. Й.
	Ґенсьор Іван	Юніон, Н. Дж.
	Ґерент Володимир	Норт-Порт, Фла.
	Ґілі Анізія і Євген	Емблер, Па.
	Ґоляші Анна і Роман	Палатайн, Іл.
	Гафткович Надія	Ветерсфілд, Кон.
	Гайдучки Лідія і Богдан	Вест-Орандж, Н. Дж.
	Гайдук Дмитро	Висконсин-Делс, Виск.
	Гаврилюк Галина	Джерзі-Сіті, Н. Дж.
	Герець Оксана	Ратерфорд, Н. Дж.
	Гладилович Адольф	Монреаль, Кве., Кан.
	Гнатковський Володимир	Бейсайд, Н. Й.
	Гноєва Марія	Мінеаполіс, Мін.
	Головецька Галина	Балстон-Лейк, Н. Й.
	Головінська Наталія	Сомерсет, Н. Дж.
	Гординська Василина	Брайтон, Миш.
	Горпенюк Андрій	Віндзор, Каліф.
	Граб Омелян	Венис, Фла.
	Грицак Петро	Кренфорд, Н. Дж.
	Гриневич Ірина	Фінікс, Аріз.
	Гуменюк Марія	Норт-Порт, Фла.
	Гунчак Тарас	Четем, Н. Дж.
	Гуралечко Люба	Юніон, Н. Дж.
	Гузар Дарія	Вестон, Он., Канада
	Івашків Євгенія	Ню-Йорк, Н. Й.
	Іванців Н.	Чикаґо, Іл.
	Яцюк Анатоль	Рівієра-Біч, Фла.
	Яцух Михайло	Ветерсфілд, Кон.
	Яцусь Мілдред	Голмдел, Н. Дж.
	Яремко Дмитро	Бафало, Н. Й.
	Ярмолюк Марія	Раселвіл, Аріз.
	Караван Олег	Інвернес, Іл.
	Каркоці Надія і Михайло	Мінеаполіс, Мін.
	Качмар Сем	Суісун-Сіті, Каліф.
	Казевич Андрій	Віліямстон, Миш.
	Кіцак Володимир	Парсипані, Н. Дж.
	Кісь Микола	Сан-Бруно, Каліф.
	Клецор Олександер	Норт-Брансвік, Н. Дж.
	Кобасяр Віра	Йонкерс, Н. Й.
	Кобрин Атанас	Норт-Порт, Фла.
	Коцопей Омелян	Трентон, Н. Дж.
	Колісник Роман	Торонто, Он., Канада
	Колодій-Макарушка	Мейплвуд, Н. Дж.
	Король Галина	Ворм-Мінерал-Спр, Фла.
	Коваль Галина	Іст-Гемптон, Мас.
	Козіцький Володимир	Йонкерс, Н. Й.
10 дол.	Крамаренко Марія	Іст-Віндзор, Н. Дж.
	Кравченюк Степан	Джерзі-Сіті, Н. Дж.
	Кукіль Ярослава	Гартфорд, Кон.
	Кузьо Мирон	Ґлестонбурі, Кон.
	Кузьма Марія	Венис, Фла.
	Кузишин Оксана	Фордс, Н. Дж.
	Лагола Петро	Плейн-Сіті, Огайо
	Лагута Михайло	Вилмінґтон, Дел.
	Ленець Оксана	Покіпсі, Н. Й.
	Лещишин Петро	Рочестер, Н. Й.
	Левенець Володимир	Ворен, Миш.
	Лісовенко Євгеній	Бруклин, Н. Й.
	Літош Євген	Бронкс, Н. Й.
	Лончина Василь	Гінсдейл, Іл.
	Лонишин Софія	Сомерсет, Н. Дж.
	Луців Володимир	Бернвіл, Па.
	Лукашевич Ольга	Філядельфія, Па.
	Лисак Лідія	Нюнан, Джа.
	Лисак Теодозій	Парма, Огайо
	Мацюрак Володимира	Елмвуд-Парк, Іл.
	Макар Андрій	Санісайд, Н. Й.
	Малащук Ірина	Етобіко, Он., Канада
	Мартин Юрій	Ірвін, Каліф.
	Марушки Марія і Микола	Чикаґо, Іл.
	Матіяш Е.	Аліквіпа, Па.
	Мазепа Ілярій	Редінґ, Па.
	Мазяки Юліянна і Роман	Блумфілд-Гілс, Миш.
	Мазяр Володимир	Ґлен-Спей, Н. Й.
	Мороз Михайлина	Вернон, Кон.
	Мотика Володимир	Норт-Порт, Фла.
	Мудрик Ніна	Гіксвіл, Н. Й.
	Новак Григорій	Норт-Лейк, Іл.
	Новосівський Тарас	Девон, Па.
	Новицький Славко	Сільвер-Спрінґ, Мд.
	Обущак Стефанія	Філядельфія, Па.
	Ольшанівська Божена	Нюарк, Н. Дж.
	Остафійчук Марія	Лонґ-Айленд Сіті, Н.Й.
	Остапюк Евфрозина	Савт-Гейвен, Мін.
	Палій Марія	Джексон-Гайтс, Н. Й.
	Папіж Олена	Ворен, Миш.
	Павлович Любомир	Юніон, Н. Дж.
	Пелещук Василь	Бриджпорт, Кон.
	Пелещук Стефан	Стемфорд, Кон.
	Перейма Ореста	Бафало, Н. Й.
	Петріна Андрій	Мт-Клеменс, Миш.
	Петришин Михайло	Редондо-Біч, Каліф.
	Піх Василь	Асторія, Н. Й.
	Підлетейчук Микола	Ґросе-Пте-Вудс, Миш.
	Плакида Надія	Рарітан, Н. Дж.
	Подоляк Євгенія	Лігайтон, Па.
	Подпірка Роксоляна	Вайтстон, Н. Й.
	Полець Олександер	Ст-Ентоні, Мін.
	Поліщук Петро	Чіктоваґа, Н. Й.
	Полони Оксана і Лавро	Пен-Ян, Н. Й.
	Попович Ярослава	Ест-Петерсбурґ, Фла.
	Прибила Остап	Сиракюз, Н. Й.
	Пушкар Олег	Піч-Трі-Сіті, Джа.
	Рабій Ірина	Ютика, Н. Й.
	Радловський Богдан	Елмвуд-Парк, Іл.
	Ракуш Ірина	Маямі-Біч, Фла.
	Рій Михайло	Каса-Ґранде, Аріз.
	Руб Юрій	Белвіл, Миш.
	Рудик Степан	Йорктавн-Гтс., Н. Й.
	Руснак Ірина	Рочестер, Н. Й.
	Риндич Володимир	Філядельфія, Па.
	Сахарук Ева	Венгам, Мас.
	Саляк Василь	Ню-Говп, Па.
	Самбір Віра	Лейк-Ворт, Фла.
	Самотулка Дарія	Гілсборо, Н. Дж.
	Сарахман Євген	Філядельфія, Па.
	Савицький Роман	Кротон-Он -Гадсон, Н. Й.
	Шеремета Параскевія	Байон, Н. Дж.
	Шмід Роберт	Бірмінґгем, Миш.
	Шутер Р.	Рочестер, Н. Й.
	Семчишин Татяна	Атланта, Джа.
	Семущак Стефанія	Вудссайд, Н. Й.
	Сенечко Лев	Чикаґо, Іл.
	Серафин Олександер	Трой, Миш.
	Шандрук Петро	Філядельфія, Па.
	Шепко Анна	Ню-Полц, Н. Й.
	Шуя Наталія	Гемонд, Інд.
	Склепкович Б.	Ратефорд, Н. Дж.
	Скрибайло Степан	Шарлотцвіл, Ва.
	Сліпець Іван	Парма, Огайо
10 дол.	Слободян Анна	Кергонксон, Н. Й.
	Слободян-Дячун Анна	Парк-Ридж, Іл.
	Слиж Роман	Ралей, Пн. К.
	Слиж Володимир	Вудсайд, Н. Й.
	Сохан Неоніля	Моріставн, Н. Дж.
	Стахів Галина	Вургіс, Н. Дж.
	Ставничі Ірина і Микола	Сілвер-Спрінґ, Мд.
	Стеців Ростислава	Рочестер, Н. Й.
	Стецишин Зеновія	Чикаґо, Іл.
	Стельмах Ігор	Ґлестонбурі, Кон.
	Стрільбицька А.	Форт-Вейн, Інд.
	Суліван Іян-Майкл	Пало-Алто, Каліф.
	Сидоряк Ярослав	Гілсборо, Каліф.
	Сиротюк Наталія	Сомерс, Кон.
	Шпирка Євгенія	Порт-Шарлот, Фла
	Шумська Марія	Філядельфія, Па.
	Тарасюк Степан	Стретфорд, Кон.
	Тенюх Яким	Вайт-Плейнс, Н. Й.
	Титаренко Марія	Ню-Говп, Мін.
	Тодорів Богдан	Філядельфія, Па.
	Товарницька Лідія	Юніон, Н. Дж.
	Троян Надія	Вотертавн, Кон.
	Трощук Віра	Чикаґо, Іл.
	Тимчишин Марян	Лондонвіл, Н. Й.
	Тимошук Марія	Ґрешам, Оре.
	Верига Василь	Торонто, Он., Канада
	Василик Марія	Ню-Йорк, Н. Й.
	Василишин Роман	Філядельфія, Па.
	Ватраль Микола	Вестон, Он., Канада
	Венке Мирослава	Юніон, Н. Дж.
	Вербицький Лев	Вудсайд, Н. Й.
	Вох Дмитро	Іст-Гановер, Н. Дж.
	Волчук Оксана	Чері-Гіл, Н. Дж.
	Воловодюк Ярослав	Ґлен-Овкс, Н. Й.
	Вигінна Галина	Берінґтон, Іл.
	Яримович Роксоляна	Оспрей, Фла.
	Захарія В.	Іст-Медов, Н. Й.
	Захарко Михайло	Менвіл, Н. Дж.
	Загайкевич Орест	Кренфорд, Н. Дж.
	Заїка Лора-Лариса	Челтенгем, Па.
	Зайло Еміль	Кісімі, Фла.
	Запутович Роман	Гілсдейл, Н. Дж.
	Жданів Ярослава	Брайтон, Миш.
	Жеребецький Богдан	Марлтон, Н. Дж.
	Журовська Євдокія	Акрон, Огайо
7	Шмотолоха Володимир	Бейсайд, Н. Й.
5	Бартків Орися	Філядельфія, Па.
	Бобиляк Галина	Кліфтон, Н. Дж.
	Дорощук Олександер	Кеневік, Ва.
	Фіняк Василь	Давнерс-Ґров, Іл.
	Галькевич Роман	Вініпеґ,Ман., Канада
	Качан Борис	Отава, Он., Канада
	Колесник Марко	Ґунсберґ, Швайцарія
	Макійчик Василь	Стретфорд, Кон.
	Масна Анна	Парма, Огайо
	Наконечний Петро	Ґлен-Спей, Н. Й.
	Олійник Олександра	Кротон-Он-Гатсон, Н. Й.
	Паньків Василь	Рочестер, Н. Й.
	Пастернак Анастазія	Амстердам, Н. Й.
	Петруша Іван	Трой, Миш.
	Семенець Михайло	Гамлин, Н. Й.
	Торбин Семен	Картерет, Н. Дж.
	Войтович Анна	Ворен, Н. Дж.
	Захаріясевич Віра	Нювінґтон, Кон.
	Андрач Євген	Седол-Брук, Н. Дж.
	Бахнівський Олекса	Елкгарт, Інд.
	Балагутрак-Боднар Лідія	Гюстон, Тек.
	Беднарська Марта	Кергонксон, Н. Й.
	Березюк Софія	Ворен, Миш.
	Бігун Богданна	Новато, Каліф.
	Білецька Ольга	Норт-Порт, Фла.
	Білик Іванна	Гантинґдон, В. Велі, Па.
	Бобиляк Галина	Кліфтон, Н. Дж.
	Боднарчук Дмитро	Албакірки, Н. Мек.
	Бодо Галина	Юріка-Спрінґс, Аріз.
	Боженко Святослав	Сан-Франциско, Каліф.
	Брунда Михайло	Ґарфілд, Н. Дж.
	Бубняк Оксана	Монро, Н. Й.
	Биковський Микола	Гемлин, Н. Й.
	Бискоч Стефанія	Чикаґо, Іл.
	Хома Богдан	Рочестер, Н. Й.
	Чорній Ігор	Палатайн, Іл.
	Чухта Петро	Брістол, Кон.
	Демянюк Д.	Менвіл, Н. Дж.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ“, березень 2009 р.

5 дол.	Длябога Ярослава	Ню-Полц, Н. Й.
	Дмитрів А.	Ґлендейл, Каліф.
	Добровольська Лідія	Брайтон, Миш.
	Домарецький Н.	Кендал-Парк, Н. Дж.
	Дорожинська Марія	Норт-Порт, Фла.
	Дубек Тадей	Сарнія, Он., Канада
	Дубінін Світлана	Камаріло, Каліф.
	Дуда Рожа	Ґлестонбурі, Кон.
	Думин Зенон	Торонто, Он., Канада
	Дигдало Володимир	Трой, Миш.
	Дика Людмила	Блейрставн, Н. Дж.
	Дзіка Галина	Річмонд-Гіл, Н. Й.
	Дзьоба Павло	Монреаль, Кве, Канада
	Дзвінка Михайло	Норт-Порт, Фла.
	Фафендик Марія	Шебойґан, Виск.
	Фаріон Ярослава	Чикаґо, Іл.
	Федор Михайло	Флемінґтон, Н. Дж.
	Федорців Теодора	Форест-Гілс, Н. Й.
	Фіто Наталія	Пасейк, Н. Дж.
	Ґолда Богдан	Лінден, Н. Дж.
	Ґрех Микола	Мілвокі, Виск.
	Ґресь Петро	Кліфтон, Н. Дж.
	Ґресь Ян	Кліфтон, Н. Дж.
	Галабурда Ростислав	Кліфтон, Н. Дж.
	Гальчук Ярослав	Ст-Кетерінс, Он., Кан.
	Галів Іван	Лівінґстон, Н. Дж.
	Ганас Юрій	Енкестер, Он., Канада
	Ганицька Анна	Вест-Сенека, Н. Й.
	Ганкевич Іванна	Йонкерс, Н. Й.
	Гарасовська Іванна	Чикаґо, Іл.
	Герець Олександер	Ютика, Н. Й.
	Гевко Олена	Ворен, Миш.
	Голинський Осип	Лівінґстон, Н. Дж.
	Горбань Михайло	Парма, Огайо
	Гованський Степан	Вілтон, Кон.
	Грегорчак Т.	Гонолюлю, Гі.
	Григорчук Наталія	Чикаґо, Іл.
	Григорович Семен	Карні, Н. Дж.
	Гринишин Віра	Нюарк, Н. Дж.
	Гупало Ярослав	Чикаґо, Іл.
	Ілюк Зіна	Бел-Гарбор, Н. Й.
	Індіяну Галина	Сарасота, Фла.
	Іванчишини Ірина і Василь	Бронкс, Н. Й.
	Якима Володимир	Парма, Огайо
	Яровенко Вадим	Ленкестер, Па.
	Качмар Христина	Мідія, Па.
	Качмарик О.	Вест-Сенека, Н. Й.
	Калинич Зірка	Ваяндоте, Миш.
	Канівець Юрій	Савтинґтон, Кон.
	Керницька Ольга	Мідлотіян, Ва.
	Кікта Володимира	Ґолден, Кол.
	Кізима Катя	Оксфорд, Миш.
	Клос Марія	Даймонд-Пойнт, Н. Й.
	Клименко Григорій	Кліфтон, Н. Дж.
	Кмета-Теребус	Йонкерс, Н. Й.
	Когут Степан	Ренчо-Міраж, Каліф.
	Колесніченко Оксана	Мінеаполіс, Мін.
	Колінко Оксана	Філядельфія, Па.
	Комар Теодор	Белвю, Фла.
	Кооц Іван	Ґардінер, Ме.
	Копичук Роман	Ст-Авґустін, Фла.
	Копестинський Йосиф	Фінікс, Аріз.
	Корнило Іван	Дітройт, Миш.
	Костьолик Іван	Кліфтон, Н. Дж.
	Костюк Володимир	Вудсайд, Н. Й.
	Котляр Іван	Ірвінґтон, Н. Дж.

5 дол.	Ковалик Софія	Бетлегем, Па.
	Коверко Олег	Чикаґо, Іл.
	Кравців Ярослав	Норт-Провіденс, Р. Ай.
	Кріслата Марія	Клівленд, Огайо
	Криволап Юрій	Катонвіл, Мд.
	Кривулич Мирослав	Амстердам, Н. Й.
	Крижанівська Ева	Лонґ-Айленд-Сиґі, Н. Й.
	Кулиничі Ольга І Петро	Йонкерс, Н. Й.
	Кулинич М.	Джексон-Гайтс, Н. Й.
	Куріца І.	Вуд-Дейл, Іл.
	Кушнір Ірина	Філядельфія, Па.
	Кутинський Ярослав	Геландейл-Біч, Фла.
	Квасовська Ірина	Таберґ, Н. Й.
	Лабінський Павло	Черi-Гіл, Н. Дж.
	Легкий Ярослав	Емгертстбурґ, Он., Кан.
	Левицький Адріян	Елкінс-Парк, Па.
	Літепло Семен	Бруклин, Н. Й.
	Логан Юрій	Литл-Фолс, Н. Дж.
	Лоза Уляна	Бафало, Н. Й.
	Лилак Микола	Рочестер, Н. Й.
	Мацук Богдан	Берлін, Мд.
	Мартинів Галина	Норт-Порт, Фла.
	Майстренко Левко	Сомерсет, Н. Дж.
	Мельничук Едвард	Кренфорд, Н. Дж.
	Мікол Едвард	Статен-Айленд, Н. Й.
	Мізь Любомир	Овк-Форест, Іл.
	Мізур Роман	Шраб-Овк, Н. Й.
	Мрозовська Ірина	Тусон, Аріз.
	Мичковська Любомира	Клівленд, Огайо
	Нагащівець Михайло	Торонто, Он., Канада
	Нагірний Мирон	Міл-Крік, Ва.
	Нагребецький Роман	Галіфакс, Н.Ш., Канада
	Наконечний Михайло	Парма, Огайо
	Новосад Олександер	Дейтона-Біч, Фла.
	Олесницький Юрій	Томс-Рівер, Н. Дж.
	Олійник Анна	Філядельфія, Па.
	Олиник Степанія	Ворм-Мінерал Спр., Фла.
	Ориняк Софія	Юніон, Н. Дж.
	Орищин Борис	Лейквуд, Кол.
	Осередчук Ольга	Кренфорд, Н. Дж.
	Панчишин Петро	Бервік, Па.
	Пастушенко Татяна	Ню-Провіденс, Н. Дж.
	Пастушок В.	Маркус-Гук, Па.
	Паул Богдан	Чикаґо, Іл.
	Павленко Павло	Мокіна, Іл.
	Пенкальська Марія	Філядельфія, Па.
	Петрів Катерина	Сомервіл, Мас.
	Підгірний Іван	Парма, Огайо
	Підперигора Елвіра	Елкінс-Парк, Па.
	Полець Борис	Мінеаполіс, Мін.
	Прашик Григорій	Вест-Істон, Па.
	Продивус Олекса	Белвю, Неб.
	Пушкидра Б.	Флорал-Парк, Н. Й.
	Писарів Джуді	Вайомінґ, Р. Ай.
	Пискірі Марія і Володимир	Вавватоса, Виск.
	Рейнарович Марія	Кейп-Корал, Фла.
	Репета Євген	Ворен, Миш.
	Рожок Степан	Філядельфія, Па.
	Рибак Роман	Ст. Пол, Мін.
	Сафян Володимир	Ню-Йорк, Н. Й.
	Салдит Оксана	Емгерст, Н. Й.
	Запорошенко Микола	Карбондейл, Іл.
	Савой Марія	Орланд-Парк, Іл.
	Савчук Іван	Філядельфія, Па.
5 дол.	Шандрук Володимир	Філядельфія, Па.
	Шашкевич С.	Торенс, Каліф.

5 дол.	Шевчук Павло	Лейтем, Н. Й.
	Шумигора Ярослав	Бриджпорт, Кон.
	Шишак Андрій	Мелроз-Парк, Па.
	Сікора Ніна	Парма, Огайо
	Сірик Іван	Чикаґо, Іл.
	Сітка Віліям	Вест-Ест-Пол, Мін.
	Скібіцька Анна	Філядельфія, Па.
	Скірка Микола	Йонкерс, Н. Й.
	Смолинський Богдан	Шрувсбурі, Мас.
	Солонинка Михайло	Мінеаполіс, Мін.
	Станчак Іван	Вест-Роксбурі, Мас.
	Станецький Ярослав	Елмайра, Н. Й.
	Старушак Францес	Веленд, Он., Канада
	Стебельська Аркадія	Філіпсбурґ, Н. Дж.
	Стельмах Адріян	Лівонія, Миш.
	Стерчо Ірина	Нарберт, Па.
	Стерчо Ірина	Нарберт, Па.
	Столярська Анна	Омага, Неб.
	Страпко Григорій	Рокфорд, Іл.
	Святківський Григорій	Словн, Н. Й.
	Щербанюк Григорій	Жолієт, Іл.
	Шендюх, Олександер	Рокі-Гіл, Кон.
	Шевців Василь	Гемонд, Інд.
	Шмайда Марія	Ню-Бритен, Кон.
	Шпачинський Володимир	Гемстед, Н. Й.
	Штик Оксана	Ест-Леонард-Кве, Кан.
	Швець Сергій	Вест-Гартфорд, Кон.
	Тарнавська Анна	Глен-Ґарднер, Н. Дж.
	Татчин Степанія	Тімоніюм, Мд.
	Татчин Степанія	Тімоніюм, Мд.
	Томащук Данило	Кензас-Сиґі, Мд.
	Тороус Емілія	Рочестер, Н. Й.
	Тренза Михайло	Карл-Плейс, Н. Й.
	Трешневський Мирослав	Ворен, Миш.
	Тритяк Ольга	Матаван, Н. Дж.
	Тижбір Варвара	Кліфтон, Н. Дж.
	Уздейчик Володимир	Йонкерс, Н. Й.
	Вербіцький Андрій	Бостон, Мас.
	Вацлавський Антон	Форест-Гілс, Н. Й.
	Васічко Іван	Денбурі, Кон.
	Васів Василь	Кліфтон, Н. Дж.
	Василенко Ія	Юніон, Н. Дж.
	Васинчук Людмила	Бартлет, Іл.
	Велих Микола	Сиракюз, Н. Й.
	Величко Григорій	Медісон, Виск.
	Вомпель Анна	Філядельфія, Па.
	Вжесневські Ірина і Роман	Торонто, Он., Канада
	Вигінний Петро	Чикаґо, Іл.
	Винницька Патриція	Бетлегем, Па.
	Винник Роман	Гайд-Парк, Н. Й.
	Яґла Віліям	Лендсейл, Па.
	Юречко Ольга	Вест-Ґров, Па.
	Юркевич Марія	Іст-Ґановер, Н. Дж.
	Захарків Тамара	Лендсейл, Па.
	Захарко Богдан	Овшенсайд, Н. Й.
	Залиба Ірина	Мінеаполіс, Мін.
	Зазуля Т.	Мідл-Вилидж, Н. Й.
	Зендран Іван	Вотервліт, Н. Й.
	Журак Анастазія	Ню-Гайд-Парк, Н. Й.
	Жизномирська-Брик Ірина	Юніверситі-Парк, Фла.
2	Бобак Ярослав	Норт-Порт, Фла

Разом: **10,365.68**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи“ – найстаршої української газети в світі.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська • 973-292-9800 #3040 • adukr@optonline.net*

ОКСАНА ТРИТЯК
Професійний продавець забезпечення УНС
OKSANA TRYTJAK
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
2200 Route 10, P.O. Box 280 Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3071) • Fax: (973) 292-0900
e-mail: OKSANAUNA@COMCAST.NET

LVIV EXPRESS
PARCEL SERVICES

1111 East Elizabeth Ave. Linden, New Jersey 07036 (908) 925-0717

PACKAGES TO UKRAINE

BELORUSSIA • RUSSIA • POLAND • ESTONIA • LATVIA • LITHUANIA • SLOVAKIA

МОРЕМ	ЛІТАКОМ	ДОЛЯРИ	ЕЛЕКТРОНІКА
мінімум 10 фунтів	2-3 тижні мін. 10 фунтів	Пересилка і доставка	220 V

15 років в бізнесі чесної і добросовісної праці.
Полагоджуємо митні справи.
У зв'язку з розширенням компанія пошукує аґентів до співпраці.
Доставляємо пачки до України, Білорусі, Росії, Польщі, Естонії, Литви, Латвії, Словакії.
Підбираємо пачки з дому безкоштовно.
Пересилка пачок через UPS для клієнтів з інших штатів.
Call Tall Free 1-800-965-7262

30% OFF ALL IN STOCK BOOKS!

ONE MONTH ONLY!
MAY 1, 2009 - MAY 31, 2009

30% ВІДПУСК
ВСІ КНИЖКИ НА СКЛАДІ

1 го– 31 го ТРАВНЯ 2009

UKRAINIAN BOOK STORE
10215 - 97 STREET
EDMONTON, AB
T5J 2N9
CANADA

www.ukrainianbookstore.com 1-866-422-4255

Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

APON MUSIC and VIDEO
P.O. Box 3082, Astoria, NY 11103
Tel.: (718) 721-5599

Українські DVD, VHS, CD's.
Серія РОКСОЛЯНА 12 DVD-VHS
Улюблені пісні 50-60 років
Apon-7826 / 17 річниця Незалежности
Apon - 2017. Каталог безкоштовно.

• ПРАЦЯ •

Потрібна українська жінка до праці у Fair Lawn, NJ з проживанням – 7 днів на тиждень для догляду за хворою старшою жінкою.
Тел.: (201) 805-8401

• РІЗНЕ •

*Куплю **картини** старих українських мистців до своєї приватної колекції. Оплата за домовленістю.*
Тел.: (312) 330-0956
Михайло

Водій з міні-веном на 6 осіб і „SUV" до ваших услуг.
Тел.: (973) 919-9582

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

Приєднайся до Юнацького Ощадного Клубу

Чергова лотерея на mp3
3 липня 2009 р.

У лотереї братимуть участь усі члени клубу молодші 18 р.

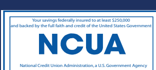

Selfreliance.Com

2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500	300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079	734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077	8410 W. 131st Street, Palos Park IL 708-923-1912	558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
761 S. Benton Street, Palatine IL 847-359-5911	8624 White Oak Street, Munster IN 219-838-5300	60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

"Юнацький ощадний клуб" "Самопомочі" створений для дійсних і нових членів віком до 18 років. Щоб записатися до клубу зголосіться до відділу членства. Нагороди отримають один хлопець і одна дівчина при кожній філії та української школи, яка бере участь у програмі шкільних ощадностей Кредитівки. Переможці мусять бути дійсними активними членами "Самопомочі" і мусять дати згоду на користання їхнього ім'я та фото для рекламних потреб Кредитівки. Учасники лотереї, яка відбудеться 3 липня 2009 р., повинні бути молодшими 18 років станом на 19 квітня 2009 р. Виграш може відрізнятися від ілюстрованого в рекламі. Кожна дитина може виграти лише один приз. Переможці попередніх лотерей клубу отримають приз меншої вартости. Переможців буде повідомлено поштою. Переможці отримають податкову звітну форму 1099. Рахунок необхідно відкрити на мінімальну суму $5, і він підлягатиме звичайним вимогам ощадних рахунків. Просимо переглянути брошуру Truth in Savings, щоб довідатися про інші вимоги, що стосуються цих рахунків.

Full Financial Services

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytvyn,Manager
NJ Lic. No. 3212
AIR CONDITIONED
Обслуга ЩИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Бруку і перенесенням Тлінних Останків з різних країн світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(908) 964-4222
(973) 375-5555

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
ЛУІС НАЙҐРО - директор
Родина ДМИТРИК
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.10009
(212) 674-2568

Ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими,
що 3 травня 2009 р. по дуже тяжкій і довгій недузі
відійшла у вічність в Торонто, Канада,
нам всім дуже дорога
МАМА, БАБА, СЕСТРА і ТЕТА

св. п.

Маріамна (Маруся) Суховерська з дому Скрипник

народжена 28 лютого 1929 року в Борсуках на Волині.

Улюблена дочка першого Патріярха України Мстислава, вдова по св. п. Ігореві Суховерському.

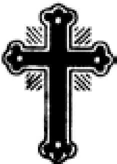
Похована на Українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Ню-Джерзі, США.

В смутку залишені:

Доні	– Тамара
	– Катруся з чоловіком Йосипом Бойком і сином Касіяном-Андрієм
Брат	– Ярослав Скрипник з родиною
Сестра	– Тамара Яровенко з родиною
Двоюрідний брат	– Володимир Петлюра з родиною
родини	– Суховерських, Скрипників, Вітковицьких, Безотосних, Качалів, Садовських

та дальша родина в Канаді, Америці, Європі й Україні.

Вічна Їй Память!

З невимовним смутком ділимося болісною вісткою, що
1 квітня 2009 р. відійшов у вічність наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО і ПРАДІДО

св. п.

ГРИГОР КОЛОДІЙ

нар. 20 березня 1912 р. у Волі Висоцькій, повіт Жовква на Львівщині.

Учитель і директор народної школи у Підгірцях, повіт Броди (1937-1944), також районний інспектор шкіл (1940-1941). В Німеччині був комендантом ДіПі табору у Людвіґсбурґу та старався видавати українські книжки для молоді. В Америці працював комерційним картографом для заробітку на життя, а вільний час присвячував, протягом десятиліть, на громадських засадах виготовленню карт і схем чи нарису гасел для Енциклопедії Українознавства (і також Encyclopedia of Ukraine) під редакцією проф. В. Кубійовича.

Рівночасно у 1984-1989 рр. рисував карти України для ужитку у вправах географії у вищих клясах школи українознавства в Ню-Йорку. Додатково у 1982-1995 рр. виготовляв організаційні схеми і карти бойових дій УПА для різних публікацій. Паралельно цілий час досліджував біографію батька української географії Степана Рудницького і виготовив найповнішу бібліографію його видань. Попри всю громадську діяльність це була людина, яка була сильно прив'язана до родини і з великою любов'ю все дуже радо піклувався дітьми, внуками та правнуками.

Він був людиною кришталевого характеру і дуже лагідної вдачі, яка бачила в інших тільки добро. Помер у Ню-Йорку в присутності родини.

Похований на цвинтарі у Савт Бавнд Бруку, Ню-Джерзі.

Залишилися в глибокому смутку:

Дружина	– Зеновія з дому Козлинська
Донька	– Ніля з мужем Петром Содолем
Син	– Богдан з дружиною Кароль
Внуки	– Христина з мужем Дейвідом Вансайс
	– Петро Григорій Содоль
	– Джефрі, Ґреґорі, Стефані Колодії
Правнуки	– Тарас, Григор, Зеновія, Анастазія Вансайс

та ширша родина і знайомі в Україні та Америці.

Вічна Йому Пам'ять!

Замість квітів у пам'ять Покійного просимо пам'ятати про потреби місцевих Шкіл Українознавства.

Перший Курінь УПС ім. О. і С. Тисовських
з великим смутком повідомляє своїх членів
і всю українську громаду, що в понеділок,
27 квітня 2009 р. відійшла на Вічну Ватру
після тяжкої недуги

св. п.

пл. сен. кер. Христина Ковч-Волошка

народжена 9 січня 1933 року в Лисівці, Україна.

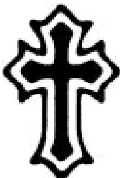
Вступила до Пласту в 1945 році на еміґрації, склала пластову присягу в 1947 році, а до куреня вступила в 1958 році в Рочестері і згідно з курінною традицією стала Волошкою.

В Пласті була сестричкою в новацтві, впорядницею в юнацтві, зв'язковою, референтом вишколу, крайовою коменданткою пластунок, станичною та займала багато інших постів. Як Головна Булавна УПС нав'язала важливі відносини з сеніоратом України. За свою невтомну працю в Пласті була відзначена орденами Св. Юрія в сріблі та в золоті.

Працювала також в громадських та церковних організаціях.

Прощаємося з подругою Волошкою нашим курінним кличем
"Вірні до смерти!"
і бажаємо Вічну їй пам'ять!

КУРІННА СТАРШИНА

У глибокому смутку повідомляємо, що мій найдорожчий
МУЖ, мій найліпший ДРУГ, моє СВІТЛО

св. п.

ІВАН ДОРОШ

(1958 – 2009)

відійшов до нашого Отця Небесного після доблесної боротьби із раком шлункової залози.

Залишилися у смутку:

дружина	– ХРИСТИНА ЯРЕМА ДОРОШ
батьки	– МИХАЙЛО і БРОНИСЛАВА
брат	– ПЕТРО з дружиною НАТАЛКОЮ
теща	– КАРОЛ ЯРЕМА
шваґер	– ЮРІЙ ЯРЕМА

Вічна Йому пам'ять!

В пам'ять Покійного бажаючі можуть скласти пожертви на
Pancreatic Cancer Action Network at www.firstgiving.com/johndorosz
або тел.: (877) 272-6226

З великим смутком і болем повідомляємо,
що 23 травня 2009 р. в річницю смерти

св. п.

ВАСИЛЯ КАЧУНЯ

будуть відправлені

ПАНАХИДИ і СЛУЖБИ БОЖІ

- в церкві св. Юра в Ню-Йорку о год. 7:30 і 8:30 ранку;
- в церкві оо. Василіян в Торонто, Канада;
- в рідному селі Купчинці, Тернопільської обл.;
- в селі Вовкіці в Україні.

Дружина МАРІЯ,
діти, внуки і правнуки
просять о молитви за Покійного.

Відійшла у вічність Марія Охримович (1922-2009)

Св. п. Марія Охримович

ТОРОНТО. – 5 січня відійшла у вічність Марія Охримович, яка була надзвичайно скромною людиною і тому багато людей, можливо, не достатньо оцінювали її вклад у пропаґування і розвиток мистецтва, особливо українського, як також просування канадських мистців-модерністів українського походження в Канаді та США.

Народилася М. Охримович 22 лютого 1922 року в селі Плазів біля Любачева, в родині о. Ярослава Савчака і Олени Коленської, і була старшою з двох доньок. Виростала в с. Пельня біля Сянока. Гімназію закінчила в Перемишлі, де рисунків її вчила відома мисткиня Олена Кульчицька, а ручні роботи вела її сестра Ольга. Матуру здала в Кракові і виїхала на дальші студії до Відня.

В роки Другої світової війни М. Охримович студіювала міжнародну економіку. Здобула диплом вищої школи у Відні, одружилася з Маркіяном Охримовичем і разом з чоловіком та маленькою донечкою Аріядною 1949 року еміґрувала до Канади. Перші роки провела у Вініпезі, де активно включилася у культурно-мистецьке життя української громади.

В Канаді, щоб отримати працю, пішла на студії бібліотекарства, які закінчила 1957 року в Університеті МекҐилл у Монреалі. Працювала в головній міській бібліотеці Торонто і рівночасно продовжувала студії з історії мистецтва, які завершила 1963 року маґістеркою в Торонтському університеті.

Від 1966 до 1987 року очолювала мистецький відділ системи бібліотек Скарборо. Про цей період вона писала: „Головним завданням і змістом цієї 20-річної праці була організація мистецьких виставок та імпрез для ознайомлення публіки з сучасними найновішими течіями в мистецькому світі. Тоді саме мала нагоду постійно відвідувати усі найважливіші мистецькі ґалереї – комерційні і університетські, інші мистецькі центри Торонто. Праця включала також щорічні поїздки до інших міст Канади та Ню-Йорку, який у тому часі став головним центром розвитку модерного мистецтва".

М. Охримович використовувала свою позицію, щоб пропаґувати українське мистецтво серед канадського суспільства. Вона організовувала виставки українських мистців у публічних бібліотеках Скарборо, де, між іншим, організувала дві виставки українських екслібрисів. У 1987 році, з нагоди святкування Тисячоліття Християнства в Україні, влаштувала виставку ікон, яка відбувалася від 19 грудня 1987 до 30 січня 1988 року.

У 1970-1972 роках організувала і вела Український осередок мистецтва у будинку Суспільної служби Торонто. Це було можливе завдяки субсидії, яку одержала від Канадського федерального уряду – Міністерства багатокультурности.

Найважливішими завданнями Осередку було створити форум для показу найновіших форм мистецтва, дати можливість молодшому поколінню мистців виставляти свої праці.

М. Охримович була ініціаторкою виставок молодого мистця українського походження Фреда Тимошенка, абстрактно-експресіоністичних творів Юрія Соловія, модерністичних праць Аркадії Оленської-Петришин, проєктів відомого архітектора Радослава Жука, кераміки Слави Ґеруляк та ін.

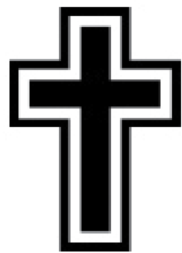
У 1972 році вона була куратором унікальної виставки „П'ять канадських модерністів", – першої виставки у нововідкритому Українському інституті модерного мистецтва в Чикаґо.

У 1970-их роках М. Охримович продовжувала співпрацювати з Українським інститутом модерного мистецтва в Чикаґо як куратор канадського мистецтва, і організувала ряд виставок та написала вступні статті для каталогів українських канадських мистців. Восени 1975 року в Інституті відбулася виставка абстрактних геометризованих композицій – олій і графіки молодої мисткині Ірми Осадци з Торонто.

Всі ці виставки свідчать про віддану підтримку і заохоту, якою М. Охримович наділяла молодих мистців. Це тільки деякі штрихи до портрета св. п. М. Охримович, але з них зарисовується портрет творчої і відданої людини, знавця і любителя мистецтва.

Вічна Їй пам'ять!

Д-р Дарія Даревич,
історик мистецтва

Ділимося сумною вісткою,
що 5 травня 2009 р.
упокоївся в Бозі наш найдорожчий
МУЖ, ТАТО, ТЕСТЬ, «ДЗІДЗЬО»,
СТРИЙКО, ВУЙКО і ДРУГ

СВ. П.
МИКОЛА КРІЛЬ
нар. 19 грудня 1913 р.
с. Городок, Райське, м. Ліско, Перемишль

В глибокому смутку залишилися:

дружина РОЗАЛІЯ
донька МАРІЙКА з мужем МИРОНОМ МАРТЮК
внуки РОМАН МАРТЮК
МАРКО МАРТЮК з дружиною КИМ
НАТАЛІЯ МАРТЮК
невістка ХРИСТИНА БЕМКО КРІЛЬ
та ближча і дальша родина в діяспорі та в Україні.

Пам'ятаємо також в цьому тяжкому часі що син покійного
† ІВАН КРІЛЬ (1953–2002) за скоро відійшов у вічність.

Замість квітів, родина просить складати пожертви у пам'яті
покійного на ц. св. Покрови Божої Матері
St. Mary Ukrainian Catholic Church
9706 87th Street, Ozone Park NY 11416

Вічна Йому пам'ять!

У ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

СВ. П.
д-ра ПЕТРА МІРЧУКА

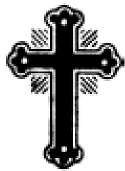
громадського і політичного діяча, автора численних наукових і політичних праць, історика українського визвольного руху, в'язня польських і німецьких концтаборів, виховника української молоді, члена багатьох українських політичних і наукових установ

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

16 травня 2009 р. о год. 9 ранку в Українських католицьких церквах Христа Царя і Благовіщення у Філядельфії та
17 травня в окремих церквах Філядельфії і стейтів Ню-Джерзі, Ню-Йорку, Коннектикету й Мериленду.

Про молитви за спокій душі Покійного просить родина:
дружина Анізія і сини Ярема, прот. о. Роман та Ігор.

Ділимося сумною вісткою, що 21 квітня 2009 р.,
проживши 90 років, відійшов у вічність

СВ. П.
ЗЕНОН ЧЕХОВИЧ
нар. 17 червня 1918 р. у місті Львові.

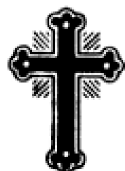
Залишив у смутку дружину АННУ з дочкою ЛІДОЮ і її донькою ЛІНОЮ та ближчу і дальшу родину в Америці й Україні.

ПАНАХИДА була відправлена в п'ятницю, 24 квітня 2009 р. в похоронному заведенні Астон-Басаджин у Гантері, Ню-Йорк.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 25 квітня в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, Ню-Йорк, а відтак на цвинтарі Лексінґтон, Ню-Йорк.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів родина просить складати пожертви на Київський Собор.

Ділюся сумною вісткою, що 19 березня 2009 р.
відійшла у вічність на 89-му році життя моя
найдорожча СЕСТРА

СВ. П.
ГАЛИНА МИРОШНИЧЕНКО-КУЗЬМА

Похорон відбудеться 23 травня о год. 10:30 ранку з церкви св. Івана Хрестителя в Гантері, Ню-Йорк на місцевий цвинтар Елка Парк.

Залишила в глибокому смутку одиноку сестру Мирославу.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 1 травня 2009 року, на 89 році життя, відійшов у вічність найдорожчий муж, батько, дідусь

СВ. П.

ІВАН МАКАР

нар. 25 серпня 1920 року в Україні в селі Гаї за Рудою, на Тернопільщині.

Був довголітнім членом ООЧСУ, СУМ, УККА, УАФВ, УНС, та інших. Організатором та головою Відділу ООЧСУ в 1948 році в Бруклині, рівночасно організатором та головою осередку СУМ-у в Бруклині, один із основоположників оселі СУМ в Елленвіл, Ню-Йорк, довголітній член УККА, довголітній член УНС, один із організаторів будови та довголітній член своєї церкви Святого Духа в Бруклині.

Панахида була відслужена у неділю, 3 травня ц. р., в SENKO Funeral Home в Бруклині.

Похоронні відправи відбулися у церкві Святого Духа в Бруклині. Поховали на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу – Ню-Йорк.

Залишив у глибокому смутку:
- Дружину Анну,
- Сина Степана з дружиною Наталею,
- Внучок Ксеню і Христинку,
- Внука Ігоря,

А на рідній землі :
- Брата Григорія з родиною,
- Сестру Марійку з родиною,

Ближчу та дальшу родину в Україні й Америці.

Вічна Йому Пам'ять!

Замість квітів на могилу просимо складати пожертви на:
Українську Американську Фундацію Воля (UAFF) або на
Організацію Оборони Чотирьох Свобід України (ODFFU) або на
Спілку Української Молоді (UAYA – New York Branch) і переслати до:
ODFFU, Inc. 136 Second Avenue # 6th Floor
New York, NY 10003 (212) 505 – 0767.

Тереновий Провід Організації Українських Націоналістів з під стягу Степана Бандери

повідомляє, що 1 травня 2009 р. відійшов у вічність

СВ. П.

Друг ІВАН МАКАР

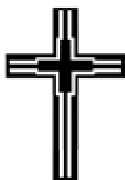
довголітній відданий член ОУН

Все своє життя Він присвятив суспільно-громадській праці виконуючи провідні завдання в таких організаціях як Організація Оборони Чотирьох Свобід України, Спілка Української Молоді, Український Конґресовий Комітет Америки, Українсько-Американська Фундація Воля, Український Народний Союз та інших.

Складаємо найщиріші співчуття дружині Анні, синові Степанові та його дружині, онукам Ксені, Христині та Ігореві і всій родині.

Вічна Тобі Пам'ять !

Тереновий Провід ОУН в Америці

Ділимось сумною вісткою з українською громадою, що 4 травня 2009 р. відійшов у вічність

СВ. П.

ОРЕСТ ВЛОХ

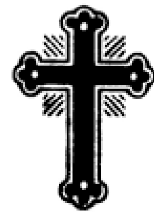
нар. 2 липня 1934 р. у Винниках, біля Львова.

Професор університету ім. Івана Франка у Львові, видатний вчений-фізик, дослідник і винахідник.

Співзасновник „Руху за перебудову" і депутат Верховної Ради України першого скликання.

У глибокому смутку залишилася ближча і дальша родина у США і Канаді.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з рідними і знайомими, що 2 березня 2009 р. відійшла у вічність по довгій і тяжкій недузі наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБУСЯ

СВ. П.

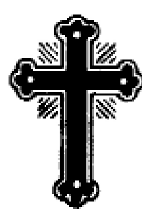
КАТЕРИНА ПІЛЬГУЙ-МУЗИКА

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в церкві Царя Христа, а відтак похорон на цвинтарі св. Марії у Філядельфії.

Просять о молитви за душу Покійної, горем прибиті:

муж – ДМИТРО
син – ЕВГЕН з дружиною КЕЙТІ і дітьми КАТЕРИНОЮ, ОРИСЕЮ, МИКОЛОЮ
син – ЮРІЙ з дружиною КАТЕРИНОЮ і дітьми АНДРІЙКОМ, НАТАЛКОЮ і МИКОЛКОЮ
сестра і дальша родина в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 5 травня 2009 р. відійшла у вічність на 104-му році життя

СВ. П.

ОЛЕНА КОКОДИНСЬКА з ДУРБАКІВ

нар. у Тернополі.

Похорон відбувся в суботу, 9 травня в церкві св. Михаїла в Йонкерсі, Н.Й. Похована на цвинтарі св. Володимира Великого в Ютиці, Н. Й.

В глибокому смутку залишилися:

двоюрідні сестри – ТАТІЯНА РІШКО з мужем ДЖОРДЖОМ і дочками
– НАТАЛІЯ ЛАПІК з мужем ДЖАНОМ і дітьми
братанки і сестрінки – ЮРІЙ ДУРБАК з дружиною НИНФОЮ
– АНДРІЙ ДУРБАК з дружиною ТЕТЯНОЮ і дітьми
– ІВАН ДУРБАК з дружиною МАРУСЕЮ і дітьми
– МАРТА КРИШТАЛОВИЧ з мужем РОМАНОМ і дітьми
– АНДРІЙ СОДОМОРА з родиною
– ЮСТИНА БІСКУП з мужем ІВАНОМ і дітьми.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів пожертви просимо складати на Стипендійний Фонд СУА.